

முவர் அடங்கள் முறை

நிருநான சம்பந்தழித்தி கவாமிகள், நிருநாவுக்காக கவாமிகள், கந்தாழித்தி கவாமிகள் முவரும் பாடிய தேவாங்கள் முழுமையும் அடங்கிய பெரிய புத்தகம். காலிகோ பைண்டு செய்தது விலை ரூபா 5.

இவ்வருமையான புத்தகம் ஒவ்வொரு சைவர் வீட்டிலும் அவசியம் இருக்கவேண்டிய தொன்று. இவ் வடங்கள்முறையின்று அருமையும் அன விடுதற்கரியது. இதனை ஒவ்வொருவரும் அன்றாடம் விதிப்படி சிரந்தையோடு பாராயணம் பண்ணி வருவாராயின் இவ்வுடகாமியார்த்தங்களை எவ்விதில் அடையக்கூடு மென்பது பெரியோர் துணிபு.

பிறவிப் பெருங்கடல் நீர்துதற்கு ஒர் அரும்பெரும் தெப்பமாயும் சைவ சமயத்துக்கோர் திலகமாய் விளங்கும் இத்துணை அரிய பெரிய துணை அச்சிடாது வானாவிருத்தல் சைவ சமயத்தினருக்கே மிகவும் இழிவைத் தரு மென்று கருதி அதிகச் செலவிட்டு ராயல் 8 பேஜ் சைசில் புதிய எழுத்துக் களில் சரித்திரக் குறிப்பு, ஸ்தலக் குறிப்பு, இராகம் முதலியன பிரித்து உயர்த்த கிளைஸ் கடிதத்தில் அழகாக அச்சிட்டிருக்கிறோம்.

மதனபூஷணம் ^{அல்லது} இறத்தவள் பிழைத்தது

ஒரு துப்பறியும் நாவல்.

ஸ்திரீகளுக்கு அளவுமீறிய சுயாதீன மளிப்பதால் உண்டாகும் திமை கள் இதில் கன்றாய் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் பல ஸ்திரீகளும் இதில் விளங்கும். குற்றவாளி எவ்வளவோ தந்திரமாயும், முன் யேர்ச்சி யோடும் குற்றத்தைச் செய்திருக்க, துப்பறிபவர் அதைக் கண்டுபிடிப்பது வாசிப்பவர்களுக்கு அதிக ஆச்சரியத்தையும், பிரமையையும் உண்டாக்கும். திரபராதியான ஒருவன், சந்தர்ப்ப சாக்ஷியங்களாலும் மெய்யான குற்ற வாளி செய்த தந்திரத்தாலும் ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டு மரண தண்டனை யடையும் தறுவாயிலிருப்பது வாசிப்பவர்களுக்கு மிக சோகத்தை யுண்டாக்கும். விலை ரூபா 1.

ஸ்திரி புருஷ ஜாதகத் திறவுகோல்

ஜோதிடரை விரும்பாமலே ஒவ்வொருவரும் தாம் தாமே ஜாதக கணி தம் பண்ணவும், 9 கிரகங்களை 12 இராகிகளில் அடைத்து ஆட்சி யுச்சம் இலகளைக்கண்டு பலாபலன் சொல்லவும், இராசியில் 7 கிரகங்கள் ஒன்றாகக் கூடி விருப்பினும், இரண்டு மூன்று கிரகங்கள் சேர்ந்திருப்பினும் வேறு விதமாக மாறி மாறிவிருப்பினும் அவைக்கு அனுபவமாகப் பல்ன் தெரித்து சொல்லவும் இதனால் தெரிந்து கொள்ளலாம். இதன் விலை அணு 8.

நிமித்தியகுறி சாஸ்திரம் இதன் விலை அணு 2.

சூனத்தபோதினி ஆயின், தபால்பெட்டி செ. 167, மதர்ன்.

காதலருக்கு இன்பத்தரும் நூதன நூல்

இன்பவாழ்க்கையின் இரக்சியங்கள்

அழகிய சீமை கலிதோ பைண்டு செய்யப்பட்டு கண்ணைக் கவர்ந்தக்க அகேக ஆப்டோன் படங்களுடன் 400 பக்கங்களுக்கு மேல் அழகிய பெதர்வெயிட் பேபரில் சுத்தமான எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

(நான்காம் பதிப்பு)

இதன் விலை ரூபா 2.

ஆனந்தபோதினி சந்தாதாரர்களுக்கு விலை ரூபா 1—8—0.

இது காதலர்க்கு இன்பத்தரும் நூதன நூல்; போகாணத்தத்தை விரும்பும் பூமான்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்த ஆனந்த இரகசிய சாஸ்திரம்.

இது காதல் இன்பத்தை உன்னவாறுணர்ந்து அனுபவித்து, இவ்வாழ்க்கையை எவ்வாழ்க்கையாக கடத்திப் போனந்தக் கடலில் முழுகி எம்சத்திகளைப் பெற்று, மறுமைப் பயணமும் அடைதற் கேதுவாவிருக்கும்படி பற்பல இன்பமார்க்கங்கள் விதைத்த இத்தூண் இப்போது இனிய தகிழ்வுடையிடுவெனியிடப் பெற்றிருக்கிறது. இதில் எமது பூர்வீக கொக்கோக சாஸ்திரத்தின் சாராம்சங்களும், அகப்பொருள் நூல்களின் சுருத்தங்களும், தேசத்தவ சாஸ்திரங்கள், வைத்திய சாஸ்திரங்கள் முதலியவற்றிற் உறப்பட்டுருக்கும் பல அரிய விஷயங்களும், காகாம், தெலுங்கு, கன்னடம், மராட்டி, அராபி, இந்துத்தானி, பார்ஸி, இம்மெஷி, பிரென்ச் முதலிய

காண்களிலுள்ள இன்பரச துல்களின் கொள்கைகளும், இன்ப வாழ்க்கை யின் இரகசிய முறைகளும், அவற்றிற்குப் பொருத்தமான மனத்தையும் கண்ணையும் கவரும் ஆப்டோன் படங்களும், வயன் பிளாக்குகளும், இன் னும் இவ்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதனவாகிய அகேசம் விஷயங்களும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதனை வாங்கிப்படிப்போர் உண்மைச் சாதம் என்பது இன்னதென்பதையும், இன்னவிதமானவர்களை மணம் புரிந்தால் தான் இன்பம் ஏற்படுமென்பதையும், இவ்வாழ்க்கையில் இன்னவித மணம் கிரமங்களை அனுசரித்தால்தான் அவ்வற்ற ஆனந்தமுற்று அழகிய சந்ததி களைப் பெற்று ஜீவித்திருக்கலா மென்பதையும் உணர்ந்து இவ்வுலகத்தில் அடைய வேண்டிய இன்பத்தையும், வறுமை இன்பத்தையும் அடைவார்கள். இதனை ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் வாங்கி வாசிக்கலாம்.

ஷே தேலுங்கு பதிப்பு விலை ரூபா 2.

ஸ்ரீ ம த்

விவேகானந்த சுவாமிகள்

விரிவான திவ்ய சரித்திரம்

(2-ம் பதிப்பு)

இதன் விலை ரூ. 4.

ஆனந்தபோதினி சந்தாதாரர்களுக்கு விலை ரூ. 3.

சுவாமிகளின் அதியற்புதமான சரித்திரமும், அரிய உபதேசங்களும் அனுபவசாரமான கடிதங்களும், மேலான பிரசங்கங்களும் இடைவிடாமே விவங்குகின்றன. சுவாமிகள் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து முதலிய பிரதேசங் ளில் பூசஞ்சாரம் செய்து வேதாந்த விஷயங்களை விரிவாக உபநிசத்த தித்து மதத்தை நிலைநாட்டியது இதில் விரிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு விரிவான சரித்திரம் இதுவரை எவராலும் வெளியிடப்பட வில்லை.

ஆக்ட் புஸ்தகங்கள்

இந்தியன் பின்ஸ்	ரூ. அ.	பாம்பரை கிராம உத்தி	ரூ. அ.
கோட் சட்டம்	3 0	யோகஸ்தர்கள் சட்டம்	1 0
மிரிமினல் லா	3 0	இந்துதேச சாட்சி ஆக்ட்	1 0
லிவில் லா	3 0	இன்கம் டாக்ஸ் சட்டம்	1 0
புதுவிவகார சித்தாமணி	2 8	ஸ்டாம்பு ஆக்ட்	0 12
புதிய நலித்து லா	2 0	செஜிஸ்ட்ரேஷன் ஆக்ட்	0 10
முகம்மதியன் லா	2 0	டிசாஸ்டிகன் சட்டம்	0 12
லோகல் போர்ட் ஆக்ட்	2 0	சால நிர்ணயச் சட்டம்	0 8
கிராம முன்சீப் சட்டம்	1 8	கில ஆக்ரெயிப்பு என்ஞரோச்	
பஞ்சாயத்த சட்டம்	1 4	மென்ட் சட்டம்	0 4
எஸ்டேட் லாண்டு ஆக்ட்	1 4	கிராமச் சுகாதாரம்	0 2
கர்ணம் டெக்ஸ்ட்	1 4		

ஆனந்தபோதினி சூபீஸ், தபால்பெட்டி நெ. 167, மதராஸ்.

திருவிளையாடற் புராண வசனம்

64 திருவிளையாடல்களுக்கும் ஐதீகப் படங்கள் உள்ளன.

காலிகோ பைண்டு செய்தது விலை ரூ. 2.

சிவபெருமான், சோமசுந்தரக் கடவுளாக மதுரையம்பதியில் எழுந்தருளி அடியார்கள் உய்யும்பொருட்டு கடத்திக் காட்டிய அற்புதத் திருவிளையாடல்கள் அறுபத்தாசுக்கும் இதில் அடங்கியிருக்கின்றன. இத்தால் சிவபெருமானுடைய மகிமைகளைத் தென்னிதில் உணர்த்தும். இன்னும் சிவபெருமான் அடியார்க்கெனியன் என்பதையும், அவர் தம்மை சம்பியன பக்தர்களை ஆட்கொள்ளுதற்கு எத்தகைய தொழிலையும் புரிந்து அவர்களுக்கு உதவிசெய்வான் என்பதையும், சிவனடியார் சிறப்புகளையும், எவ்வோருக்கும் வினக்கமாகத் தெரிவிக்கும்.

ஞானசெல்வாம்பாள் அல்லை

இரண்டு சகோதரிகள் (5-பாகங்கள்)

ஞானம்பாள் செல்வாம்பாள் என்ற இரண்டு சகோதரிகளே இந்த காவலில் கதாநாயகிகள். இந்த கன்னிகைகள் மேலதிகாரமின்றித் தங்கள் பிரியப்படி கடக்குமாறு விடப்பட்டனர். அன்னிய வாலிபரிடம் தாராளமாய்ப் பழக்கப்பட விடப்படுவதே கல்ல நாகரீகமென்று கருதுவது முறையிய ஆசாரங்களால் விளையும். திங்குகள் அனுபவமாய் வினக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதோடு பெரும்பாலான கன்னிகைகள் உலக அனுபவமில்லாத அந்தப் பருவத்தில் தங்களுக்குத் தகுதியான கணவர்களைத் தாங்களே தேர்ந்தறித்துக்கொண்டக் சந்தியற்றவர்களென்பதும், அயோக்கியர்களது வஞ்சக விலையில் அவர்கள் எளிதில் சிக்கிக்கொண்டு தங்கள் வாழ்க்கை முழுவதையும் பெருந்துன்பத்தை யனுபவிக்க வேருமென்பதும் இக்கதையால் கன்கு விளங்கும்.

இக்கதாநாயகிகளின் கடக்கைகளால் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் குணங்களைக் கைவிடாமல் கன்னெறியைக் கடைப்பிடித் தொழுகும் கன்னிகை முடியில் கல்ல பலன்களையும், மேலான பதவியையும் அடைவாளென்பதும், அற்ப போகங்களிலும் பட்டாடோப வாழ்க்கைகளிலும் இச்சை வைப்பவன் துன்பத்தையே யடைவாளென்பதும் தெளிவாய் திருபிக்கப்படுகிறது.

இக்கதையில் சம்பந்தப்பட்ட முக்கியமான ஆடவனுடைய தேவராஜா என்பவனுடைய சரித்திரத்திலும், திருவண்ணாமலை மச்சகாதன் என்பவர்க்கு சரித்திரத்திலும் மிக்க ஆச்சரியமுய் மனதை யடியோடு கவர்த்து கொள்வதற்கு அபூர்வ சம்பவங்களும் நிறைந்திருப்பதோடு பல அரிய சீதிகளும் கன்னெறிகளும் அனேகம் பொதித்து விடக்கின்றன என்பது வாசிப்போர்க்கு கன்கு புலப்படும். 5-பாகங்கள் விலை 9—10—0.

ஆசிரியரின்றி ஆங்கிலத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆனந்த ஆங்கில பாஷா போதினி.

(நான்காம் பதிப்பு)

விலை ரூபா 2.

ஆனந்தபோதினி சந்தாதாரர்களுக்கு விலை ரூ. 1—8—0.

ஈம். ஏ., எல். டி. பட்டம் பெற்ற ஆங்கில போதகாசிரியாராகிய திருவாரூர்
ஈம். ஷண்முகசுந்தர முதலியாவர்களால் இயற்றப்பெற்ற உயர்ந்த
திருத்தங்களுடும், சிறந்த அமைப்புகளுடும், கிறைந்த
போதனைகளுடும் இப்பதிப்பு வெளிவந்திருக்கிறது.

800-பக்கங்களுக்குமேல் திக்கு காகிதத்தால் அச்சிடப்பட்டு

சீமை கால்கோ பைண்டு செய்யப்பட்டது

பற்பல கதைகளும், பாரதக் கதைகளும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சரித்திர
சரூக்கமும் அடங்கியது. அவற்றிற்குப் பொருத்தமான அழகிற் சிறந்த
18-ஆர்டோன் படங்களுடன் கூடியது.

இக் காலத்தில் இங்கிலீஷ் இராஜா பாவையாயிருப்பதால் அதை எம்
லோரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமா யிருக்கின்றது! அம்ம
படிப் படிக்காத சிலர், பல சங்கடங்களை
அடைகின்றனர். ஆதலின், அந்தவகையினர்
கற்றுக் கொள்வதற்குத் தவியா யிருக்கும்படி
ஆங்கில பாஷையைத் தமிழ் மக்களுக்கு எளி
தில் போதிக்கும் அரிய போதகு முறை
தவிரைய இது பலர் வேண்டுகோளுக்
கிணங்க வெளியிடப் பெற்றிருக்கிறது.

இதனைச் சிரத்தையுடன் படிப்பவர்
பணச் செலவில்லாமலும், வேறெவ்விதக்
கஷ்டமில்லாமலும் மிக எளிதில் இங்கிலீஷ்
பேசவும் படிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக் கொள்
வலாம். ஆயிரக்கணக்கான பணச் செலவு
செய்து 10 வருஷம் படிப்பதனால் எவ்வளவு
ஆங்கில தேர்ச்சி யுண்டாகுமோ அவ்வளவு
தேர்ச்சியை ஒரு மாதம் அல்லது 40-நாளில்
இப் புத்தகத்தின் உதவியைக் கொண்டு
அடைந்து, ஆங்கிலத்தை அநி விரைவில்
படித்துக் கொள்வலாம் இதில் சுலபமாக இம்
கிலீஷ் கற்றுக்கொள்ளத்தக்க மார்க்கங்கள் விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

இதில் இதுவரை வெளிவராத தூதன பாட முறைகளெல்லாம் வெளி
யிடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் ஒரு ரூபா முதல் 10 ஆயிரம் ரூபாவரை
சம்பளப்பட்டிக் கணக்கு, வட்டிக் கணக்கு, ஒவ்வொரு தேசத்திலும் எந்
படும் மணி வீத்தியாசம், அன்னிய தேச நாணய மதிப்பு முதலியன வெண்
லாம் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

மேற்படி தேவந்த பதிப்பு விலை ரூபா 2.

ஆனந்தபோதினி சூப்ஸ், தபால் பெட்டி. கே. 167, மதராஸ்.

மனிதனும் கடமைகளும்

மனிதன், தன் ஆயுள் உள்ள அளவும் இந்த உலகத்தில் இன்பகரமாகவே வாழ்ந்துவா முடியுமா? அவ்விதம் இருப்பதற்கு அவன் எதையெல்லாம் அறிந்திருக்கவேண்டும்? என்னென்னவெல்லாம் செய்துவரவேண்டும்? என்பனவகளைப்பற்றி இப் புத்தகத்தில் தெளிவாக விளக்கிவிருக்கிறது.

188 பக்கங்கள் கொண்டது. விலை ரூபா ஒன்று.

பௌத்தமும் தமிழும்

பௌத்த மதத்தினர் தமிழ் மொழிக்குச் செய்த தொண்டுகளை விளக்கித் கூறும் தமிழ்மொழி வரலாற்றின் ஒரு பகுதி. இதனை இதுபோன்ற துல் வெளிவந்ததே பின்லை.

படங்களுடன் விலை ரூபா 1 8 0. தபாற்செலவு வேறு.

விஜய பால பவானி

மொத்தம் 770 பக்கங்கள் கொண்ட இப் புத்தகம் இரு பாகங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முதல் பாகம் விலை ரூபா 1-8-0. 2-ம் பாகம் விலை ரூபா 1-8-0

அரிய தமிழ் நூல்கள்.

திருப்போரூர் சங்கீதி முறை (மூலமும் உரையும்)	ரூபா	1	8	0
காஞ்சி புராணம் (மூலமும் உரையும்)	"	7	0	0
தேவி பாகவதம் (தமிழ் வசனம்; 2-பாகங்கள்)	"	9	0	0
காமாக்கி விலாசம் (வசனம்)	"	0	6	0
சிவஞான போதம் (கருத்துரை விளக்கம்)	"	0	3	0
குவச்சிறை காயனார் புராணம் (மூலமும் உரையும்)	"	0	2	0

ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாதர்
அருளிய

திருவகுப்பு

ஸ்ரீ அருணகிரியார் பாடிய வகுப்புக்கள் பல; அவற்றில்
மூன்று வகுப்புக்கள் மூக்கியம்:

1. கீர்பாத வகுப்பு:—இதை காலையில் பத்தியோடு பாராயணம் செய்தவரின் ஆண்டவன் திருவடி தரிசனம் கிடைக்கும்.
2. வேல் வகுப்பு:—இதை பகலில் பாராயணம் செய்தவரின் தூண்கீழ் தரிசனம் கிடைக்கும்.
3. சேவகன் வகுப்பு:—இதை மாலைப் பாராயணம் செய்தவரின் எம் பவயில்லை. முருகன் தரிசனம் கிடைக்கும்.

அருமைபான இம்முன்று வகுப்பையும் பொருளறிந்து பாராயணம் செய்வது கலம் என்ற கோக்கத்துடன் கிரிவான உறையுடன் இத்தூலை இப்போது வெளியிட்டுள்ளோம்.

இதன் விலை அஹு 8. தபாற்செலவு வேறு.

ஆவாந்தபோதினி ஆபீஸ்,
கே. 6, லாயர் சின்னதம்பி முதலி தெரு, மதராஸ்.

இரத்தினபுரி இரகசியம்

ஓர் மகா அற்புதமான புதிய தாவல் (9-பாகங்கள்)

இது காவல் எழுதவதில் ஒப்புயர்வற்றவரென்று உலகப் பிரசித்தி பெற்ற G. W. M. ரெய்னால்ட்ஸ் என்பவரால் வரையப்பெற்ற அதியற்புதமான காவல்களில் முதன்மைபெற்ற காவலின் மொழிபெயர்ப்பு. இது காதல் ஒருவராலும் தமிழில் எழுதப்படாதது. தற்காலத்தில் தமிழ் காவல்கள் எழுதவதில் பிரயாதிபெற்றவரும் தமிழில் அகேக காவல்கள் மொழிபெயர்த்தெழுதியவருமாகிய ஸ்ரீமான் ஆரணி-குப்புசாமி முதலியார் இயற்றியது.

இந்த காவலில்தான் கிரந்தகர்த்தா தமது இணையற்ற சாமர்த்திய முழுவதும் வெளியிட்டிருக்கிறார் என்பது ஆங்கிலத்தில் அவர் காவல்களை வாசித்த யாவரும் அறிந்ததோ ருண்மையாகும். இதில், வேறு எக் கதைகளிலும் காம் கேட்டிராத அற்புதங்களும் கொஞ்சதிருக்கிட்டுத் திசைக்கக் கூடிய ருட்சிகளும் நிறைந்திருப்பதோடு, ஆடவர்களின் பலபேதமான கடவடிக்கைகளும், அவற்றாலுடையும் பலன்களும், ஸ்திரீகளின் குணபேதங்களும், கற்புடைய ஸ்திரீகள் தங்கள் கற்பைக் காக்கும் விஷயத்தில் உபயோகிக்கும் துணிகரமான வீரதீர சாமர்த்தியச் செயல்களும் தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் தற்கால காகரீகத்தை யொட்டி கமது காட்டாருக்கு இன்னின்ன ஆசாரங்கள் கண்மைபயக்குமென்றும், இன்னின்ன ஆசாரங்கள் தீமை பயக்குமென்றும், கமது மாதர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஆசார வொழுக்கங்கள் இன்னின்னவை யென்றும் அந்தந்தச் சமயங்களில் மனைத் திறிக்கும் வண்ணம் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது ஆதிமுதல் அந்தம்வரையில் மனதை முழுதும் கவரக்கூடியதென்பது உருமலே விளங்கும்.

முதல் இரண்டு பாகங்கள்	விலை ரூபா	4—0—0
3-முதல் 6-வரை 4 பாகங்கள்	„ „	7-10—0
7-ம் பாகம்	„ „	2—4—0
8-ம் பாகம்	„ „	2—4—0
9-ம் பாகம்	„ „	2—0—0

2 ரூபாய் விலையுள்ள புத்தகம் இனாம் !

பெரிய புரானம்

உயர்திரு. கா. ஜலாலகீதாய் பிள்ளை அவர்கள் சித்தாந்த போதாத்திருகாமென்னும் பேருரையும், திருவுத்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார் முதலிய சித்தாந்த சாத்திரங்களும், சேர்ந்தது. இதே குறித்தபடி இது வரையில் வெளியிட்டிருக்கும் பாகம் முன் விலை ரூ. 11—8—0, குறைந்த விலை ரூ. 6—8—0 தபாற் செலவு வேறு. இதோடு 2 ரூபாய் விலையுள்ள புத்தகம் இனாம் !

ஆனந்தபோதினி ஆபீஸ், தபாற் பெட்டி செ. 167, மதராஸ்.

மதிமோச விளக்கம்.

(தூசி இராஜகோபால பூபதி அவர்கள் இயற்றியது)

ஆன்றோர் மதிக்கும் நான்காம் பதிப்பு.

228-பக்கங்கள் கொண்டது. 16-வீனோதமான சித்திரப்படங்கள்
சேர்க்கப்பட்டது. உயர்ந்த திக்கு கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

இதன் விலை ரூபா 1—0—0.

சோற்ப பிரதிகளே கைவசரிருக்கின்றன.

உடனே ஆர்டர் செய்யுங்கள்.

தருமமே தழைத்தோங்கி வளர்ந்துவந்த மகா புண்ணிய பூமியாகிய
கம் பரதகண்டத்தில், கலிகாலச் தொடங்கியதிவிருந்து, மனிதர், கால
வயப்பட்டு, மனம் மாறுபட்டுத் தருமத்தில் செலுத்தும் சிந்தையை மிகுதி
வும் அதர்மத்தில் செலுத்தி வருவதால் அந்நெறி குறைந்து மறநெறி வளர்ந்து
வருகின்றது. அதற்கேற்ப வஞ்சமும், சூதும், பஞ்சமாபாதமும் அவற்றிற்
கஞ்சா நெஞ்சமும் படைத்த மனிதரே நான்தோறும், நாடுகன்தோறும், வர்
தோறும், வீடுகன்தோறும் மலிந்து, வீனோதம் வீனோதமான படுமோசம்,
மதிமோசம், நிதிமோசங்களையும், சூது வஞ்சனைகளையும் செய்து வரு
கின்றனர். காலம் செல்லச் செல்ல இதற்குமூன் கண்டும், கேட்டுமிராத
எண்ணிற்ந்த மோசநாசச் செயல்கள் எங்கும், என்றும் துதனம் துதனமாகத்
தோன்றி அதியற்புதத்துடன் வளர்ந்துகொண்டே வருகின்றன; அவற்றைச்
செய்யும் மனிதர்களும் உற்பாத பிண்டங்களாய் ஒருவரை யொருவர் எடுத்து
வீழ்க்குவோராய் அற்புதமாக உற்பலித்து மலையை விழுங்கிய மகாதேவன்
போல வளர்ந்து சிறந்து ஜெகஜ்ஜாலப்புரட்டாராயும், அண்டப்புரட்டாராயும்,
திடீர்ப் புளுகாராயும் பரவி வருகின்றனர். இவர்களுடைய மகாமோசச் செயல்
களால் சூதுவாதறியாத உலகத்தார் அடையும் கஷ்டாஷ்டங்களுக்களவே
யில்லை. வியாபாரத்தொழில் முழுவதிலும் மோசம்; விவசாயத்திலும் மோசம்;
உத்தியோகத் துறைகளிலும் ஒப்பில்லா மோசம்; விந்தையிலும் மோசம்;
வேடிக்கையிலும் மோசம்; வைத்தியத்திலும் மோசம்; மாந்திரீகத்திலும்
மோசம்; சோதிடத்திலும் மோசம்; சோற்றுக்கடையிலும் மோசம்; கப்பலி
தும் மோசம்; ரெயிலிலும் மோசம்; நீதிச்சபைகளிலும் மோசம்; தேசச்
சேவைகளிலும் மோசம்; கொலிவிலும் மோசம்; குளத்திலும், வீட்டிலும்
மோசம்; காட்டிலும் மோசம்; காட்டிலும் மோசம்; கசரத்திலும் மோசம்
இப்படியே மனிதர் தலை நீட்டு மிடக்கனெல்லாம் மோசமயமாகவே யிருந்
கின்றனர். உலகமுழுவதும் இவ்வாறே மோசம் நிறைந்ததா யிருப்பதனாலே
கஞ்சகமற்ற மனிதர் துன்பத்திற்குள்ளாகிச் சதா சர்வகாலமும் சஞ்சலப்படு
கின்றனர்; இத்தகைய மோசநாச விலையினின்றும் தப்புதற்கு மார்க்கம் காணாத
வர்களாய்த் தவிக்கின்றனர். ஆதலின், இத்தப் படுமோசப் பெரும் பாதாளத்
தில் மனிதர் வீழ்த்து மயங்காமல் தப்பித்துய்தற் கேதுவாயிருக்கும்படி,
உலகத்தில் உலகவும் எண்ணிற்ந்த மோசச் செயல்களெல்லாம், இப்புத்தகத்
தில் மிக விரைவாக எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன.

ஆனந்தபோதினி ஆபீஸ்,

தபான்பெட்டி நெ. 167, மதராஸ்.

உ
தம்
பரப்பிரம்மணே நம;

ஆனந்தபோதினி

“எப்போது ஸேத்தன்மைத் தாயினு மப்போருள்
மெய்ப்போருள் காண்ப தறிவு.”—திருவள்ளுவர்.

(ALL RIGHTS RESERVED.)

தொகுதி	விஷ்ணு இதரீ கவ	பகுதி
27	1942ஆம் ஜனவரியீ 14உ	7

கடவுள் வணக்கம்.

எல்லா உலகமும் மானும் தீயே

ஏதும் மேலி இருந்தாய் தீயே

கவ்வா நன்மை யறிவாய் தீயே

ஞானச்சுடர் விளக்காய் கின்றாய் தீயே

பொல்லா வினைகள் அறுப்பாய் தீயே

புகழ்ச்சேவடி என்மேல் வைத்தாய் தீயே

செல்வாய் செல்வத் தருவாய் தீயே

திருவையாறு அகலாத செம்பொற் கோதி. (1)

சூர்யினில் ஐந்தும் அமர்ந்தாய் தீயே

அளவில் பெருமை யுடையாய் தீயே

பூர்வினில் நாற்றமாய் கின்றாய் தீயே

போர்க்கோலம் கொண்டுளில் எய்தாய் தீயே

காலில் கடுஉரையாய் கின்றாய் தீயே

நண்ணி அடிஎன்மேல் வைத்தாய் தீயே

தேவர் அறியாத தேவன் தீயே

திருவையாறு அகலாத செம்பொற் கோதி. (2)

எண்ணிசைக்கும் ஒன்சுடராய் கின்றாய் தீயே

ஏதும் மேய இறைவன் தீயே

வண்டுஇசைக்கு(ம்) உறுக்கொன்றைத் தாராய் தீயே

வாரா உலகுஅருள வல்லாய் தீயே

தொண்டுஇசைத்துடன் அடிபடவ கின்றாய் தீயே

தாமலர்ச்சேவடி என்மேல் வைத்தாய் தீயே

நிண்ணிசைக்குநர் சரங்குட்ட வல்லாய் தீயே

திருவையாறு அகலாத செம்பொற் கோதி. (3)

அருள்பொருள் விளக்கம்

(இ-ள்) திருவையாறு என்னுந் திவ்வியக்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள செம்பொற் சோதி சொருபனான தியாகராஜப் பெருமானே! சர்வலோகங்களுக்கும் தாரகமாய் இருப்பவன் நீயே; திருவேகம்பம் என்னுந் திருப்பதியில் மூர்த்தம் கொண்டிருப்பவன் நீயே; கல்லாருடைய கன்மையை அறிபவன் நீயே; ஞானச்சுடர் வினக்காய் நிற்பவன் நீயே; கொடுமை வாய்ந்த கன்மத்தை வேரறுப்பவன் நீயே; புசுழ்வாய்ந்த சிவந்த திருவடிகளை என் சிரத்தின்மீது வைப்பவன் நீயே; ஞரிடத்தில் சில்லாது செல்வதாகிய செல்வத்தை வழங்குபவனும் நீயே. (எ-று)

'அங்கு இங்கு எஞ்நபடி எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி அருளொடு சிறைந்தவனே ஆண்டவனாதலால், "எல்லா உலகமுமானாய் நீயே" என்றார். (1)

(இ-ம்.) திருவையாறு என்னுந் திவ்வியக்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள செம்பொற் சோதி சொருபனான தியாகராஜப் பெருமானே! நாம் தேனுவாகிய பசுவினிடத்து ஐந்துவிதப் புனிதப் பொருளாய் வினங்கி விரும்பவன் நீயே; அனலில்லாத பெருமை வாய்ந்த பெம்மான் நீயே; போர்க்கோலம் கொண்டு மூப்புரத்தின் மீது படையெடுத்த சிவபெருமான் நீயே; நாலினிடை கிவலம் மொழியாய் நிற்கும் கிமலன் நீயே; அடியேனிடம் வலிய வந்தனாகி என் சிரத்தின் மீது திருவடிகளைச் சூட்டித் திருவருள் புரிந்த தெய்வம் நீயே; தேவர் முதல் விண்ணோர் அனைவரும் கண்டறியாத தேவதேவன் நீயே. (எ-று.)

இறைவன் எங்கும் எப்பொருளினாலும் சிலவி ஐவராசிகளை ஆட் கொண்டருளார் தன்மையை வெகு அழகாக இப்பாடலில் கூறி விரும்புகிறார். (2)

(இ-ம்.) திருவையாறு என்னுந் திவ்வியக்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள செம்பொற் சோதி சொருபனான தியாகராஜப் பெருமானே! எட்டு திக்குகளுக்கும் ஒப்பற்ற ஒளிச் சுடராய் நிற்கும் செம்பொற் சோதி நீயே; திருவேகம்பம் என்னுந் திருப்பதியில் வீற்றிருந்த இறைவன் நீயே; வண்டுகள் சுற்றிச் சுற்றி வந்து நீக்காரஞ் செய்யும் வானை பொருந்திய கொண்டைப் பூமாலை சூடிய சிவபெருமான் நீயே; மீண்டும் பிறப்பெடுத்து இவ்வுலகில் வராத பேற்றை அருளவல்ல எம்மான் நீயே; உன் திருவடிகளைப் போற்றித் தொண்டு புரியும்படி திகழ்த்த நிற்கும் தேவன் நீயே; தாய் நறுமலர்கள் கிரம்பிய சேவடிகளை என் சிரத்தின்மீது சூட்டிவிரும்பும் தெய்வம் நீயே; தின்மை வாய்ந்த விவ்வுக்கு ஒரு அம்மைப் பொருத்தி எய்யவல்ல வல்லான் நீயே. (எ-று.)

'கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர், மற்ற்ண்டு வாரா கொறி' என்னுந் திருக்குறள் கருத்து, 'வாரா உலகு அருளவல்லாய் நீயே' என்ற அடியில் மினிர்வது குறிப்பிடத்தக்கது. (3)

தமிழ் இசை வளர்ச்சியைத் தடுக்க சதி

“தைத் திறந்தால் வழி திறக்கும்” என்பது நத்தமிழ் நாட்டுப் பழமொழி. இவ்வனுபவமொழி மற்ற விலயங்களில் எவ்வளவுதூரம் உண்மையா விருந்தாலும், தமிழ் இசை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் உண்மையாயில்லை. இன்று தைத் திறந்துவிட்டது. ஆனால், தமிழ் இசைக்கு—அதன் ஆக்கத் துக்கு மட்டும் இன்னும் எவ்வித வழியும் திறக்கவில்லை. சென்ற நூலாந்த மாதங்களுக்கு முன், தமிழ்இசை வளர்ச்சிக்கென சிதம்பரம் அண்ணாமலை சர்வகலாசாலையில் ஒரு தமிழ் இசை மகாநாடு நடைபெற்றது வாசக நேயர்களுக்கு ஞாபக மிருக்கும். அம் மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட சங்கீத வித்வான்களுள், தமிழ் இசை சம்பந்தமாகச் சிலர் கொண்ட விபரீத மனோபாவம், ‘தமிழில் இசை யுண்டா? இல்லையா?’ என்று ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய அளவுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டது. சிதம்பரம் சங்கீத மகாநாட்டை முன்னிட்டே, நாம் இரண்டு மாதங்கள் தொடர்ந்து தலையங்கங்கள் எழுதி விருந்ததை வாசக நேயர்கள் இதற்குள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். ‘தமிழ்நாட்டில் சங்கீத கச்சேரிகளில் தெலுங்கு முதலிய அந்நிய மொழிப் பாடல்கள் தான் ஆதிக்கம் பெற்றிருக்கின்றனவே யொழிய, தமிழ்ப்பாடல்களுக்குத் தகுந்த ஸ்தானம் இல்லவே இல்லை. ஆதலால், இனி பேனா ம தமிழ்ப்பாடல்களுக்கு முதன்மை ஸ்தானம் அளிக்கப்படவேண்டும். சங்கீத வித்வான்கள் சங்கீதக் கச்சேரிகளில் தமிழ்ப்பாடல்களையே பெரும்பாலும் பாடுதல் வேண்டும்’ என்று தமிழ்மக்கள் மனதில் பல்லாண்டுகளாக இருந்துவந்த குறையை-அவர்களின் நீண்டகால அபிப்பிராயத்தை-சிதம்பரம் சங்கீத மகாநாடு ஒரு தீர்மானம் வாயிலாக, சங்கீத வித்வான்களுக்கு வெளிப்படுத்தி வேண்டுகோள் விடுத்தது. உடனே எழுந்துவிட்டது ஒருபெருங் கூக்குரல், ‘சர்வாத சங்கீதத்துக்கு ஆபத்து

வந்து விட்டது' என்று. 'சங்கீதத்துக்கு ராகம் பிரதானமே பொழிய, பாஷை பிரதானமில்லை' என்றும், 'சங்கீதத்துக்குப் பொருத்தமாகத் தமிழ்மொழியில் பாட்டுக்கள் இல்லையே' என்றும், 'சங்கீதக் கச்சேரிகளில் பாட்டு பாடும் விஷயத்தில் சங்கீத வித்வான்களைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது' என்றும் எல்லாம் ஒரு சிறு கூட்டத்தினர் ஆட்சேபஞ் செய்யத் தொடங்கி விட்டனர். அன்று கிளர்பிய கிளர்ச்சி இன்னும் அடங்கிய பாடியில்லை. சிதம் பரம் சங்கீதமகாநாட்டின் எதிரொலி இன்னும் அதிகமாக முழங்கிக்கொண்டு இருக்கிறது.

* * * *

தமிழ் இசை ஆக்கமுற வேண்டும்; தமிழ்நாட்டில் தமிழ் இசைக்கு நியாயமாக இருக்கவேண்டிய ஸ்தானத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று ஆர்வத்தோடு வேலை செய்யும் அறிஞர்கள், தேவகோட்டையிலும் திருச்சியிலும் முறையே தமிழ் இசை மகாநாடுகள் கூட்டி, தங்கள் கோக்கத்தை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டினார்கள். ஆனால், தமிழ் இசை இயக்கத்துக்கு லவரிகளாக உள்ள ஒரு சிறு கூட்டத்தார் தங்கள் விஷமப் பிரசாரத்தை நிறுத்தாமல் கொடூர்த் து செய்து வருகிறார்கள். தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சியை எவ்விதத்திலும் உருப்படாமல் செய்து விடப் பெரிய சதிசெய்து வருகிறார்கள்.

தமிழ் இசை வளர்ச்சி சம்பந்தமான இவ் விவாதம் பற்றி, சென்னை சங்கீத வித்வத் சபை பரிசீலனை செய்து ஒரு கன் முடிவு செய்யுமென்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், அதுவும் தன் கடமையினின்றும் தவறிவிட்டது. நடுநிலையாக இருந்து பிரச்சினைகளை ஆராயவேண்டிய அச் சங்கீத வித்வத் சபை ஒரு சார்பில் நின்று பாரபட்சமாக நடந்து கொண்டது. நம் தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சியை எதிர்க்கும் ஒரு சிறு கூட்டத்தாரே சங்கீத வித்வத் சபைவ்வும் ஆதிக்கம் பெற்றிருப்பதால், அதாவது அவர்களே முக்கிய நிர்வாகிகளாக விருப்பதால் அச் சபை சார்பில் நடந்த மகாநாட்டில் தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சிக்குப் பாதகமாகத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. கிறிஸ்துமஸ் வராததில், சென்னை செனட் மண்டபத்தில் நடந்த சங்கீத வித்வத் சபை மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட முக்கிய தீர்மானம் இதுதான். "புராதன கர்நாடக சங்கீதத்தின் மிக உயர்ந்த தரத்தைக் காப்பாற்றுவதும் நிறைந்துவதும் எல்லா சங்கீத வித்வான்கள், சங்கீதாபிமானிகள் ஆகியோரின் கோக்கமாக இருக்க வேண்டுமென்று இந் நிபுணர்கள் கமிட்டி (அதாவது சங்கீத வித்வத் சபை மகாநாட்டின் நிபுணர்கள் கமிட்டி) திடமாக அபிப்பிராயப்படுகிறது. அந்தத் தரத்தைக் குறைக்கும் படியோ பாதிக்கும் படியோ டாஷை என்ற விஷயத்தை அதில் புக

விடக்கூடாது" ஸ்ரீ டி. வி. சுப்பராவ் என்பவரால் பிரேரேபிக்கப் பட்ட இத் தீர்மானத்துக்கு ஸ்ரீ இ. கிருஷ்ண ஐயர் ஒருவர்தான் பாதகமாக ஒட்டுச் செய்தாராம். ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஐயர் ஒருவராயிருந்தாலும், தமிழ்நாடு முழுதுமுள்ள மக்களின்-முக்கியமாக, சங்கீத ரஸிகர்களின்—உள்ளக்கருத்தைத் தமது எதிர்ப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்தினார் என்றே கூறவேண்டும். ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஐயர் சாதாரணமானவரல்ல. பெரிய சங்கீத வித்வான்கள். 'கிரி டிக்கு' மாவார். அவர் வக்கீலா யிருந்தாலும், தம் வாணன் முழுதும் சங்கீதக் கலை வளர்ச்சிக்கும், பாதாட்டியக் கலை வளர்ச்சிக்கும் இடைவிடாது உழைப்பவர். ஆகவே, அவர், சங்கீத வித்வத் சபை மகாநாட்டின் நிபுணர் கமிட்டியிலுள்ள மேதானிகளை விட வந்த வாகையிலும் குறைந்தவரல்லர் என்று இங்கு குறிப்பிட வேண்டியது அவசியம். அவருக்கு இத் தீர்மானம் பிடிக்கவில்லை பென்றால், கர்நாடக சங்கீதத்தின் மிக உயர்ந்த தரத்தைக் காப்பாற்றுவதும் கலைநிறத்துவதும் என்ற சாக்கில் தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சியைத் தகைய சதிசெய்து விட்டது சகிக்காமலே தம் எதிர்ப்புணர்ச்சியைக் காட்டினார் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சியைத் தகர்க்கப் பாடுபட்டி வரும் ஒரு சிறு கூட்டத்தார், முதலில் தங்கள் விஷயப் பிரசாரத்துக்குப் பலத் தேட, சங்கீதக் கலை விஷயத்தில் சிறிதும் சிரத்தை யில்லாத சில பெரிய மனிதர்களைக் கொண்டு வந்து பேசவைத்து, தமிழ் இசை இயக்கத்தைக் கண்டிக்கச் செய்தனர். அதில் அவர்கள் வெற்றி காணாது போகவே, பின்னர், ஆத்திரங்களைத் தமிழர்கள் மேல் ஏவி விட்டு, தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சியை அழிக்க முனைத் திருக்கின்றனர். ஆகவே தான், தெலுங்கு சாஸ்திரிய கர்த்தா வான ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமிகளைத் தலைமேல் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடி வந்தாலும், தியாகையர் கிருதிகளைப் பெரிதும் பாடி வந்தாலும், சங்கீதக் கலை உலகில், தெலுங்கர்களுக்கு நியாயமான ஸ்தானத்தைக் கொடுக்காது இதுவரை மறுத்து வந்த இவர்கள், இவ்வாண்டில் அதாவது சிதம்பரம் சங்கீதமாக நாட்டின் பயனாக, தமிழ் இசை இயக்கம் வலுப்பெற்று வரும் இக் காலத்தில் சென்னை சங்கீத வித்வத் சபை மகாநாட்டுக்குத் தலைவராக ஒரு தெலுங்கு சங்கீத வித்வானையும், திறப்பாளராக ஒரு தெலுங்கு பிரமுகரையும் தேர்ந்தெடுத்தனர். அது போலவே, திருவையாற்றில் ஸ்ரீ தியாகப் பிரம்ம ஆதாரின் உற்சவத்தைத் தொடங்கி வைப்பதற்கும் ஒரு தெலுங்கு பிரமுகரைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். ஸ்ரீ தியாகப் பிரம்ம ஆதாரை சகாய சங்கீத விழாவுக்கும் தியாகையர் பரம்பரையில் வந்தவரான சென்னை

சர்க்கார் பிரதம காரியதரிசி ஸ்ரீ எஸ். வி. ராமமூர்த்தி என்னும் தெலுங்கரைத் தலைவராக ஏற்படுத்தியது இங்கு ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளத்தக்கது.

இவ்விதம் ஆந்திரப் பிரமுகர்களுக்கு இவ் வாண்டில் அக்கிரஸ்தானம் அளித்ததற்குக் காரணம். அவர்கள் மீது ஏற்பட்ட காதல் இல்லை; ஆந்திரர்களின் மொழிப்பற்றைத் தூண்டி விட்டுத் தங்கள் நோக்கத்தைச் சாதித்துக் கொள்வதற்கேயாம். தமிழ் பாட்டு பெரும்பாலும் பாட வேண்டுமென்று கோரும் தமிழர்கள் மீது ஆந்திரர்கள், 'எங்கள் தெலுங்கு பாடல்களை வேண்டாமென்றீர்களா! பாருங்கள்; உங்களை என்ன பாடு படுத்துகிறோம்' என்று சீறி விழுவார்கள். அதை வேடிக்கை பார்த்து மகிழ்ந்து, 'பார்த்தீர்களா! சங்கீதக் கலை சம்பந்தமாகப் பிரமுகர்கள் அபிப்பிராயங்களை; சங்கீதத்தின் சிறப்பு தெரியாது இந்தத் தமிழர்கன் தமிழ்ப்பாட்டு; தமிழ்ப்பாட்டு என்ருர்களே! சங்கீதத்துக்குத் தமிழ்ப்பாட்டு எடுக்காதையா' என்று கூறித் தங்கள் கட்சியை நிலை நாட்டி விடலாம் என்பது இச்சிறு கூட்டத் தாரின் அந்தரங்க எண்ணம். தாங்களும் தமிழர்கள் தான்; தாங்கள் பேசுவதுத் தமிழ்மொழி தான் என்று கூறிக் கொள்ளும் இச்சிறு கூட்டத்தார், தமிழர்கள் தொடங்கி நடத்திவரும் தமிழ் இசை இயக்கத்தை அழிக்க, மொழிப்பற்றும் நாட்டுப்பற்றும் மிகுதியுமுடைய தெலுங்குகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தங்கள் சதிச் செயலில் வெற்றி காண முயன்று வருகின்றனர். இவர்களது உள் நோக்கமும் சதி முயற்சியும் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெறும் என்பதை, இறைவனே அறிவான்.

இங்ஙனம், தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சியைக் கெடுக்க முயலும் ஒரு சிறு கூட்டத்தார், ஆந்திரப் பிரமுகர்களைத் தங்கள் சதி முயற்சிக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த முயன்றாலும், தமிழ் இசை வளத்தை—தமிழ் மக்களின் தமிழ் இசை ஆர்வத்தை—இசை சம்பந்தமாக தமிழ் மக்களின் கோரிக்கையை - அடியோடு புறக்கணிக்க, ஆந்திரப் பிரமுகர்கள் உள்ளம் இடந்தரவில்லை. என்ன தான் மொழிப்பற்று இருந்தாலும் சியாய உணர்ச்சி எங்கு போய் விடும்?

சென்னை சங்கீத வித்வத் சபையின் பதினேர்தாவது சங்கீத மகாநாட்டில் தலைமை வகித்த பிடிஸ் வித்வான் புரொபஸர் வெங்கடசாமி நாயுடு, தமது தலைமைப் பேருரையில், "காங்கடக சங்கீதத்தில் சாஷித்யத்துக்கு இரண்டாம் பகூமான ஸ்தானமே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது உண்மை. ஆனால், சாஷித்யத்தை அடியோடு புறக்கணிக்கவும் முடியாது. சங்கீதத்தில் சாஷித்யத்துக்கு இடமில்லையானால் கீர்த்தனங்கள் எதற்கு? கீர்த்தனங்களுக்கு

இட மிருக்கும்போது அதன் அர்த்தத்தை அறிந்து கொள்வது அவசியம். அதனால், கீர்த்தனையின் பாவம், ராகம், தாளம் ஆகியவற்றை நன்கு ரஸிக்கலாம்” என்று குறிப்பிட்டார்.

அது போலவே, திருவைவாற்றில் தியாகப்பிரம்ம ஆராதனை உற்சவத்தை ஆரம்பித்து வைத்த ஸ்ரீ கோபால் செட்டியாரும், “தமிழ் இசை இயக்கத்தில் தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்பதை நான் ஆதரிக்கிறேன். இவ் விஷயத்தில் எனக்கு அதுதரப்படும் உண்டு. தமிழர்கள் தமிழ்ப்பாட்டு வேண்டுமென்றால் அதை யார் மறக்க முடியும்? தமிழல்லாத பாட்டுக்களைத் தான் கேட்க வேண்டுமென்று அவர்களை யார் சொல்வது சாத்தியம்?” என்று தமது பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஆனால் ஸ்ரீ கோபால் செட்டியார் எவ்வளவுதான் தேசியவாதியா யிருந்தாலும் மொழிப்பற்றை விடாது, “தியாகையரிடமிருந்ததான் நமது இனிமை மிகுந்த இசை விசேஷமாகக் கிடைத்தது. கேட்பதற்கும் கேட்டு ரஸிப்பதற்கும் சித்திப்பதற்கும் இதுதியாக லட்சியத்துடன் வாழ்வதற்கும் சாதனமாகவுள்ள இனிய இசையை அவர் மூலமாகவே நாம் அடைய முடிந்தது” என்று கூறினார். இதைக்கேட்டு, ‘அப்படியானால் தியாகையருக்கு முன் நம் நாட்டில், இனிய இசையே கிடையாதோ?’ என்று அவர் உள்ளத்திலும் கேள்வி யெழாமலிராது. ஆனால், ஸ்ரீ செட்டியார் கல்ல காலமாக, ‘ஆமாம்; தியாகையருக்குமுன் நாட்டில் இனிய இசையே கிடையாது’ என்று சாதிக்கவில்லை. “தமிழ், நெலுங்கு ஆகிய கலைகளிலிருந்த சிறந்த அம்சங்களை அவர் ஸ்லீகரித்துக்கொண்டார். பலதரப்பட்ட கலைகளை ஒன்று தொகுத்து தன் வசப்படுத்திக்கொண்டார்” என்று ஸ்ரீ செட்டியார் மொழிப்பற்றையும் மீறி உண்மையை உரைத்துவிட்டார். உண்மையை நீனித்து வைக்க முடியா தன்றோ? தியாகையர் தமது கீர்த்தனங்களை; அவர் காலத்தில் நிலைய தமிழ் சங்கீத முறையை ஆதாரமாகக் கொண்டே—தமிழ் இசை இலக்கணப்படி ராக தாளங்களை யமைத்தே பாடி யிருக்கிறார் என்று நாம் கூறிவந்த கூற்றுக்கு, ஸ்ரீ கோபால் செட்டியார் பேச்சைவிட வெறென்ன ஆதாரம் வேண்டும்?

தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சியை எதிர்ப்பவர்களெல்லாம், “சங்கீதத்துக்கு நாதமே பிரதானம்; பாவமே பிரதானம்” என்றின்றனர். சங்கீதத்துக்கு நாதமே பிரதானம் என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால், அது நம் நாட்டுச் சங்கீத முறையைச்—சாஸ்திரியத்தைத் தழுவினதாய் இருந்தால்தான் நம் மால் ரஸிக்க முடிகிறது. நாதம் பிரதானம் என்பதற்காக, ஆங்கில சங்கீதம், ஜெர்மன் சங்கீதம், பிரஞ்சு சங்கீதம் முதலியவை

களை நாம் சளிப்பதில்லை. நம்மால் சனிக்கவும் முடிவதில்லை. அதற்குக் காரணம் நம் நாட்டுச் சங்கீத முறையை பொட்டியதாயில்லாததனாலேயே பாகும். அதுபோலவே, பாவம் பிரதானமென்றால், நமக்குப் பழக்கப்பட்ட நம் சங்கீத முறையை பொட்டியதாக பாவத்தைத்தான் நம்மால் அதுபவிக்கமுடியும். நமது தாய்மொழியில் சாஷித்யமில்லாவிட்டால், நம் தாய்மொழி இசைப் பாடல்களைக் கேளாவிட்டால் நமக்கு இதய பாவம் எங்கிருந்து ஏற்படும்?

*

*

*

*

சங்கீத வித்வான் அரியக்குடி ஸ்ரீ இராமாதுஜ ஐயங்கார் சங்கீத வித்வத் சபை மகாநாட்டில் 'சங்கீதமும் சாஷித்யமும்' என்பதுபற்றி ஒரு பிரசங்கஞ் செய்தார். அதில் அவர், "சங்கீதமே ஒரு பாஷை. அதுவே ஒரு பாஷையாக இல்லாவிட்டால் ராகங்கள் மூலம் சங்கீதத்தை வெளியிட்டுக் காட்டமுடியாது. அது பாஷையாக இருப்பதால்தான் ராகங்களின் மூலம் ஒருவர் சங்கீதம் பாடி, மற்றொருவருக்குப் புரியச் செய்ய முடிகிறது. சங்கீதம் ஒரு தனிப்பட்ட பாஷையாதலால், மற்றொத்த பாஷையும் சங்கீதத்துக்குச் சமதொடர்பும் சம்பந்தமும் கொண்டதென்பதை நான் சொல்லாமலே அறிவீர்கள். ஆகவே, பாஷைகள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் சங்கீதத்திற்கு எவ்வித பாரபக்யமும் கிடையாது. சங்கீதத்துக்கு அதுசாணையாகச் சகல பாஷைகளும் சம அந்தஸ்துக் கொண்டவையா யிருப்பதால், நாம் இதில் பாஷைப் பிரச்சினையைப் புகுத்தி, அனுவசியமாக அவற்றின் நட்பைக் கெடுக்க முயற்சிப்பது மிகப் பாதகமாகும். சங்கீதத்திற்கு நாதம்தான் பிரதானமானது. சங்கீதம் பல பாஷைகளுக்கும் முக்கிய ஸ்தானமாக உள்ளது. ஆகவே, பாஷையைக் கொண்டு சங்கீத சர்ச்சைகளைச் செய்வதற்கிட மில்லை" என்று குறிப்பிட்டுப் பேசியிருக்கிறார். இவரது இக்கூற்ற எவ்வளவு தூரம் நியாயமானது; இதில் அறிவு வாதத்துக்கு எவ்வளவு தூரம் இடமிருக்கிறது என்பதை அறிஞர்கள் அறிவர்.

சங்கீதம் ஒரு பாஷையாம். இப்படி ஒரு பாஷை உலகிலிருக்கிறதா? சங்கீதம் ஒரு கலை என்றுதான் இதுவரை கேட்டு வந்திருக்கிறோம்; அறிந்துமிருக்கிறோம். சங்கீதம் ஒரு பாஷை என்று இதுவரை நாம் கேட்டதில்லை. சங்கீதம் ஒரு பாஷையாயிருந்தால், உலக முழுதுக்கும் பொதுவாயன்றோ இருக்கவேண்டும்? அல்லது ஒரு நாட்டுக்காயினும் பொதுவாயிருக்கவேண்டாமா? ஆனால், டைமுறையில் அப்படியில்லை. சங்கீதம் தனிப்பட்ட பாஷையாயிருந்தால், ஆங்கில சங்கீதம், கிரேக்க சங்கீதம், இந்திய சங்கீதம், ஸ்பானிஷ் சங்கீதம், ஜெர்மன் சங்கீதம், பிரஞ்சு சங்கீதம், ஜப்பான், சீனா சங்கீதம், இந்திய சங்கீதம் என்

றும் ஏன் அவ்வர் காட்டுப் பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறது? அவ்வர் காட்டு மொழிக்கேற்ப சங்கீத முறை வெவ்வேறு விதமாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது? நம் காட்டிலும், இந்திய சங்கீதம் என்பது பொதுவா யில்லாமல், ஒலிந்துள்ளதானி சங்கீதம், வங்காளி சங்கீதம், மராத்தி சங்கீதம், குஜராத்தி சங்கீதம், கன்னட சங்கீதம், மலையாள சங்கீதம், தெலுங்கு சங்கீதம், தமிழ் சங்கீதம் என்று தனித் தனியாக அழைக்கப்படுவதென்? சங்கீத முறை வெவ்வேறு விதமாக இருப்பதென்?

சங்கீதத்துக்கு மற்றெல்லா பாஷைகளும் சம தொடர்பும் சம்பந்தமும் கொண்டவை என்கிறார் அரியக்குடி. ஒலிந்துள்ளதானி சங்கீதத்தில் ஒலிந்துள்ளதானி பாஷையைத் தவிர வேறு பாஷைகள் சமதொடர்பும் சம்பந்தமும் கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதுபோலவே, வங்காளி, குஜராத்தி, மராத்தி முதலிய சங்கீதங்களிலும் அததற்குரிய பாஷையில்தான் சாஸ்திரியம் பாடப்பட்டிருக்கிறது. இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட ஏதோ ஒரு மாறுதலால் தமிழ் காட்டில் மட்டுந்தான் தமிழ் சங்கீதத்தில் தமிழ்மொழிப்பாடல் இடம்பெற்றது ஒரு விசித்திர நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் சங்கீதத்தில் தெலுங்கு, கன்னடம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகள் எப்படியோ இடம்பெற்று தமிழ் மொழிக்குச் சிறிதும் இடமின்றிச் செய்துவிட்டன. தமிழ் மக்களின் தாய் மொழிப் பற்றின்மையே இதற்குக் காரணமாகும். மேற் குறித்த விசித்திர நிலை தமிழ் சங்கீதத்தில் வேரூன்றி விட்டதனால்தான், அரியக்குடி ஸ்ரீ இராமாநுஜ ஐயங்கார் போன்றவர்கள், 'சங்கீதத்தில் பாஷைப் பிரச்சினையைப் புகுத்தி அனாவசியமாக அவற்றின் நட்பைக் கெடுக்க முயற்சிப்பது மிகப் பாதகமாகும்' என்று வாய் வேதார்த்தம் பேசி, பிற மொழி சாஸ்திரியங்களுக்கு வக்காலத்து வாங்கிவருகிறார்கள்.

மற்ற விதவாங்காளிட அதிகமாகத் தமிழ்ப் பாட்டு பாடுவதாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஸ்ரீ அரியக்குடி, தமிழ்மொழியில் சங்கீதத்துக்குப் பொருத்தமான பாடல்கள் இல்லை என்று நிரூபிக்க மிகவும் முயன்றிருக்கிறார். "நம் தமிழ் காட்டில் மிகப் பெரியார்களும் பக்தர்களுமான நால்வர்களால் தேவாரம், திருவாசகம், திருத்தாண்டகம் முதலியன பக்தி ததும்பும்படி செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் தேவாரப் பண்களென்று சொல்லப்படுவது கண்ணிகளாக உள்ளன. திருப்புகழும் அவ்வண்ணமே யிருக்கிறது. அதில் கீர்த்தனை ரூபமான பல்லவி, அதுபல்லவி, சரணம் என்று சொல்லப்படும் தமிழ்க் கிருதிகள் சொற்பமாக வழங்கி வருவதால், அதை அதிகமாகக் கையாள் இடமில்லை" என்று கூறிருப்பதிலிருந்து இதை அறியவாம். சங்கீதமென்றால், பல்லவி, அதுபல்லவி, சரணம் என்ற பிரிவுடன் கூடிய கீர்த்தனை

ருபமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நியதியுண்டா! கிடையாது. பலவிதமாகவும் இருக்கலாம். தேவாசமும் திருப்புகழும் கண்ணிகளாக உள்ளன என்று கூறுவது எவ்வளவு அறிவாமை! கண்ணிகளின் லக்ஷணத்தைக் கூட அறிவாது அரிபக்குடிபார் பேசுவது பரிதாபிக்கத்தக்கது.

கடைசியாக, அரிபக்குடிபார், “தமிழ்பாஷையில் தகுதியான கிருதிகளும் வர்ணங்களும் நிரப்பத் தோன்றத் தோன்ற அவற்றை நாங்கள் பிறர் கிளர்ச்சியின்றியே கைபாளுவதற்கு ஆட்டேசபமில்லை” என்று கூறுகிறார். இவர் எடுத்துக் காட்டுகிறபடி, தியாகையர், தீக்ஷிதர், சாமா சாஸ்திரி முதலியவர்களைப்போல் வர்ணம், கீர்த்தனங்களைத் தமிழில் பாடிய பெரியார்கள் இல்லவே இல்லையா? தமிழில் தகுதியான கீர்த்தனங்களும் வர்ணங்களும் இல்லாமலா இவர் மற்ற வித்வான்களைவிட அதிகமாகத் தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுவதாகச் சொல்கிறார்? ஒரு சங்கீத கச்சேரி செய்வதற்கு வேண்டிய தமிழ்க் கீர்த்தனங்களும், வர்ணங்களும் உருப்படி களும் கூடவா இல்லை? நிறைய உண்டு. ஆனால், கச்சேரி செய்யும் வித்வான்கள் நீண்டகாலமாக, தியாகையர் கிருதி முதலியவைகளைப் பாடி வந்ததன் பயனாகவோ என்னவோ, போதுமான தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடஞ் செய்திருக்கவில்லை. தமிழ்க் கீர்த்தனங்களைப் பாடஞ் செய்து பாடுவது அவர்களுக்குக் கஷ்டமாகத் தோன்றுகிறது. இது காரணமாகவே, அரிபக்குடி போன்ற சங்கீத வித்வான்கள், ‘கச்சேரி செய்வதற்கு வேண்டிய தமிழ்ப்பாட்டுக்கள் இல்லை; அப்படி யிருந்தாலும் சபையோரை மகிழ்விக்கச் செய்யக்கூடியனவாயில்லை; அப்படி பாடினாலும் சபையோர் முற்றிலும் தமிழ்ப் பாடல்களை ரவிக்கமாட்டார்கள்’ என்றெல்லாம் சாக்குபோக்கு சொல்லுகின்றனர். தமிழ் நாட்டுச் சங்கீத ரவிகர்கள் மீது அநியாயமாகப் பழியைப் போடுகிறார்கள். ஆகவே, அன்பர்களே! அரிபக்குடி போன்ற சங்கீத வித்வான்களின் விபரீத மனோபாவமும் பிடிவாதமும் மாற வேண்டுமானால், தமிழ் இசை வளர்ச்சி முயற்சியை எதிர்த்து வேலை செய்துவரும் சிறு கூட்டத்தாரின் விஷயப் பிரசாரம் ஒழியவேண்டுமானால் சங்கீதாபிமானிகளும், ரவிகர்களும் கலைவாணர்களும் இவ்விஷயத்தில் ஒரு திடமான கொள்கை கொள்ளவேண்டும். சிதம்பரம் சங்கீத மகாநாட்டில் வகுத்த திட்டப்படி—தேவகோட்டை, திருச்சி மகாநாடுகள் வற்புறுத்தியுள்ளபடி, தமிழ்ப் பாடல்களையே பெரும்பாலும் பாடும் சங்கீத வித்வான்கள் கச்சேரிகளுக்கே செல்வது என்றும் அச் சங்கீத வித்வான்களையே தங்கள் இல்லங்களில் நடக்கும் வைபவங்களுக்கு அழைத்துப் பாடச் செய்து ஆதரிப்பது என்றும் உறுதிபெறவேண்டும். அத்துடனில்லாது, செயலிலும் காட்டவேண்டும்.

ஆனந்தத் தை

(K. S. வீராசாமி.)

திங்கள் பன்னிரண்டில் தைத்திங்கள் தனித் திங்க ளாய்த் திகழ்கின்றது. அயனங்களில் முதலான உத்தராயனத்தில் தை தலையா யிருக்கிறது. பொங்கற் புது நாளைத் தன் முதல்நாளாய்ப் பெற்றிருக்கிறது. “தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்,” எனும் பழமொழியை அடைந்திருக்கிறது. கன்னிப்பெண்களும் பிரம்மச்சாரிகளும் திருமணம் முதலான சுப காரியங்களுக்கும், வியாபாரிகள் வினை பொருள்களைத் தேக்கி லாபத்தை விருத்தி செய்யவும், விவசாயிகள் பன்னாள் பாடுபட்ட பலன்களைப் பெறவும், கொத்தர், கொல்லர் முதலிய தொழிலாளிகள் தொழில் மிகுதியால் ஊதியம் அதிகம் பெறவும், ஏழை மக்கள் குறைந்த பணத்திற்கு மிகுந்த தான்யங்கள் பெறவும், ஆடு மாடுகள் பசி நீங்க உணவுண்ணவும், இன்னும் எல்லா ஜீவராசிகளும் பற்பல வகைகளிற் பலன்பெற எதிர்பார்க்கின்றன தைப் பெருந் திங்களை.

குச்சு மச்சு முதலிய எல்லா வீடுகளும் ஒட்டடை, சிறு சிறு இடிசல் முதலியன போக்கி வெள்ளை யடிக்கப்பட்டு பிரகாசிக்கின்றன. கிராமங்களின் தெருக்கள் கூட சுத்தம், செய்யப்படுகின்றன. ஆடு மாடுகள் நீராட்டப்பட்டு அலங்கரிக்கப் படுகின்றன. பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கும் வேண்டிய உணவுப் பொருள்களிற் பெரும்பாலும் இம் மாதத்திற்குள் அதிகம் கிடைக்கிறது. மூலை முடக்குகளில் கிடக்கும் சாக்குப் பைகளெல்லாம் தானியங்களால் நிரப்பப்பெற்றுத் தைக்கப்படுவதால் இம்மாதத்திற்கு “தை” எனப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது போலும். உத்தமர்கள் பார்வைக்குச் சின்னவர்களாய்த் தோன்றப்படுவார்கள். அதுபோல், மாதங்கள் பதினொன்றும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களாலான பெயர் பூண்டிருக்க, இம்மாதம் மட்டும் ஒரே ஒரு எழுத்தாலான பெயருடன் திகழ்கிறது.

இவ்விதம் மகா மகத்துவம் பொருந்திய மாதத்தை ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் கொண்டாடி குதூகலித்து வந்ததைப்போலவே இவ் வருஷத்திலும் நடந்துகொள்ள நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால், தற்காலம் உலகத்தில் புத்தத்தியானது மூண்டிருப்பது நம்மெல்லோர்க்கும் ஓர் பெரிய கலக்கமா யிருக்கிறது. இருப்பினும், பொங்கற் புதுநாளிலும் அது முதற்கொண்டும் நாம் வழக்கம்போல் சந்தோஷத்துடனிருந்து வா, நம் பாதநாட்டைக் காத்தருள் புரிய, எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுவோமாக.

2

பொங்கல் வாழ்த்து

(சே. வசந்தகோகிலம்)

அறுசீர்க் கழிகெடிலடி யாகிரிய விருத்தம்.

பேர்வளருஞ் சென்னை நகர்ப் பிறந்து முனி

சாமி முகில் பெய்யும் பாலால்

பார்வளர்ந்து தமிழாங்கிற் பரந்துபடிப்

போர் மனசுதிற் பண்பா ரின்பம்

ஏர்வளர ஊற்றுமெம னானந்த

போதினியா மின்பார் நங்காய்!

சீர்வளருந் தமிழரிருந் திருநாளாம்

பொங்கலினிற் சிறந்து வாழி !

(1)

ஆனந்தம் பொங்குறுநல் லருந்தமிழர்

பொங்கலெனு மான்ற நாளின்

பானந்த மேபொழியும் பசும் பயிர்கள்

செழிப்பருகில் பயத்தைச் சோர

தேனந்த மார்பொழில்கள் செறியுலகோ

டிருந்தமிழும் சிறப்புற் றோங்க

வானந்த போதினியா மங்காயுன்

வண்புகழ் மேன் வாழி ! வாழி !

3

(அந். ஆறுமுகம்.)

திங்கள் திருநா ளென்று
தெய்வந் தொழுது வாழ்
எங்கள் முந்தை யோரால்
எண்ணிலா திருநாள் கண்டு
தங்கள் சுற்றஞ் சூழ
தவறாது வேண்டி வந்த
பொங்கல் பெருநா ளின்றும்
பொலிவுடன் பொங்கு தம்மா. (1)

மங்கள மணத்தை வீச
மஞ்சளைச் சாற்று கின்றோம்
தங்களி னன்பை ஊற்ற
தண்சுவைக் கரும்பு தாரோம்;
இங்குள எவர்க்கு மீய
இருவித அமிழ்த மான
பொங்கலுஞ் சமைத்து நன்கு
புகட்டவும் வேண்டு தம்மா. (2)

குளிர்தரு மழையுங் கொண்டு
குன்றிக் கரைந்து, மீண்டும்
தளிர்ந்தரு தழையு முண்டாய்
தாவரம் பசுமை காண,
மிளிர்தறு கதிரை விண்டு
மின்னொளி மேவச் செய்யும்
ஒளிர்தரு இறையை வேண்டும்
“உன்னதப் பொங்க” லம்மா. (3)

பொங்கும் மங்களம் எங்குந் தங்குக.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

(நாரண-நுரைக்கண்ணன்.)

(சென்ற இடம் தொடர்ச்சி.)

அர:—அடாடா! அது அடையாததால் அந்த நரையையும் வெள்ளம் எவ்வி யழித்திறதே!

மந்:—ஆமாம், அரசே! உடனே அதை அடைக்காலிட்டால் கட்டி யுள்ள அணையையும் வெள்ளம் அதுத்துக்கொண்டு போய் காசஞ் செய்து விடும்.

அர:—(சீற்றங்கொண்டு) எங்கே அந்த வந்தி யான்?

பரி:—(சிவபெருமானைச் சுட்டிக் காட்டி) இவன்தான் அரசே!

அர:—அயோக்கியா? ஏன் நரையை யடைக்காது வீண்பொழுது போக் கிக்கொண்டிருக்கிறாய்? இதோ என் னைவிலுள்ள பொற் பிரம்பல் உன் முதுகுத் தோலை உரித்து விடுகிறேன், பார்!

[ஒங்கி யடிக்கிறான்.]

சிவ:—ஒரு கூடை மண்ணை உடைப்பில் கொட்டினால் நரை அடை பட்டுப் போகிறது? இதற்கா இவ்வளவு கோபம்? அரசே!

[கூடையோடு மண்ணைக் கொட்டிவிட்டு மறைகிறார்.]

பரி:—ஐயோ! என் முதுகில் பிரம்படி பட்டதே!

மந்:—அரசன் வந்தியானை அடித்த அடி தவறி என்மீது பட்டுவிட் டதே! [எல்லோரும் அங்கிதமே சொல்லி வீறிடுகின்றனர்.]

அர:—என்ன ஆச்சரியம்? நான் அடித்த அடி என் முதுகிலேயே பட் டதே!—ஆமாம், அந்த வந்தி ஆன் எங்கே? பாரும்பன்.

மந்திரி:—இங்கேதானே இருந்தான்? அவனைக் காணோமே!

பரி:—உடைப்புக் கூட அடைப்பப் பிடுக்கிறதே!

மந்:—பிரம்பால் அடித்தவுடன் அவன் போட்ட ஒரு கூடை மண்ணை அணையாகி மலைபோல் உயர்ந்திருக்கிறது.

தின:—வந்தி வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்ப்போம். அந்தக் கூனியான் அடிக்குப் பயந்து அங்கே ஓடி ஒளிந்திருக்கவும் கூடும்.

வந்தி வீடு.

வந்தி:—அரசன் ஆட்கள் வருகிறார்களே! நம்மிடந்தான் வருகிறார் களோ! அரசனால் தின்னும் நம்ம்கு என்ன ஆபத்து வருமோ! போன கூலி யான் என்ன செய்தானோ? இது எப்படி முடியமோ! சிவபெருமானே! நீ தான் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

[இச்சமயம் இறைவன் திருவருளால் வந்தி கணத் தவர் ஒரு திவ்விய லிமானம் கொண்டு வந்த னர்.]

வந்திகனத்:—அண்ணியே! வா! இவ்விமானத்தில் ஏது! கைலாயத் தற்குச் சொல்வோம்.

வந்தி:—ஆண்டவனே! அகதியாகிய எனக்கும் அருள்பாலித்தாயே!

[விமானம் வறிக் செவ்விருள், தேவர்கள் பூமாரி பொழிவின்றனர். தூத்துபி வாததியம் முழங்குகிறது.]

[இதே சமயத்தில் வந்த அரசன் ஆட்கள் இவ் வதிகையத்தைக் கண்டு விம்மித் முறுகின்றனர்.]

பரி:—இதென்ன அதிகையம்! வந்திக்கு வந்த வாழ்வுதான் என்னே! சிவகணத்தவர் புடைசூழ அக்டிழவி விமானத்தில் விண்ணுலகஞ் செவ் கிருனே!

மற்:—அவன் செய்த தவமே தவம்!

பரி:—வாங்கண்ணேன்! இவ்வற்புதத்தை அரசரிடத் தெரிவிப்போம்! வையை யாற்றங்கரை.

அர:—இன்று கடந்த சிகழ்ச்சிகளெல்லாம் புதுமையா விருக்கின்றனவே! ஒரு கூடை மண்ணை உடைப்பிற் கொட்டினால், கரை மலைபோல் உயர்வதெப்படி? நான் அந்தக் கூலியானை அடித்த அடி நான் உட்பட அனைவர் முதுகிலும் பட்டது எவ்வாறு? அடிபட்ட கூலியானின் அடிகளும் கூடக் காணும். இவற்றின் இரகசியங்கள் என்ன? எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லையே!

சிவபெருமான்:—(அசீரியாக) மன்னா! உன் பொருள்கள் எல்லாம் கல்வ வழியில் வந்தனவாதலால், நம் அன்பன் வாதஜூன் கமக்கும் கமது அடியவர்கட்கும் விசியோகித்தான். நீ இதை யறியாது அப்பொருளின் பொருட்டு அவனுக்குத் தண்டனை யளித்தாய். அதை நாம் சதிக்காமலே, சரிகளைப் பரிகளாக்கியும் வைையைப் பெருகச் செய்தும் வந்தியா னாக வந்து அடிபட்டும் திருவிளையாடல்கள் புரிந்தோம். இத்தனை காரியங்கள் செய்ததும் வாதஜூன் பொருட்டே யாகும். இவ்வுத்தம புருஷனின் பெருமையை நீ உணரவில்லை. இனியேனும் நீ அவனது மேன்மைத் தன்மை அறிந்து, அவன் விருப்பப்படிச் செல்ல விடுவாயாக.

100-பக்கங்கள் கொண்ட

சித்திரபானு வருஷத்திய

(நேத்திர ஜீவ கட்சத்திராதி சாந்திர சௌமரான)

சர்வ
முகூர்த்த

“ஆனந்தபோதினி”

சுத்த திருக்கணித பஞ்சாங்கம்

கூடிய விரைவில் வெளிவருகிறது!

அபுபென் ஆதம்

(உ. பி. உசேன்மீர்)

அபுபென் ஆதம் (அவன் குலம் ஒங்குத.)
அமைதி நிலவுதல் ஆழ்ந்த துயிலிடை
நள்ளிர வோர்காள் மெள்ள எழுந்து
நிலவொளி விரித்து இலகுதன் அறையில்
அன்றலர் கமல மென்றெழில் வதனக்
கன்னிகை யொருத்தி கவின்பெற நின்று
பொன்னிற வட்டிலே பொறிப்பது கண்டான்.
கண்டவன் அவனிடம் விண்டனன், "அம்மைமீர்!
அவ்வெழி லேட்டிலே அமைப்பது யாதெ"ன
தண்ணளி உமிழ்நங் கண்களை உயர்த்திப்
பெண்ணைப் குரைத்தான், "போருட் கடவுள்
அடிவிரைப் போற்றும் அன்பரின் பெயரெ"ன
"என்னுடைப் பெயரும் இருக்குது கொல்லோ!"
என்றுபென் ஆதம் இனிமையாய்க் கேட்டு,
"இல்கை"யென் தவனிடம் இயம்பினன் அணங்கே;
அவ்வரை கேட்டும் அகமிக மகிழ்வுடன்,
"என்னுடன் பிறந்த மன்னுயிர்த் தொகுதிபால்
அன்புகொள் பவன்பா னென்றுநீ அதிற்ருறி"
எனப் பென் ஆதம் இயம்பலங் குறித்து
எழிலுருக் கரந்தனள் வந்திழை யணங்கு.
வழிநாள் இரவிடை விழியலர்த் தெழுந்த
அபுபென் ஆதமுன் அளவிலாச் சுடரென
ஆரணக் குதித்து, ஆண்டவ னாவந்து
அருட்பே ரளித்த அன்பரின் பெயர்களை
அவனிடங் காட்டினன் அம்மலோ! கோக்குயிர்!!
அபுபென் ஆதம்பேர் அனைத்தினும் முத்துற
நின்றதே! இத்த நீணில வரைப்பில்
மங்கட் தொண்டே மாண்புடைத் தாதும்
தேய்வத் தொண்டினும் சீருடைத் தாகுமே.

(ஆங்கிலக் கவிதையைத் தழுவி எழுதியது.)

விளக்கின் சரிதை

(த. பு. நவநீத கிருட்டினன், எம். ஏ.)

விரிவுரையாளர், அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை.

“வண்ணமுஞ் சாத்து மலருஞ் கண்ணமுஞ்
பண்ணியப் பகுதியும் புகர்வோர் வினாக்களும்
செய்வினைக் கடியியர் கைவினை வினாக்களும்
காழியர் மோதகத் தாழுறு வினாக்களும்
கூலியர் காரகற் குடக்கால் வினாக்களும்
கொடைகளின் மகடுவக் கடைகெழு வினாக்களும்
மிடைபிடை மீன்வினை புகர்வோர் வினாக்களும்
மிலக்குநீர் வளைப்பிற் கலங்கரை வினாக்களும்
விவக்குவலைப் பரதவர் மீன்றியில் வினாக்களும்
மொழிபெடர் தேத்தோ ரொழியா வினாக்களும்
சுழிபெரும் பண்டக் காவலர் வினாக்களும்
மெண்ணுவுரம் பரியா வினாக்களொருங் கேண்டி
விடிக்கலப் பன்ன விரயிற் மருங்கிற்
சடிப்பதை காணுந் காட்டி... ..”

—‘செய்ப்பதிகாரம்.’

மக்கள் அறிவு மலர்க்கித் தொடக்கத்தின் அறிகுறியாய், இருளை நீக்
கும் வினாக்களைக் கண்டு பிடித்தனர். தீயைக் கட்டுப்படுத்திப் பயன்
பெற்றதே, காசிகத்தின் முதல்தோற்ற மெனலாம். பின், அவர், அத்தி
கொழுந்து விட்டெரியும்போது ஒளியையும் தருகின்றது எனக் கண்டனர்.
இவையே முதல்முதலாய்த் தோன்றிய வினாக்கள். சில வகையான மரக்
கட்டைகள் நின்று எரிவதைக் கண்டனர். அக் கட்டைகளைத் தீவட்டிக
ளாய்ப் பயன் படுத்தினர். எண்ணெயூற்றி யெரியும் தீவட்டிகள் பின்னர்
தோன்றின. அதன்பின் எண்ணெய்க் கலங்கலில் திரி போட்டெரித்
தும் வினாக்கள் கிவவின, காளடைவில் மெழுகுவத்தி வினாக்களும்
காளாவித மண்ணெண்ணெய் வினாக்களும் தொடர்ந்தன. இவ் வினா
க்கள் எல்லாவற்றிலும், நீரியத்தையும் (Hydrogen) கரியத்தையும்
(Carbon) கொண்ட கெய்யே மூலப்பொருளாம். கெய் திரியின்
வழியே மேலேறுகின்றது. வினாக்கேற்றப்படும்கோது, திரியின் துளி
யிலுள்ள துளி அனலினால் குடேற்றப் படுகின்றது. இதனால் கெய்
கூலியாய் மாறுகின்றது. அதில் ஒரு பகுதி சூழ்த்துள்ள உயிரியத்துடன்
(Oxygen) கலந்து கரிவீருயிசி (Carbon dioxide) யாயும் நீராவியாயும்
மாறுகின்றது. பெருந்துகையை மத்தோர் பகுதி நீரிய வாயுவாயும், துண்
ணிய கரியப் பொடியாயும் முறிக்கின்றது. இவ்வாறான இவையு மாற்றங்க
ளால் (Chemical changes) ஏற்படும் குட்டாய், வினாக்கு எரிந்து
கொண்டே யுள்ளது. குட்டின் மிதுதியால் வெப்பநிலை அதிகமாகின்றது.
அதனால் வினாக்கின் கடலினின்று ஒளிக்கதிர்கள் வெளிப்படுகின்றன.

பல துற்றாண்டுகள் கடத்தன. வாயுக்களை எரிக்கும் வினாக்கள் துங்
கின, கரி, எண்ணெய் இன்னொன்றையற்றைப் பெரும் அடுப்புகளில்
குடேற்றிப் பெற்ற வாயு குழாய்கள் வழியே பல இடங்களுக்கும் செல்கின்

தது. அவ்வவ்விடங்களில் அதை எரித்தற்கேற்ற வினக்குகன் அமைக்கப்படும். திரிடத்திலேயே, கண்ணக் கரியடுவில் (Calcium Carbide) சீரைச் சொட்டுவதால், கரியடுவாயுவை (Acetylene gas)ப் பெறலாம். இதுவும் எரிவாயுவாய்ப் பயன்படும். அதைப் பயன்படுத்தும் வினக்குகளும் செய்யப் பட்டன. அவற்றினாலும் பிரகாசமான வெளிச்சத்தை மக்கள் பெற்றனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் "வெண்டணல் வினக்குகள்" (Incandescent Lamps) கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அவற்றிற்கு இன்றியமையாத சாதனமாகிய "சுடர்க்கவி" (Mantle) வெல்ஸ்பாக் (Welsback) என்பவரால் அளிக்கப்பட்டது. இவ்வினக்கினின்று எவ்வாறு ஒளி பெறுகிறதென்று என்பதைப்பற்றி இனி உறலாம். கரியடிவியலான (Organic) பொருளால் ஆக்கப்பட்ட சுடர்க்கவி, தொண்ணூற்றொன்பத பங்கு மின்னிய உயிரியும் (Thorium oxide) ஒருபங்கு சீரய உயிரியும் (Cerium Oxide) கொண்ட கலவைச்சாத்தில் கன்கு தோய்த்து எடுக்கப் படுகின்றது. சுடர்க்கவி வினக்கில் எரிவாயு வொன்று எரிக் கப்படும். அது வே முதலில் நீப்பிடிக்கும் வினக்கேற்றப்பட்டவுடன், கரியடிப் பொருள் எரித்து போய் விடும். கிரமற்ற சுடரே எரிவாயு எரிவதால் தோன்றும். அதனால் வெப்ப நிலை அதிகரிக்கும். வெப்பநிலை உயரும்போது, சுடர்க் கவியிலுள்ள உயிரிகள் மிக்க ஒளியுடன் வெண்டணற் கதிர்களை வீசுகின்றன.

மின்சார நூற்றாண்டிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிற்று. எடிசனும் (Edison) ஸ்வானும் (Swan) மின்னொளிக் வினக்குகளைத் தோற்றுவித்தனர். வெற்றிடமாக்கப்பட்ட கண்ணாடிக் குமிழியினுள் மென்கரியக் கம்பியை (Carbon Filament) அவர்க்கு அமைத்தனர். இம் மென் கம்பியினாலே மின்னோட்டம் செலுத்தப்பட்டது. அதனால் அக் கம்பி குடேறி வெண்டணற் கதிர்களைப் பார்ப்பிற்று. கரிக்கம்பியிலேற்பட்ட உயர்ந்த வெப்ப நிலையில் காற்றிலுள்ள உயிரியத்துடன் அது கலந்து எரிந் தழிவதைத் தடுக்கவே, குமிழி வெற்றிடமாக்கப் படுகின்றது. மேலும் மின் னோட்டம் கம்பியில் விளைவிக்கும் குடு, காற்றின் வழியே வெளிச்சென்று வீணாகப்படாது, அக் கம்பியின் வெப்ப நிலையை அதிகரிக்க மட்டும் பயன் படுவதற்காகவும், குமிழியுள்ள காற்று அகற்றப்படுகின்றது. இவ்வாறு செய்தும் கரியக் கம்பியின் கீடித்து கிற்கவில்லை. சொற்ப காலத்திலேயே உதிர்ந்து விட்டன. இதைத் தவிர்த்தும் ஆராய்ச்சிகளில் பலர் ஈடுபட்டனர். அவற்றின் விளைவாய், 'தங்ஸ்தும்திய' (Tungsten) உலோகத்தாலாய் கம்பி கன் கீடித்து கிற்கும் தன்மையின வெனக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அவை இப்பொழுது உபயோகிக்கப்படும் மின்னொளிக் வினக்குகளில் வைக்கப்படு கின்றன. பார்த்து கட்டப்பட்ட கம்பியை விட சுருளே மேல் எனவும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இன்னோரன்ஸ் பல செம்மைகளைக் கொண்ட வினக்கு களை பெரிதும் பயன்பட்டு வருகின்றன.

வேறு பல வகையான மின் வினக்குகளும் உள். அவற்றில் பெரிதும் வகையாடப்பட்டு வருபவை மின்வளை வினக்குகளும் (Arc Lamps) மின் துவி வினக்குகளும் (Vapour Lamps) யாம். இரு கரிக்கம்புகளின் துளிகளை மின்சாரத் தோற்றவா பொன்றின் இரு முனைகளுடன் (Poles) முறையே இணைத்து, அக் கம்புகளின் மற்ற துளிகளை ஒன்றடனொன்று இருத்திப்

பின் சற்றத் தொலைவாய் இருக்குமாறு இழுத்த விட்டால், அத்தனிச விடை மின்சார வீட்டம் (Discharge) ஏற்படுகின்றது; இடை வெளி பிரகாசமான ஜோதிமயமாய்வுகிறது. இதுவே கரிய மின் வளை வினக்கு. வெற்றிட மாக்கப்பட்ட கண்ணாடிக்குழாயொன்றினில் இரு துனிப்பாகங் களிலும் இரசம் (Mercury) ஊற்றப்படுகின்றது. அத்தனிசங்களில் மின் வாய்கள் (Electrodes) வைக்கப்பட்டு, அவை முறையே மின்சாரத் தோற் தவாயுடன் இணைக்கப்படுகின்றன. குழாயைச் சிறிதே சாய்த்து, இரு பகுதிகளிலுள்ள இரசமும் கலக்குமாறு செய்து, முன்னிருத்தபடியே வைத் தால், அக் குழாயினுள் மின் வீட்டம் ஏற்பட்டு அது ஒளியுடன் விளங்குகின்றது. இது இரச மின் வளை வினக்கு. பலதிறப் பொருள்களின் ஆவிகளைக் கொண்ட குழாய்களில் மின்வீட்ட முண்டாகும்படி செய்வதால் பல திற ஒளிகளுடன் திகழும் விளக்குகளைப் பெறலாம்.

இனி, விளக்குகளினின்ற ஒளி பெறுதல் ஏன் எனும் வினாவிற் கு விடை யளிக்க விஞ்ஞானிய வற்றையப் பின்பற்றுவோம். பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மின்னணுக்களே (Electrons) அடிப்படையாய் உன்னை என்பது இக் காலத்து புக விஞ்ஞான துலின் முதற்கொள்கையாம். மின்னணுக்களின் ஆற்றல் நிலைமைகளின் (Energy States) வேறுபாடுகளே யாவாற்றிற்கும் காரணம் எனவும் அறிவினோம். ஆற்றல் நிலையிலேற்படும் வேறுபாடுகளால், மின்னியல் அலைகள் வெளி வீசப்படுகின்றன. மின்னியல் அலைகள் வேறுபட்ட பல நீளங்களுட னுள்ளவை. காணொளி பரப்பும் வழி வெளிப்படும் நீண்ட அலைகளும், கதிரியத்தினின்ற (Radium) வெளிப்படும் மிக துண்ணிய கரமா கதிர்களின் (Gamma Rays) அலைகளும் மின்னியலான வையே. குறித்த எல்லைகளுள் ஈடகிய நீளங்களைக் கொண்ட சில அலைகளே கட்டினுக் கேதவானவை. ஒரு அக்குவத்தின் தூறுபிரத்தி லொன்றிற்கும், இரண்டிற்கு மிடையான நீளமுடைய அலைகளே கட்டினுக்குக்கும் ஒளி இயல்பினை யுடையவை. காணும் ஒளிபெற இவ்வலைகள் வெளிப்பட வேண்டும் இத்தகையவை, விளக்குகளில் இயைபு முறைகளாலோ, குட்டாலோ ஆற்றல் நிலை மாற்றங்களை விளைவிக்கினோம். அவ்வாறு செய்யும் போது மிக்க ஆற்றல் வீணாகின்றது. ஏனெனில் அவ்வழியில் கட்டினுக்குத் குதவாத நீளங்களுள்ள அலைகள் பலவும் எழுகின்றன. காணொளிக்கேற்ற நீளங்களுடைய அலைகளின் பார்ப்பும் ஆற்றலை, உண்டாக்கப்படும் மீழ ஆற்றலால் வகுத்தால் பெறும் ஈவை 'பலன் வன்மை' (Efficiency) என்று குறிப்பிடலாம். எண்ணெய் விளக்குகளில் பலன் வன்மை மிக மிகக் குறைவு. சுடர்க் கவி விளக்குகளில் அதைவிடச் சற்ற அதிகம். மின் டொளிர் விளக்குகளில் அவ்விடி சற்றே மிகைப்படுகின்றது. மின் வளை விளக்கில் அது வளர்கின்றது. மின் ஆவி விளக்கில் பலன் வன்மையின் உச்சத்தைக் காண்கினோம். அவ்வுச்ச நிலையில், பலன் வன்மை தூற்றில் இரண்டிற்கு அதிகமாய்வின. எனவே, ஒளி யுண்டாக்கும்போது, மக்கங், தம் காரியத்திற் குதவாத மிக்க ஆற்றலை இழக்கின்றனர். இவ்வாற்றல் பயன் தராது வீணாகின்றது. இத்தகையில், இயற்கை, விஞ்ஞானியை தோற்கடித்தது. மின்மினிப் புழுவினின்ற வெளிப்படும் ஒளியில் கட்டினுக்குத் குதவா அலைகளே யில்லை. அவ்வொளியின் பலன் வன்மை முற்றிய ஒள்கும். பயன்படா குட்டில்களற்ற அவ்வொளியை 'தண்ணொளி'

பண்டைத் தமிழர் நீதிமுறை

("பாபுவாசன்.")

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னும்
சற்ற வானிலும் எனி சிறந்தனவே."

—பாரதியார்.

புண்டைக் காலத்திற் கடத்த அரசியல் நீதி முறையைப்பற்றி அதிகமாக அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வசதிகள் தற்காலத்தில் கிடைக்காமல் போனாலும், சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் இருந்த தமிழர்களுடைய நீதிமுறையைத் தமிழ் நூல்களும், கல்வெட்டுகளும், செப்பெடுகளும் மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றன.

பழமையான காலத்திலேயே எம் முதலாதையர்கள் மிகவும் சிறந்த நீதி மான்களாகவும், கன்னம், கபடு, குது முதலியன அற்ற தாய சித்தனைகளும், தரும் தினைவுகளு முடையவர்களாகவும், வெவ்வித விவகாரங்களில் ஜாக்கிரதையுடையவர்களாகவும், சத்திய நெறியினின்றும் சிறிதும் விலகாதவர்களாகவும் இருந்தனர். தகராறும், சந்தேகமும் கொடுக்கக்கூடிய சமரசாரங்களில் விட்டுக்கொடுத்து சமாதானம் தேட முற்பட்டார்கள். இவ்வித குணமுள்ள மானிடர்களைப்பற்றி குறத்தொகை (285) பாட்டில் உணரலாகும்.

"பண்டுத் தாமறி செம்மை சான்றோர் கண்ட
கடனறி மாக்கன்."

இங்காகரீக காலத்திலும் பொய், களவு, வஞ்சகம் முதலியவை எவ்வாறு உத்தராகுகின்றனவோ, மற்றும் போலீசார்களும், நீதி மன்றத்தார்களும் கடத்தேறியதை, கடப்பதை நடக்கவில்லை யென்றும், கிசுழாதவைகளை கிசுழ்த்ததாகவும் எவ்விதம் பொய் சாட்சியங்கள் மூலம் கிரூபிக்கிறார்களோ அவ்வண்ணமே அக்காலத்தும் ஊர்க்காவலதிகாரிகள் கண்டவைகளைக் காணவில்லை யென்றும், பார்த்தாததொன்றைப் பார்த்ததாகவும் கூறிப் பொய்சாட்சியமும் குற்றமும் ஏற்படுத்த முயன்றதும் உண்டு. கவித்தொகையுடையார் இவைகளைப் பாடல் (81-ல்)

"ஏதப்பாடெண்ணிப் புரிசை வீயலுன்னோர்
கன்னரைக் காணாது கண்டோமென்பார் போல."

எனக் கூறியுள்ளார்.

ஆராய்ச்சியாளர்கள் எவ்வளவுதான் தக்கனது ஆராய்ச்சிச் சாமர்த்தியத்தினால் எந்தக் காலத்தும் எந்த காலத்திலும் சத்தியம்தான் நிலத்திருக்க

யெனக் குறிப்பிடலாம். மின்மினிப் புழு தன்னுள் ஏற்படும் இலையியல் மாறுதல்களால் அவ்வொளியை யுண்டாக்குகின்றது என்ற மட்டுமே விஞ்ஞானிகள் கண்டுள்ளனர். அவ்வியைப் மாற்றங்களின் இரகசியத்தை இன்னும் அவர் கற்கவில்லை. தன்னொளியைச் சொற்ப செவ்விலேயே வினைவிக்க விஞ்ஞானிகள் அறிந்த பின்னரே, வினக்கின் சரிதை தருவாறு முத்தப் பெறும். அதன் பின்னும் தொடரலாம், யாரறிவார்?

தது என விரூபிக்க இயலாது. மாத மும்மாரி பெய்துவந்த கற்புக்கண்ணி வாழ்த்த காலத்த வஞ்சனை செய்த பொற்கொல்லன் வாழ்த்தது ஒரு சாட்சி யன்றே!

ஆகையினால் காலப் போக்குகளை ஒத்திட்டுப் பார்ப்பின் அவ்வாதி காலத்திலும் இப் புலியினுள்ள எந்த காட்டினனையும், எம் மதத்தினனையும் விட கம்மாட்டில் தமிழ் மக்களிடையே சந்தியத்துக்கும் உண்மைக்கும் கௌரவமும் மதிப்பும் அதிகம் வைக்கப் பட்டது என்பதை காம் உறுதி யாகக் கூறலாம்.

"உன்னதின் உண்மையொளி யுண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்."

என்றபடியும் வாழ்த்து வந்தனர்.

வியாபாரம்தான் பொய், கனவு, வஞ்சகம் முதலிய தீச் செயல்களுக்குக் காரணம் என்றிருந்தும் அவைகளில் ஈடுபட்டுப் பொருளிட்ட முற்பட்ட வணிகமக்களே கடுகிலே வின்று, பொய் உருது, தாம் கொடுப்பதிலும் அதி கம் கொடாது, பெறுவதிலும் அதிகம் பெறுது சரி விளையாக விற்ற வந்தாரொளின் அக்காலத்திலே வாழ்த்த வந்தவர்கள் எவ்வளவு ஊய்மை யுடையவர்கள் என்பதை,

"கடுவகின்ற கன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய் மொழிந்து
தமவும் பிறவு மொப்ப நாடிக்
கொவ்வது உயிசக் கொளாது
கொடுப்பது உல்குறைபடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசத்
தொல் கொண்டித் துவன்றிருக்கை." (207-212)

என்று பட்டினன்பாலை வருணிக்கிறது.

இருந்தபோதிலும், எங்கும் சந்தியமேதான் அக்காட்சியில் கொந் தளித்து, எசன் தனது மதிக்கத்தகாத வலிமையால் இனிது உண்டாக்கிய இத் தாணியை கொடுகரகமாக்கி கம் ஜீவியத்தைக் கெடுத்துப் பாழாக்கும் அகத்தமான அழுக்காறுகள் அக் காலத்தில் விலகி யிருந்தன, அக் காலத் திலும் ககாக்களில் திபேயர் குடிக்கொண்டிருந்தனர் என்பதை, இடைக் குன்றாக்கிழார்,

"ஒருவனை பொருவ னடுதலுக் தொலதலும்
புதுவ தன்றில் உலகத் தியற்கை."

என்ற பாட்டில் அறிவிக்கிறார்.

மேலும், பண்டைய ராஜ்யங்களாகிய எகிப்து, உரோமாபுரி முதலிய அரசாங்கங்களில் கடந்த துரைத்தனத்தைப் போலவே கமது தமிழாட்டி லும், கியாய விதிகளும், சட்டதிட்டங்களும் தொகுத்து வைக்கப்படவில்லை. யதேச்சையாகவே தன்னிகட்டப்படி மன்னன் முரசடித்த அறிவித்தவை

யாவும் சட்டமாயின. அரசன் ஆணைதான் சட்டம்; அவனே தான் சிபாபத்தை வகுத்தவன்; தண்டிக்கவும் மன்னிக்கவும் வல்லவன்.

அவர்கள் செலுத்திய நீதி ஆட்சி மதுரைக்காஞ்சியில் பின் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. அது:

"அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் கீக்கிச்
செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்த
ஞெமன்கோல் அன்ன செம்மைத் தாங்கி
.....
.....
.....
கன்றுத் தீதும் கண்டாய்த் தடக்கி
அன்பும் அறனும் ஒழியாது காத்த."

என்பதாகும். அதிகாரிகளால் தன்புறுத்தப்பட்டு முறை வேண்டினோர்க்கும், மிடியினால் குறை வேண்டினோர்க்கும் எளிதில் முன்னின்று அறம் காட்டினோர் அக்கால அரசர்கள். அவர்கள் தாங்களே மாறுவேடம் பூண்டு ஊரைச் சுற்றிப் பார்த்து, மக்களுக்கு வேண்டிய கவன்களை ஆலோசித்து, அவைகளை சிறைவேற்றினர்.

நாளை அக்காட்களிலும் சிபாய் மன்றங்கள் இருந்தன. அம் மன்றங்களில் நீதிபதி ஒருவர்தான் தலைப்பாகையையும், நீண்ட அங்கியையும் அணிந்து தன் ஆசனத்திலமர்ந்து, சிபாய்முறைகளைச் சீர்தாக்கி ஆராய்ந்து தீர்ப்புச் சொல்லுவது வழக்கம். மதுரைக்காஞ்சியிலே,

"அவிர்துகின் முடித்து
கன்றுத் தீதும் கண்டாய்த் தடக்கி
யன்புமறனு மொழியாது காத்துப்
புழிபொரீஇ யுயர்ந்து பாய்ப்புகழ் சிறைத்த
செம்மை சான்ற காவீதி மாக்கனை." (494-498)

என வருணித்திருக்கிறது.

இவ்விதமாக சிபாய்களும் சட்டங்களும் தொகுக்கப்படாம விருத்த தால், மாத்தர் மனச்சாட்சியே கன்றுத் தீதும் சிபாயா சிபாயமும், கண்டறி தற்குக் கரியாக வின்றது. இவை யிவை குற்றங்கள், இவ்விவற்றைச் செய்த தல் தகாது, இவை யிவை புரிவார்க்கு இவ்விவ்வித தண்டனை விதிக்கப்படும் எனத் தொகை செய்து, சிபாயவரம்பு ஏற்படுத்தப்படவில்லை. என்றாலும் அதிகச் சிதாமயில்லாமலும் எந்தவிதச் சிலவும் அதிகப்பட்டுத் தோன்றி கில் லாதவாறு குற்றங்களைத் தடுக்க அவற்றிற்கு ஏற்பட்ட தண்டனைகளும் நெரிந்திருந்தன. உதாரணமாக, கனவு செய்வாருக்குக் கொலை தண்டனை விதிக்கப்பட்டு வந்தது. தமிழ்துல் கல்லார் இனங்கோவடிசன் அருளிச் செய்த செஞ்சொல்வனஞ் சிறந்த சிலப்பதிகாரத்தின் கண், காவலன் அரசியினது காற்சிலம்பைக் கவர்த்து சென்றான் கோவலன் தான் என்று அந்

னைக் கொணர், உடனே அதிபன் அவனைக் கொன்று விட ஆக்கொயிட்டான். கற்பிற்சிறந்த கண்ணகி, பிறகு மன்னன் கோயிலடைத்த வழக்குரைத்துக் கடித்த சமயத்திலும்,

“கன்வனைக் கோறல் கடுங்கோலன்று

வெவ்வேற் கொற்றங்காண்!”

என்று தான் மன்னன் அஞ்சாது விடையிறுத்தான்.

வேறொரு சம்பவமும் பின்வரும் குறுத்தொகை செய்யுளில் கூறப்படுகிறது.

“மண்ணிய சென்ற வொண்ணுத லரிவை

புன்றரு பங்காய் தின்றதன் றப்பற்

கொன்பதிற் றொன்பது கனிற்ரு டவண்ணிறை

பொன் செய்பாவை கொடுப்பவுல் கொண்கான்

பெண் கொலைபுரிந்த கன்னன் போல

வரையா கிறையத்துச் சலீஇயறோ வன்னை”

மறுபடியும் இப்பேர்ப்பட்ட குற்றங்களே தலை பெடுக்கா வண்ணம் வேறுதல்க, இக் கொடுமையான தண்டனைகளும், இவஞ்சம் வாங்க முற்படாத மன்னனும் இன்றியமையாதவையன்றோ?

திரும்பித் தருவதாகப் பொருள்களையும் கடனையும் பெற்றுத் திரும்பித் தரவேண்டிய கடமையும் இருந்து வந்தது. அவ்விதம் கொடுக்க வேண்டிய கடனைத் திரும்பித்தர மாட்டாதவர்களுடைய பொருள்களைப் பிடித்து விலை பேசி வட்டிக்காகவும், முதலுக்காகவும் வரவு வைத்துக் கொள்ளுதல் கடவட்டிகளையில் இருந்தது. இதைக் கவீர்த்தொகை யுடையார்?

“கண்டபொழுதே கடவரைப் போலகீ

பண்டம் வினாய படிற்ருற் றொகஇயதிற்

கொண்ட தெவனல்லா யான்”

என்று கமக் கறிவிக்கிறார்.

உச்சிமேற் புலவர்கொன் கச்சினூர்க்கினியர் அதற்கு பின்வருமாறு உரை கூறிச் செல்கின்றார்.

“தனிக கடவாரிடத்துல் கொடுத்தவர்கள் அவரவர்களுக்கும் பண்டங்களை உசாவுமாறு போல நீயும் என்னிடத்திலுள்ள பண்டங்களை இவைகள் யாவை என்று கேட்ட வஞ்சனையினாலே எனது வட்டியைப் பிடித்ததற்கு, ஏடா! கின்னிடத்திலிருந்து யாங்கள் பெற்றுக்கொண்ட பொருள் எப் பொருள்? என்றான்.”

இவ்வளவாக மறு திராவிட சமூகத்திய நீதி முறையும் சிவாய முறையும் விசுவசித்ததாகவும், ஊர்ஜிதமாக இவ்லாமற் போயினும், அக்காலத்திய நீதிபதிகளும், மன்னர்களும் மிக்கவும் சிவாய சிவாய வரம்புகளுக் குள்ளடம்

வெவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதை கிருபிக்கப் போதுமான சான்றுகள் தமிழ் இலக்கியத்திலே மலிந்து கிடக்கின்றன. பொன்னும் காலுவிதப் படைகளும் கொடுப்பதாகக் கூறியும் மனஞ்சலிக்காது தன் நெறி நின்று தண்டம் திறவிய மன்னன் கண்ணன் கதையை யறிவோம் காம். தான் இன்னான் என்றதிலே தன்னிடம் தீதியினின்றும் கழுவுதல் கூடும் என்று பயந்தவர் குடிமக்கள் சிலர் என்று செவியுற்று தான் மாறு வேடம் பூண்டு கரை முடித்து விவகாரம் கேட்டு தம் முது மக்கள் அகமகிழ முடிவு கண்ட சோழன் கரிகாற் பெருவனத்தானைப் பற்றி,

“இனமை காணி முதுமை பெய்தி
உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன்”

என மணிமேகலையும்,

“உரை முடிவுகாணான் இனமை யோன் என்ற
கரைமுதுமக்கள் உவப்ப—கரைமுடித்து
சொல்லால் முறை செய்தான் சோழன்”

என பழமொழியும் விவந்து பாடுகின்றன.

ஏதாவது ஒரு வழக்கில் முடிவு கண்ட பிறகும், தாம் பார்த்ததுதான் உண்மை, கொண்டதே முடிவு, அது தான் சட்டம் என்றவின் பிடிவாதம் காணப்பட வில்லை. அரசர் கூட தன் தவறுதலை அறிந்து தம்மாலியன்றவரை தீதி செய்து தம் தப்பித்ததைப் பாகுபடுத்த முயற்சித்தனர் என்றும், அவ்விதம் இயலாதபோது பெரிதும் பச்சாத்தாபமுற்று வருத்தினர் என்றதையும், கண்ணகி கதையில் அறியாதிழைத்த அபராதத்தின் பயனாக உயிரை மாய்த்துக்கொண்ட மதுரையம்பதியின் முடிவால் காம் கண்காணியோம். தான் காற்சிலம்பிற் பதித்திருந்தவை வரை மணிகள் என்று கூறித் தன் மற்றக் காலினின்று துடித்ததைக் கழற்றிக் காட்டிச் சோதிக்கச் செய்த பொழுது அதிபன் என்ன செய்தான்? கான் செய்தது செய்து விட்டேன்; இனிமேல் என் செய்வது? என விடை பகர்த்தனனா? அவ்வுது கான் அறியாது செய்து விட்டேன்; அம்மணி! என்னை மன்னிப்பாயாக! என்று வஞ்சகத்துடன் பதிலளித்து நின்றானா? இல்லை. பின்:

“மணிகண்டு.....”

தாழ்த்த குடையான் தளர்த்த செங்கோலன்

பொன் செங்கொல்லன் நன்கொற் கேட்ட

யானோ அரசன்? யானே கன்வன்!

மன்பதை காக்குந்தென்புலங் காவல்

என்முதற் பிழைத்தது! கெடுகவென் னாயினேன்

மன்னவன் மயங்கி வீழ்த்தனனே! (செல்பதிகாரம்.)

மனு தீதிச் சோழன், மைத்தன் கன்றின் மீது தேரை ஏற்றின தான் என்று இறந்தது. மன்னன் குற்றஞ் செய்ததும் தன் மகன்தானே என்றும் பகுத்தறிவில்லாத பசவுக்கு என்ன கியாயம் தெரியும்? என்றும்

காரண இருந்தனா? இல்லை. சிபாயம் தான் பெரிசுது என்று தானே சாதத்தின் மீதில் சென்று அந் தேரின் சகடத்தின் கீழ் எங்கு கன்று இறந்த கிடந்ததோ அங்கேயே தன் மகனைப் படுக்கச் செய்து அவன் மீது ஏற்றினான்.

பின்னும் குலசேகரன் என்ற பாண்டிய நாட்டு மன்னன் ஒரு காரிரவு ஒரு அத்தணனின் வீட்டின் கதவைத் தட்டிய குற்றத்திற்காக, தன் குடிகள் சொன்ன சிபாயப்படி தன் வலது காததை வெட்டிக் கொண்டான். இதனால் பிரஜைகளின் தீர்ப்புப் பிரகாரம் வழக்குகள் விசாரிக்கப்பட்டன என்று அறியலாம்.

இக் காலத்தில் போல சட்டங்களும், சட்ட முறைகளும், சாத்திரங்களும் தொகை பெற்றேறாத அப் பண்டைய நாட்களிலே, இவ்விதமாக மக்களிடையே பகலவந்தமாகப் புரட்டப்பட்டு வந்த நீதிகளை எமக் கு அறிவிகும் பொருட்டுச் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சில அடிகளை இங்கு மேற்கோளாகக் கூறி முடிக்கிறேன். இங் நீதிப் பாக்கத்தான் அக்கால தரும சாத்திரத் தொகுதிகளாகப் பாலிக்கப்பட்டன.

"தெரிவறக் கேட்ட திருத்தகு எல்லீர்
பரிவு மிடுக்கணும் பாங்குற சீங்குமின்,
தெய்வத்தெனியின், தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்,
பொய்யுரை யஞ்சுமின், புறஞ்சொற் போற்றாமின்,
ஊனுண் றுறமின், உயிர்க்கொலை சீங்குமின்,
தானஞ் செய்மின், தவம்பல தாங்குமின்,
செய்தான்றி கொல்லன்மின்டி தீரட் பிசழ்மின்,
பெயர்க்கரி போகன்மின், பொருண்மொழி சீங்கன்மின்,
அறவோ கவைக்கனம் அகலா தணுருமின்,
பிறவோ கவைக்கனம் பிழைத்துப் பெயர்மின்,
பிறர்மனை யஞ்சுமின், பிழையுலி சோம்புமின்,
அறமனை காயின், அல்லவை கடிமின்,
கள்ளுக்க னவுவ காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினிலொழியின்,
இளமையுஞ் செவ்வமும் பாக்கை கிளைபா,
உங்கான் வகைபா தொல்லுவ தொழிபாது,
செல்லுந் தேளத்துக் குறுதுணை தேடுமின்,
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்நீ சீங்கென."

மாளிட சமூகம் இதனால் வகை வளர்த்த ஒவ்வி கின்றதற்கு இவ்வறவுரைகள் தான் ஆதிபீடம்.

சோவியத் பிரசாரத் தலைவர் லொஸோஸ்கி

(‘நியூஸ் கிரானிக்ஸ்’ நிருபர்-பிலிப் ஜார்டன் எழுதியது.)

பன்னி ஆசிரிய சொருவருடைய மகன் தெருக்கோடியிலே கொருப் புப் பெட்டியும் ஏறுமிச்சம்பழமும் விற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. நென்றால் அண்டை அயலிலுன்னவர்கள் பிரமித்துப் போவார்கள். ஆனால் 55 வருஷத்துக்கு முன்னே ரஷ்யாவில் ஜார் மன்னர் ஆட்சி செலுத்திவந்த காலத்தில், பெயர் தெரியாத கிராமமொன்றில் தெருக் கோடியை யாராவது கவனித்திருந்தால் அத்தகைய காட்சியைக் காணாதிருந்திருக்க முடியாது. ஆனால், அதைப்பற்றி யாரும் வாய் திறக்கவே யில்லை.

இப்படி ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமிக்காத இரண்டு சாமான்களை விற்றுக்கொண்டிருந்த அந்தக் குட்டி வியாபாரிக்கு அப்போது வயது எட்டு. அவன் பெயரை யாராவது அப்போது கேட்டிருந்தால் “ஸாலமன் ஆப்ரமோ விஷ்டரிட்ஸோ” என்று பதில் வந்திருக்கும்.

அந்தச் சின்னஞ் சிறு பையன்தான் இன்று 83 வயது ஆசாமியாய், கண்ணியமும் கவர்ச்சியும் மிக்க கனவானாய் விளங்குகிறான். இப்போது அந்தக் கனவானின் பெயரைக் கேட்டால் “ஸாலமன் ஆப்ரமோ விஷ்டவோ ஸோஸ்கி” என்று பதில் வருகிறது.

ரஷ்யாவை ஆட்சி புரியும் ஆசாமிகளை விட்டுவிட்டு மற்ற சோவியத் பிரமுகர்களை எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களில் யாருடைய பெயருமே வெளிகாடுகளில் இந்தப் பெயரைப்போல் அ்வ்வளவு தெரிந்திராது என்கலாம். லொஸோஸ்கி அயல்பாட்டு விவகாரங்களைக் கவனிக்கும் லொவியத் உதயிக் கமிஸ்ஸர்கள் மூவரில் ஒருவராக மட்டுமன்றி, லோவியத் செய்தி ஸ்தாபனத்தின் தலைவராகவு் பிடுக்கிறார்.

பொய் பேசாப் பிரசாரகர்

பிரசாரத் தலைவர் பதவி வகிப்பதனுலேயே இவரும் கேப்பல்ஸைப் போலத்தான் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. கேப்பல்ஸ் அண்டப் புரூகு அனப்பதில் திபுணர். இவரோ பொய்யே பேசி அறியாதவர்.

சோவியத் சர்க்காரின் பேச்சாளராகவும் ஸ்டாலினுடைய அயல்பாட்டுக் கொள்கையை எடுத்துக் கூறுபவராகவும் லொஸோஸ்கி திக்ரென்று உலகப் பிரசித்தி பெற்றுவிட்டதனால் அவரைப்பற்றி எல்லாரும் கவனிக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். உண்மையில் ஜெர்மனி ரஷ்யாவைத் தாக்கும் வரையிலே தொழிற்சங்க வட்டாரங்களில் தவிர, மற்றப்படி யாரும் இவர் பெயரையே கேட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

லொஸோஸ்கி கசாப்புக் கடைப் பையனாகவும் கருமானிடம் கற்றுக் குட்டியாகவுத்தான் வாழ்க்கை ஆரம்பித்தார். ஆனால் அதற்குரிய முரட்டு வழுக்கங்களை அவரிடம் இப்போது காணவேமுடியாது. இப்போது மிக

மிக காலூக்காக இருக்கிறார். அவருடைய கைவிடல்கள் வென்னை வெளும் கச் சத்தமாயிருக்கும். [எதிரிகளுக்குத் தைக்கும்படிப் பேசுகையில் இந்த விரல்களால்தான் குத்தித் காட்டுவார்.] உடையை எடுத்துக்கொண்டால் அயல்காட்டா ருட்பட சோவியத் காட்டிலேயே அவ்வளவு கன்றும் உடை தரித்தவரை கான் கண்டதில்லை என்பேன். ஆனால் அவர் கண்ணியமாய் இருப்பாரே யொழிய, படாடோபம் அவரிடம் கிடையாது.

வினிம்பிங்லாத மூக்குக்கண்ணாடியை அவர் எடுப்பதையும் போடுவதையும் பார்த்தால் ஏதோ மந்திரவாதி மந்திரக்கோல் சுழற்றுவதுபோலிருக்கும். சில சமயங்களில்—மூக்கியமாக ஏதாவது குறும்பாய்ச் சொல்லி விட்டு—தம் யுத்தி பலித்ததா என்று அந்தக் கண்ணாடிக்கு மேலே சத்து வழியாய் உற்றுப் பார்ப்பார். அந்தகைய சமயங்களில் அவர் லேசாகச் சிரிப்பது வயதான மாத ஒருத்தி சிரிப்பதுபோல் இருக்கும். மற்றவர்களுடிக் கலந்தாலோசிக்கும்போது எதிரில் ஒரு 'மெமனேட்' புட்டி இருந்து கொண்டே யிருக்கும். அதிலிருந்து பிழ்த்தெடுக்கும் லேபெல் காசிடவகன் அவர் கையில் என்னென்ன விதமாகவெல்லாம் மடிபடுமென்று சொல்ல முடியாது.

லொலோஸ்கிக்கு 21 வயதாயிருக்கும்போது, ராணுவ சேவைக்காக அவர் காலானுக்கு அனுப்பப்பட்டார். சோவ்ஜர்களுடன் படை வீட்டில் வித்தபோததான் அவர் சமதர்ம ஜனகாயகத்தவத்தைப் பற்றி, அதாவது எதனைப் பின்னால் வெளின் ஒரு உயர்ந்த புரட்சித் தத்துவமாக்கினுரோ அதனை, முதல் முதலில் படிக்க ஆரம்பித்தார்.

இரண்டு வருஷம் கழித்து, சமதர்ம ஜனகாயகக் கட்சியின் பெரும் பாண்மைப் பிரிவினரான 'போல்ஷெவிக்கு'ளுடன் 'ட்ரிட்ஸோ' [அப் போது அவருக்கு அப்படித்தானே பெயர்] சேர்ந்துகொண்டார். அப் போது அவர் காலான் கமிட்டியில் ஒரு அங்கத்தினராக்கப்பட்டார். ஆனால் அவர் காலானின் வெகு காலமிருக்கவில்லை. சிக்கிரமே லொலோவாயா என்னுமிடத்துக்குச் சென்றார். [அதிலிருத்ததான் அவர் தமது புரட்சி க்ரமான பெயரை வைத்துக்கொண்டார்] அங்கே பாடஞ் சொல்வித் கொடுத்து ஜீவீக்க ஆரம்பித்தார்.

தொழிலாளர் பரிச்சியம்

தொழிற் சங்க அமைப்பு பற்றி அவர் தெரிந்துகொண்டதும் இந்த இடத்தில்தான். சிக்கிரத்திலேயே தொழிலாளர்களைப் பல கேர்ஷ்டிக் காகச் சேர்த்து, அவர்களுடைய தேவைகள், கோரிக்கைகள், அபிலாஷை களை யெல்லாம் கன்கு ஆராய்த்தறித்துக்கொண்டார். இதனால் 1903-ல் ஐராளிட் அதிகாரியால் கைது செய்யப்பட்டார். ஆனால் அவருக்குக் கிடைத்த மிகவும் கடினமான தண்டனை காலானுக்கு அனுப்பப்பட்டது தான்.

இன்னும் இரண்டு வருஷம் கழித்து அவர் டாம்மர் பார்ஸ் மகாகாட் டுக்குச் சென்றார். இந்த மகாகாடுதான் 12 வருஷத்துக்குப் பிறகு மனித வர்க்கத்தின் சரித்திரத்தையே மாற்றிவிட்டது.

ரஷ்யாவுக்குத் திரும்பி வந்தவுடனே அவரை மீண்டும் கைது செய்தார்கள். சிறிது காலம் சிறையிலிருந்த பின் அவர் அங்கிருந்து தப்பி வெளியேறியிட்டார். ஆனால் பிறகு பிடிபட்டு இங்குட்ஸ் என்னுமிடத் தஞ்சு காடு கடத்தப்பட்டார். அப்படியும் இந்த ஆசாமியை ஜாரிஸ்ட் போலீஸாரால் பிடித்து வைக்க முடியவில்லை. சேக்ராமே அவர் பிரான்சுக்கு ஒடிப்போய் அங்கே புரட்சிப் பத்திரிகைகள் நடத்திக்கொண்டு உடனே தொழிற் சங்க வேலைகளையும் கவனிக்கலானார்.

சிறிது காலம் இப்படி அயல்காட்டில் காலங் கழித்தபின் 1917-ல் தமது காட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார். அதன் பிறகு சுமார் கால் நூற்றாண்டு காலம் அந்த காட்டுக்குத் தம் சேவையை அர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார். ஆனால், இப்படித் தாய்காடு திரும்பியதிலேற்பட்ட சந்தோஷத்தக்கும் பங்கு மேற்பட்டது. ஏனெனில், அக்டோபர் புரட்சியின்போது பொதுவுடைமைக் கட்சியினரால் ஒத்துப் போகாததாலும் தொழிற் சங்கங்கள் விஷயத்தில் அவர்கள் கையாண்ட முறைகளெல்லாம் தவறானவை என்று கருதியதாலும் உடனே அவர்கள் இவரை அக்கட்சியினரினதும் தள்ளிவிட்டார்கள்.

ஆயினும் தொழிற் சங்க இயக்கம்பற்றி அவருக்கேற்பட்டிருந்த அனுபவம் அவர்களுக்கு இன்றியமைபாததா யிருந்ததால், கடைசியில் அவர் விஷயம் சத்திவாய்ப்பு ரயில்வே தொழிலாளர் சங்கத்தின் காரியதரிசியாக் கப்பட்டார். அதன் பிறகு அவர் மீண்டும் கட்சியில் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டார். அதுமுதல் அவர் எப்போதுமே தம் கருத்தை அஞ்சாது வெளியிட்டு வந்திருந்ததுகூட பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கும் அவருக்கும் எல்ல உறவுதான் இருந்து வருகிறது. பிற்பாடு அவர் பிராபின்டர்ன் என்னும் சர்வதேசத் தொழிற் சங்க இயக்கத்தின் பிரதம கிர்வாகிகளில் ஒருவரானார். இந்த யுத்தம் மட்டும் ஆரம்பித்திராவிட்டால், இந்தப் பெரிய ஸ்தாபனத்தை அபிவிருத்தி செய்வதிலேயே அவர் காலங் கழித்திருப்பாரென்று தெரிகிறது.

சோவியத்தின் வாக்கு

ஆனால், வேறு விதத்திலும் அவருக்குப் புரழ் கிடைக்க வேண்டுமென்று விதித்திருந்தது போலும். இப்போது, சின்னஞ் சிறு தொப்பிக்குள்ளிருந்து ஒரு மந்திரவாதி முயல் குட்டிகளை இழுத்தப் போடுவது போலத் தம்முடைய சிவப்புத் தோல் பெட்டியிலிருந்து அவர் ஜெர்மன் சகசிய தஸ்தாவேஜுகளை எடுத்தப் போடுகிறார். ஆகவே, உலகமே அவரை வேறுவிதமாய் கோக்க ஆரம்பித்தவிட்டது. உலகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அவர்தான் சோவியத்தின் வாக்கு. அவர் மூலமாகத் தான் சோவியத் மக்களும் சோவியத் ஹசன்ய கீரர்களும் உலகெங்கணுமுள்ள தங்கள் கண்பர்களோடும் எதிரிகளோடும் பேசுகிறார்கள்.

உறக்கம் கொள்ளுமா? (ஜி. அழகிரிசாமி.)

★

“லலிதா, உடம்பை உழட்டாமல் தூங்குமா” என்று அருண் டிருந்த போர்வைையை எடுத்து வலிதையின் உடம்பில் போர்த் தினார் கண்கசப்பாபதி ஐயர். அது, அவளுடைய ஜூர வேகத்தை மட்டுப் படுத்த அவர் செய்த அற்ப சாத்தி. ஆனால், உன்செயிருத்த குளிர் ஊற்று குபு குபுவெனப் புறப்பட்டு அவளுடைய தேக வெளியில் பாய்வதை அந்தப் போர்வை தடுக்கமுடியுமா? எங்கனாவ்தான் என்ன செய்யமுடியும்?

“அம்மா, அதோ, அந்த.....ஹூம்! ஹூம்! அந்த மரத்திலே..... அதோ...” இப்படியாகத் தன் இறத்துபோன தாயாளை கினைத்துப் புலம்பி னுள் போனும்!

இதற்குக் கொஞ்ச சேரல் கழித்து, “அம்மா—ஹூம்...ராமு... ராமுவோட அப்பா...அப்பா எங்கே...ஹூம்!” என்று என்னைப்பற்றி ஏதோ கடுக்கத்தினிடையே புலம்பினாள்.

அவன் போர்த்தியிருந்த போர்வை படபடவென் றடித்துத் கொண்டது. அவளுடைய கோலின் கொடுமையை இடைவிடாது அறிவித் துக் கொண்டிருந்தது அந்த அசைவு. அவளது திணக்குரல் அவன் படும் வேதனையை வெளிப்படுத்தியது. நுய்வு ஒழிச்சலின்றி நுடும் யந்திரத்தி லிருந்து ஏகதேசமாய் வெளிப்படும் ஒங்கோடொன்று உரையும் ஒலியைப் போன்று வலிதையின் வாயிலிருந்து திணமான குரலில் புலப்படும் கேட்கும்.

“தெய்வமே, எனக்கு அளித்த பிஷையைக் கடைசியரை சீதான் காப் பாத்திக் கொடுக்க வேணும்” என்று பரிவு மிகுந்த குரலில் கடவுளை வேண்டியிட்டிக் கண்கசப்பாபதி ஐயர் சமையலறைக்குள் சென்றுவிட்டார்.

“லலிதா! சின் செவ்விய பவழ வாயால், கொஞ்சிய மதரமான மழ னுக்கும், அழிவு வந்துவிட்டதா? “பிள்ளைக் கனியமுதே” என்று சீ பாடிய பாட்டின் இனிமையை இனி அனுபவிக்க எனக்கு அதிரஷ்டம் இட் தருமா?” என்று பலவாறு கினைத்து ணைத்தேன். மறபடியும்,

“ராமு...அப்பா...” என்றான். “லலிதா, என்னை யாரென்று தெரி யில்லே? இதோ வந்துவிட்டேன், கொஞ்சம் கண்ணைத் திறந்து பார்” என்று கொஞ்சம் குரலில் சொன்னேன்.

அவளுடைய குளிர் ஜூரத்தின் கடுக்கம் அதிகரித்து விட்டது.

“மணி காலரை ஆய்விட்டதே, கொஞ்சம் பஷணம் சாப்பிட்டுக் கொன்றதானே” என்று சமையலறைக்குச் சென்று திரும்பிய என் மாமா கண்கசப்பாபதி ஐயர் சொன்னார். அது என் மனவருத்தத்திற்குப் பயந்த உபசாரம். அப்பொழுது உபசாரம், பேயைவிட பயங்கரமாக தோன்றியது. உபசாரம்! மூன்று மாதமாய்த் திராத குளிர் காய்ச்சலும் இருமலும்; அயிற்றில் ஏழு மாத கர்ப்பத்தையும் சுமந்துகொண் டிருக்கிருன் வலிதை. அவன் ஒவ்வொரு தடவை இருமும்போதும் அவளுடைய விவர ணும்புடன் தோலைக் கிழித்து, விடுவனபோலத் தன்னிக்கொண்டு தெரி யும், ஒவ்வொரு தடவையும், அவன் இருமும்போது எமன் தன் பயங்கர சத்தியை அவன்மீது விட்டுவிட்டுப் பிரயோகிப்பதபோலிருக்கும். இதில் உபசாரம் வேறு!

"கொஞ்சம் கழிக்கட்டுமே" என்று வேறுப்போடு என் மாமாவிற்குப் பதில் கூறினேன்.

காலம் தவறி ஏதாவது "ஒழுங்கு"க்கு மாறாக கடந்தால் மாப்பிள்ளை யின் மனம் வருத்தப்படும் என்று என் மாமா யந்திரம் மாதிரி—தன் குழந்தையின் கோய்க் கொடுமையை தன்னைக் கட்டாயப்படுத்தி மரக்கச் செய்து கொண்டு, ஒடியாடும்போது, உலகத்தில் என் எடுத்த ஜென்மத்தின் துன்பஞ் செய்யும் சபாவத்தினுடைய பிரதிபலிப்பைத்தான் பார்த்தேன்.

என் மாமனார் கண்காப்பி ஐயரின் மூத்த மனைவி வயிற்றில் பிறந்த பெண்தான், என் மனைவி வலிதை. அவன் தன் குழந்தைப் பருவத்திலேயே தாயை இழந்துவிட்டான். அவன் தகப்பனார் மறுமணம் செய்துகொண்டார். அன்று வலிதையின் வாழ்க்கையில் சூரம்பித்த கெட்ட காலம், அவன் என்னை மணந்து மூன்று வருஷங்களாகியும் கீங்கின பாடிஸ்ஸை. இந்தப் பார்த்த உலகத்தில் அவனுக்கு நான் கணவனாக வாய்த்ததே அவனுக்குப் பெருக் கஷ்டம்போலும்! எனக்கும், காலமெல்லாம் வலிதை, வாழ்க்கையில் அருவருப்பு, சலக்கம்! என் கட்டமையில் நான் பிசினஸில்லை. அவளும் கட்டமையைச் செய்தாள். இரண்டு பேருக்கும் கடுமில் துரதிர்ப்பட்டம் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தால்...?

இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்று அவற்றை இழந்துவிட்டான். இப்பொழுதும் வயிற்றில் ஏழு மாதம். ஒரு வருஷமாக அவனுக்கு இருமல்; இப்பொழுது ஜூரம் வேறு. துரும்பாய் இளைத்துவிட்டான். என் கீட்டில் ஒத்தாசைக்கு ஆயில்லாததால் அவனைப் பிறந்தகத்திற் கனுப்பினேன்.

சென்னையில் எனக்கு ஒரு கம்பெனியில் குமாஸ்தா வேலை. மாதம் காற்பத்தைந்து ரூபாய் சம்பளம். மனித அறிவை மழுக்கி, யந்திரத் தன்மையைக் கொடுத்து ஆட்டுவிக்கும் சபாவம் குமாஸ்தா உத்தியோகத்தின் பரம்பரைக் குணம். இந்த வடிவத்தில், நான் குடும்பத்தை நடத்தி வருவதில் உண்டான கீர்கேடுதான் வலிதைக்குத் தீரா கோபைத் தேடிக்கொடுத்தது. அந்த உத்தியோகம் கிடைத்த புதிதில் எனக்கிருந்த இயற்கையான மனநிலைத் தன்மை அடிமை வெள்ளத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கரைந்துவிட்டது. காறே எனக்கு மேலுள்ள அதிகாரியின் கைப்பாவை,

இப்பொழுது எனக்கும் பத்துநாள் லீவ் கிடைத்தது தெய்வச்செயல்!

மறுநாள் காலை வில்லாண்டை முடித்துவிட்டுக் கோலிலுக்குச் சென்றேன். என்று மிக்லாதவாறு அன்று கடைவன் சர்க்கிதியில் என் குறைகளைக் கூறி ஒலமிட்டுவிட்டேன்! என் வாழ்க்கையின் சாந்திக்குத் தவஞ் செய்தது என் முறையே. கோலிலி வீருந்து திரும்பும்போது பாதி வழியிலேயே என்னைத் தேடிக்கொண்டு ஆன் வந்துவிட்டான். அவனுடைய உன்சம், அது சுமந்துவந்த தக்கச் செய்தியை என் மனத்தில் இடத் தேடித் தன்னி விட்டது. அப்பொழுது உண்டான புண்ணின் வடு என்று மறையும்?

"வலிதைக்குக் கடுமையாக இருக்கிறது" என்று திக்கிக்கொண்டே பொய் சொன்னான் வந்தவன்.

"அவன் இறந்துவிட்டான்" என்ற உண்மையைத்தான் தன் விழித்த கிரீர்தால் அவனுடைய பொய் மறைத்து வைத்தது.

வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தேன். லலிதையின் சுவத்தைச் சுற்றியும் பெண்களின் கூட்டம். அவன்மீது புரண்டு புரண்டு கத்தினார் கணகசபாபதி ஹயர். அவருடைய இளைய மனைவி, லலிதையின் தலையைத் தன் மடிமீது வைத்துப் புலம்பிச் கொண்டிருந்தான். அவள் கீழ்த்த காளாய் லலிதைக்குச் செய்ய கினைத்தக் கொண்டிருந்த உபசாரம் அதுதான் போலிருக்கிறது !

லலிதை ! உன் பிணக்கோலத்தில் இதழ்கள் புன்சிரிப்பைத் தாங்கி வீருப்பது பொருத்தமாயில்லை. திருமண ஊர்வலத்தில் என் காதலுன்னத்தைக் குத்திய உன் கடைக்கண்களின் கூர்மையும் ஒளியும் மழுங்கியும்விட்டன. இந்த வரண்ட உலகத்தில் சாணும் ஒரு பொடி மணல்தானே ! அதை அடித்துக்கொண்டு போகச் சக்தியற்ற புயல்தாளு உன் உள்ள வெளியில் வீசி என்னை ஆட்டுவிக்கிறது ? என் அன்புக் கனியை, எனக்கென்றே பழுத்துக் களித்த கனியை, அசனினதெவனும் சுவைத்து, சாரமற்ற சாம்பலாய் ஊதியிடுவானே ! என் வாழ்க்கையைச் சோபிக்கச் செய்யவிருந்த வினாக்கு அணைந்துவிட்டதே ! என் கனவு கண்டு, சம்பிக்கையோடு எதிர்பார்த்த வாழ்க்கையின் இசையைப் பாடத் தொடங்குமுன்பே, எனக்கு ஒத் தாசையா யிருந்த வீணையின் தந்தி அறுத்துவிட்டது.

அது கடந்து ஒன்றரை வருஷமாப் பிட்டுது. எனக்குக் குமாஸ்தா உத்தியோகம் போய் அதே கம்பெனியில் வசூல் வசூலென்று வேலை கிடைத்தது. மதறையில் என் ஜாகையை அமர்த்திக்கொண்டு வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். எங்கள் திருமணக் கேளிக்கைகளுக்கும், உல்லாசத்திற்கும் ஒருகாலத்தில், சிலைக்களஞ் யிருத்தது இந்த மதறையான். என் மனைவியின் ஊருக்குக் காட்டுப் பாதை வழியாக வாடகை வண்டியில்தான் போகமுடியும். மதறைக்கும் அதற்கும் ஆறு மைல் இருக்கும். இப்பொழுது அங்கே போக எனக்கு ஏன் ஆசை உண்டாகப் போகிறது ? என் மாமாவும் தன் மனைப் பின் தொடர்ந்துவிட்டார். சிலக்களையெல்லாம் குத்தகைக்கு விட்டுவிட்டு அவருடைய இளைய மனைவி, தன் சொந்த ஊரில் இருப்பதாகக் கேள்வி. இருந்தாலும் என் வேலையின் கிமித்தம் என் அந்தக் கிராமத்துக்குப் போக வேந்தது. அங்குள்ள ஒரு வியாபாரி எங்கள் கம்பெனியின் வாடிக்கைக்காரர். அவரிடம் பாக்கிப் பணத்தை வசூலிக்கப் போனேன்.

இரவு நெருங்கிக்கொண்டே யிருந்தது. இருளைப் பன்மடக்கு எடுத்துக் காட்டியது மழைமேகம். "பனீர் பனீர்" என்று மின்னும் மின்னல் தான் அந்தக் கிராமத் தெருவில் என்னைத் தடுமாற்றமின்றி கடக்கச் செய்தது. மழை வெகு சித்திரம் பெய்துவிடும் என்று எண்ணிக்கொண்டே செல்லுகையில், சரீன் தேடிப்போன வியாபாரி எதிர்ப்பட்டார். மழை கொட்ட ஆரம்பித்தவிட்டது. இருவரும் ஒருவரை யொருவர் கன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டோம். உடனே அவருடைய வீட்டை சோக்கி ஓடினோம். என்ன ? அவர் குடிபுருத்த வீடுதான் என் மாமாவுடையது. எங்கள் வாழ்க்கையின் பல இன்ப-சோக காலகங்களைக் கண்டதும் அந்த வீடுதான். அந்த வீட்டில் முன்னால் மாட்டியிருந்த படங்களைக் காணோம். எப்படி யிருக்கமுடியும் ? இப்பொழுது முன்னாலிடையிலிருந்து அகிகமாக அவர்களிச்சப்பட்டிருந்தாலும் அவ்வீட்டைப் பார்த்தால் சுமங்கிவி விதவையாக மாறிய மாதிரித்தான் இருந்தது. அன்றிரவு கட்டிலில் புரண்டு படுத்திக்கொண்டிருந்த எனக்கு உறக்கம் கொள்ளுமா ?

வறுமைச் சித்திரம்

(K. V. சிவசுப்பிரமணியன். B. A.,)

பாரத நாடு பெற்றெடுத்த பழந்தமிழ் வன்னங்களில் தலையாய தண்ணளியும் கொடைத்திறமும் உடையோன் குமணன். பொன்னும், புலியும், அணியும், ஆடையும், தேரும், களிறும் உணவும் பிறவும் கங்கி மாசில்கு கருக்க நீடிசை கீர்த்திய கடைவன்னங்கள் இவனுடையே எழுவராவர். அவர்கள் பாற்சென்று பாடி பரிசிக்கச் பெற்ற புலவர் பலர். அவனும் பரிசில் வேண்டி குமணனிடம் சென்றவர்களுள் பெருஞ் சித்திரனார் என்பாரும் ஒருவர். காமகனுறையும் புலவர்களிடம் பூமகன் பொருத்து வது பெரும்பாலும் அருமையன்றோ? எனவே, கமது பெருஞ் சித்திரனாரும் வறுமைப்பிணிக்கோர் நிலைக்கனளாய் வினங்கினர் என்பது உறுமலே அமையும்.

புலவர் வீட்டில் போதிய உணவின்றி தானும், மனைவியும் குழந்தைகளும் பட்டினியுடன் படுத்தறங்கிய காட்கள் பல. அவற்றின் ஒருகாள் தனது பச்சிளங் குழுவியின் பசிக்கு பாஜாட்டுவதற்குக்கூட பயனற்ற மார்பினை யுடையனாய் தனது மனைவி மருகுவிந்து மனம் மாழ்துவதைக் கண்டார் பெரும்புலவர். உடனே அவரது மனம் பெருஞ் சித்திரையிலாழ்த்தது. சிறிது கோரத்திற் கெல்லாம் அவரது மனம் குன்றாது கொடுக்கும் குமண வன்னலை காடியது. குருடன் கண் பார்வை பெற்றார்கு புலவரது உவகை அகலிற்ந்தது. உடனே குமணனது காட்டை கோக்கிப் புறப்பட்டார் பெருஞ் சித்திரனார். காடும் மலையும் ஆறும் ஊரும் கடத்து முதிரமலைச் சாரலையடைந்த அங்கு மிளிரும் இயற்கையன்னையின் எழில் மிகு திருவிடை டாங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து குமண வன்னலின் கோயில் வாயிலைக் குறுகினார். அவ் வன்னலின் அரண்மனையின் கண் அடிவைத்த மாத்திரத்தே உடன் வந்த வறுமைப் பேய் ஓடி விட்டதாக எண்ணினார். வாயிற்காவலர் வழி காட்ட வான்புகழ் வன்யல் குமண மன்னனது அவைக்கனத்தை படைத்தார் புலவர் பெருந்தகை. கவி மன்னனைக் கண்ட புலி மன்னனும் வருகவேன் தழைத்து இருக்கை எங்கின். புலவர் அரசர் பெருமானை வணங்கி, "குமண! வானூற வேங்கி வசம்பெற வளர்த்த மூங்கிலின் உச்சிக்கண்ணே இருந்த தூண் குரங்கானது, அருகிலிருக்கும் பலாமரத்தில் தேவினுளகிய சுவையினை உடைய பலப்பழத்தைக் கண்டு அதை யுண்ணும் விருப்பினால் தனது பேடையாகிய மந்தியைக் கையாற் குறி செய்ததழைக்கும் வண்ண மைந்த முதிரமலைத் தலைவர! நினது வேல் பகைவர் போர்த் கனத்தின் கண் வென்று புகழ் பெறுவதாக. கற்களை யுருட்டி யோடும் காளுகளை யும் முன்னூறு ஊர்களை யும் உடைய பரம்புகாட்டு வேந்தனாகிய பாரியும் கொல்லி மலையையாண்ட வலிய வில்லையுடைய ஓரியும் மாரிபோல் வரை யரது வழங்கும் வன்னன்மையுடைய காரியும், குதிரமலைத் தலைவனுளிய

எழினியதியமானும், விண்ணவாவி மேகங்களாற் சூழப்பட்ட பெரிய மலை காடனைய பேசனும், புலவர் பலரின் புகழுரை கொண்ட வன்னல் ஆயும் தன்னை நினைந்து வருவாது வறுமையை வேரோடு நீக்கத் தனராது கொடுக்கும் என்னியும் ஆகிய வன்னல்கள் இறந்து பட்டனர். அது என்னு புலவர்கள் ஏங்கிய காலே, இரத்தோரது செல்லல் களைய இம் மல்லன்மா ஞாலத்து நீ கிலை பெற்றனை. அதனால் யான் நன்பால் பரிசில் பெற நினைந்து வந்தேன். எனது மனைவியோ வயது முதிர்ந்தவன். உண் விண்மையால் தனது கால்கள் பலவ்ருன்றி கையில் ஊன்று கோலொன்று கொண்டு தன்னாழத் தன்னாடி கடக்கின்றான். வெள்ளிச் சம்பி போதும் வெளிரிய மயிரினன். தனது சாங்காலத்தை எதிர்த்தோக்கி விற்கும் பெற்றியன். மாசடைந்த கண் பாசுவையினன். அவளும் நானும் ஒத்த அன்போடு இவ் வறம் கடத்திவந்த காலே எமக்குப் பிறந்த மக்கள் பல. பச்சினல் சூழவியானது பசியின் மிகுதியால் பாறுண்ணும் வேட்டையோடு பிசைத்து மெல்லும் உலர்ந்த மாசுபினன். பசியின் கொடுமையால் குப்பையின் கண் முளைத்துள்ள ஹோகளின் இளந்தவிரைக் கொய்து அவற்றை அடுப்பி விட்டு உப்பின்றி வேக வைத்துத் தின்று குழந்தைகளுக்கும் கொடுக்கும் அழுக்கோடு கூடிய கிழிந்த உடையினை யுடையவன். என்னிடத்து என்னவாம் குறையாத அன்பினை யுடையவன். அவளும் எனது சுற்றமும் பசியினாலும் வறுமைப் பிணியாலும் வாடி வதங்குகின்றனர். அவர்களது செல்லல் களைவான் கருதி நன்பால் வந்தான். கோடை வெயிலின் கொடுமையால் செடி கொடிகள் வாடி வதங்கித் தரித்த போம் கிலையில் இடி மின்னாதுடன் இடைவிடன்றிப் பெய்யும் மாரியின் மாண்பினை யுடையாய்! நன்பால் பரிசில் வேண்டி வந்த எனக்கு நீ முகங்கோணி உன்னன்பிலாது கொடுப்பையாயின், அப் பரிசில் கிலை மதித்தற்கரிய மதயானையாயிருப்பினும் யான் கொள்ளேன். எமதிருவர் அஞ்சமும், ஒக்கலுமுடைய நீ மனமுடந்து கொடுப்பதாயின் அது குன்றிமணியினவவுள்ள பரிசிலாயிருப்பினும் பெருமகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுவேன். மாசிலா வண்மையால் ஆசில் சீர்த்திகொண்ட அண்ணலே! யாம் உவக்குமாறு நீ அருளுவாயாக; என்று கூறி முடிந்தார்.

இங்ஙனம் வறுமையின் தன்மையை விளக்கிக் கூறிய புலவரது சொற் சித்திரம் புறநானூற்றின் 158, 159-வது பாடல்களின் பொதித்த கிடக்கின்றன. இப் பாடல்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் இயற்கை வருணனையும், கடையெழு வன்னல்களின் கொடைத்திறமும், வறுமைச்சித்திரமும், பழத்தமிழ்ப் புலவரது பெருமதிமும் மிக அழகாகப் பொருத்தி படிப்போருள் ளத்தில் நன்கு பதியும் தன்மை வாய்ந்தவை. வன்னல்கள் எழுவரின் பெருமையைக் கூறும் முதற் பாடலை நாம் படிக்கும்போது,

“வாணம் வாப்ப்த வன்மலைக் காவஅர்
கான மஞ்ஞகுக்குச் சலிங்க எங்கிய
வருத்திர வணங்கி னுலியர் பெருமகள்
பெரும்பட னுடன் பேசனும்.....

எழுசமத் கடந்த வெழுவுறழ் நிணிதோ
 செழுவர் பூண்ட வீகைச் செந்தகம்
 விரிகடல் வேலி வியலகம் வினங்க
 வொருதான் ருங்கிய வுரனுடை கோன்றான்"

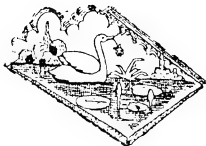
என்ற சிறு பாணாற்றுப்படை யடிகள் (அடி 64 முதல் 122 வரை) நமது
 நினைவிற்கு வருகின்றன. அவ் வடிகளிலும் இஃதேபோன்று வன்னல்
 களின் வன்னன்மை வனப்புற விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தானும் தன்
 மனைவியும் குழந்தைகளும் உணவின்மையால் வாடி யுலர்ந்து உயிரை யிழக்
 கும் நிலையாகிய அவ்வளவு வறுமையிலும் பெருஞ்சித்திரஞர் அரசன்
 மனங்கோணி உன்னப்பின்றித் தரும் பரிசிலை ஏறக விரும்பினாரல்லர்.
 என்னே புலவர்களின் பெருமிதம்!

"மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகத்திரித்த
 கோக்கக்குழையம் விருத்து"

என்ற பொய்யா மொழிக்கு இலக்காக, உன்னப்போடு உன்னதைக் கொடுப்
 பின் அதுவே ஈகைத் தீர்தமென்பதையும், மனங்கோணிக் கொடுப்பது மத
 யானையாலனும் அது வேண்டற் பார்த்தன் தென்பதையும் கருங்கக் கூறி
 விளக்க வைத்திருக்கின்றார் பெருஞ் சித்திரஞர். வறுமைப் பிணி வாட்
 டிய காலத்தும் புலவரது இக்கான் தன் கணவர் மாட்டு கொண்டிருந்த
 அன்பு நினைத்தனையும் குறைந்தானல்லன், தவ் வம்மையார்,

"தற்காத்து தற்கொண்டாற் டேனித்தகைசான்ற
 சொற்காத்துச் சொர்விலாம் பெண்"

என்ற குறளின் இலக்கணத்திற்கு உதாரணமாய் வினங்கினாள் என்பதை
 புலவர் தமது பாடலில் குறிப்பாகக் கூறியவனாரா, பெருஞ்சித்திரஞரின்
 சொற் சித்திரத்தின் அழகு தான் என்னே?

வயிறு வளர்த்தல்

(கார்த்திகேயன்.)

அன்புரிக்க கோமளா!

சென்ற கடிதத்திலே தம் வயிறு வளர்ப்பதற்காக மக்கள் நடாத்தும் சில சிபவாழ்த்தை முறைகளைக் கூறினேன். இதுபோது வேறு சிலரது தொழில் முறைகளை வரையத் தொடங்குகிறேன்.

இவர்கள் நடத்தும் தொழில்கள் மற்றையோர்க்குத் திங்கையோ, அபாயத்தையோ விளைப்பனவாகா; ஆனால் சண்ணியமும், செல்வாக்கும் அந்நவை. பிறர் கேவலமாக மதிக்கத்தக்கவை. சம்மைப்போல மனிதர்களாகப் பிறத்தும் இவர்கள் இப்படித் தங்கள் வயிற்றுப் பாட்டிற்கு உழல வேண்டி யிருக்கிறதே என்று கினைத்தும்போது யாருக்குத்தான் மனம் இனகாது? வீட்டினுள் அடைத்து கிடக்கும் உண்கு இவர்கள் வாழ்க்கையும் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்பது என் எண்ணம்.

எப்போதாவது நீ காரங்களுக்குச் சென்றால் பார்க்கலாம். எத்தனையோ கூலிகள் தலையில் தட்டுக்கூடைகளுடன் இங்கும் அங்குமாக அலைந்து வண்ண மிருப்பர். கடைகளில் சாமான வாங்கும் பெரிய மனிதர்களை இவர்கள் தூரத்தே கவனித்ததே அருகிலோடி வந்து 'கூலி வேணும் கனா?' என்பர். இவர்கள் அந்தத் தட்டுக்கூடைகளில் ஏராளமான பண்டங்களைச் சுமந்துகொண்டு மைல் கணக்காகச் சென்று கிடைக்கும் ஓரளவு, இரண்டளவு சில்லரைகளைக்கொண்டு தங்கள் வயிறுப்பாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டதோடு தங்கள் குடும்பங்களையும் காப்பாற்ற வேண்டியவர்களாகின்றனர்!

இன்னொரு வகையானது வாழ்க்கையைப் பார்! இவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஹோட்டலில்தான் ஜீவனம். இவர்கள் ஹோட்டல்களைச் சேர்ந்தவர்களல்ல என்பது மட்டும் கிச்சயம். ஏனெனில் இவர்களுக்கு அந்த ஹோட்டல்களில் சம்பளமோ கூலியோ எதுவுமில்லை. ஆனால் இவர்கள் மட்டும் அங்குள்ள முதலாளிகள் தயவை எதிர்கொக்கி கிற்பர். ஹோட்டல்களில் எத்தனையோ செல்வர்கள், சிமான்சன் உணவு கொள்ள வருவ தண்டல்லவா! அவர்களில் பலர் அந்தச் சேர்ந்து விடுதிகளிலேயுள்ள அறைகளை வாடகைக் கமர்த்திக்கொண்டு இரண்டொரு தினங்கள் தங்கி யிருப்பது முண்டு. அவர்களுக்கு கிராட வெங்கீர் போடுதல், எண்ணெய் தேய்த்து கிராட்டுவிர்தல், ஆடைகளைத் துவைத்துலர்த்தல் முதலான பணிகளைச் செய்து அவர்கள் அளிக்கும் கூலிக்கு இவர்கள் கையேந்தி கிற்பர். இப்படிக்கிடைக்கும் ஊதியத்தைக்கொண்டே இவர்கள் காலத்தள்ளி வருகின்றனர்!

இதோ வேறொரு பிரிவினரைப் பார்! இவர்கள் ஜீவனம் அனேகமாக பெரிய தலங்களிலுள்ள ரயில்வே ஸ்டேஷன்களில் ஆரம்பமாகலாம். யாத்திரை வாசிகளிடம் கொருங்கிப்பேசி, அவர்களுடைய சக உதக்கங்களில் தங்கள் மிகுதியும் அனுதாபப் பட்டவர்கள்போல் காட்டிக்கொண்டு அவர்களை ஆலயங்களுக்கு அழைத்தச் செல்வர். அவர்களுக்குப் பூஜைக்கு வேண்டிய தேவகாய்ப்பழம் முதலியன வாங்கித் தரவோ, அதுபோன்ற குற்றவங்களைச் செய்யவோ இவர்கள் பின்னடைவதில்லை. இவர்கள் அந்த

யாத்திரை வாசிகளைத் தமக்குப் பழக்கமான அர்ச்சகரிடத்திலேதான் கொண்டுபோய் விடுவர். இதனால் அந்த அர்ச்சகரிடத்திலும் இவர்களுக்கு ஏதேனும் வரும்படி யிருக்கக்கூடும். எல்லாம் முடித்து பிரயாணிகள் புறப்படும்போது இத் தரகர்கள் ஏதேனும் சன்மானம் பெற கைகீட்டத் தயங்கார். இவ்வாறேதான் இவர்கள் வயிறு வளர்த்துத் திரிகின்றனர்!

பிற்தொரு வகையார் பெரும்பான்மையும் சிறுவர்களாவர். இவர்கள் அனேகமாக 15 வயதுக்குட்பட்ட பாலியர்களாகவே இருப்பர். கர வீதி களில் இவர்களைக் கூட்டக் கூட்டமாகக் காணலாம். இவர்கள் கரங்களில் பெரிய விளம்பர அட்டைகள் காணப்படும். இவர்களில் ஒருவன் "மக்க ளுக்கு மணந்தரும் சோப்பு" என்பான். உடனே மற்றவர்கள் "மன்னர் சோப்பு" என்று உரக்கக் கூச்சலிடுவார்கள். மறுபடியும் அவன் "சுகத் தரும் சோப்பு-என்ன சோப்பு?" என்பான். மற்றவர்கள் "மன்னர் சோப்பு" என்பார்கள். இப்படியே அவன் அந்த சோப்பின் பெருமையைச் சொல்ல வனையோர் "மன்னர் சோப்பு, மன்னர் சோப்பு!" என்று ஒலி விடுவர்.

கோமனா! இச் சிறுவர்கள் இப்படி சோப்புக்கு மட்டுமல்ல, இன்னும் பல பொருள்களுக்கும் விளம்பர அட்டைகள் ஏற்றிக் கூலிக்கொண்டு செல் வர். இதற்காக சிறிது துட்டு இவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. அந்தச் சிறு தொகையைக் கண்டு இவர்கள் யாது செய்வர்? மற்றையோரைப்போல கல் லுணவுகொன்ன வழியின்றி அகப்பட்ட பண்டங்களை உணவாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். இதனால் துணைமயிலே இவர்கள் பல திய உணவு வகை களிலும் பழகித் தங்கள் உடல்கலத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ளுகின்றனர்!

இன்னுமொரு வகுப்பார் உண்டு. இவர்கள் மேற்கொள்ளும் செயல் கன்றாலும், பயன் கருதிச் செய்வதால் பாழாகி விடுகிறது. கோவில் கட்டுவதற்கு கண்கொடை என்றும், தண்ணீர்ப்பந்தம் அமைப்பதற்குத் தரு ம் என்றும், சமாராதனை செய்வதற்கு சன்மானம் என்றும் பலர் உன் கணவரைத் தேடி வர ி பார்த்திருக்கலாம். இவர்களில் சில பத்திரிகை கள் கூட தயார் செய்து வைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். இப்படி இவர்கள் சேகரிக்கும் பொருளிலே இவர்கள் வயிற்றுப் பாட்டுக்கும் பங்குண்டு என் றால் ி வியப்புற மாட்டாய். பொதுக்காரியத்திற்காக பாடுபடும் இவர்கள் தங்கள் உணவுக்கு என்ன செய்வார்கள் என்று ி கேட்கலாம். அவர்கள் சிரமத்திற்காக ஏதேனும் சொற்ப அளவில் அந்தப் பொதுவீதியிலிருந்து பயனடைவதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள். ஆனால் அந்தப் பொது திர வியத்தையே தம்முடைய வாழ்க்கைக்கு அவர்கள் கம்பி யிருக்கின்றனர் என் றால் ி ஆச்சர்யப் படுவாயா, மாட்டாயா? தங்கள் ஜீவிய லட்சியத்தையே பிரதானமாகக் கருதி இந்தவிதமான பொதுக்காரியங்களில் ஈடுபடும் இத் தொண்டர்களை என்னென்பது?

கல்லது. கோமனா! மக்கள் வாழ்க்கைத் துறையில் இன்னும் பல மாதிரிகள் உண்டு. ஆனால் அவற்றை யெல்லாம் வரைய இடமும், கேர முத்தான் இல்லை.

இப்படிக்கு உன் அன்புள்ள
சுவகாமி.

கவிஞர் கண்ட கழைக் கூத்தாட்டம்

[கவி]

முன்று தற்குண்டுகளுக்குமுன் தமிழாட்டில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த ஆட்டங்களைக் கழைக் கூத்தாட்டம் ஒன்று. இவ்வாட்டமாவது ஒரு மூங்கிற் கழையில் பவலித வித்தைகள் செய்வதாம். திருவாரூரில் ஒருகான் இந்த ஆட்டம் நடைபெற்றது. கவாமி கோயிலின் முன் ஒரு உயர்த்த மூங்கிற் கழை கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் உச்சியில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிற்றின் மற்றொரு துணி கழைக்குச் சிறிது தூரத்தில் அறையப்பட்டிருந்த ஆணியில் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது. கழைக் கூத்தாடி தன் பரிவாரம் புடைகுது வந்தான். அவனைச் சுற்றி மக்கள் குத்திருந்தனர். ஒரு சிறு பெண்ணைக் கழைக் கூத்தாடி அம்மூங்கிற் கழையில் ஏற்றினான். அவன் எப்படியோ அதன் உச்சியை அடைந்தான். அங்கு கின்றுகொண்டு தன் உடம்பை வளைத்து வேடிக்கை காட்டினான். அதே சமயத்தில் கழைக் கூத்தாடி ஆணியிற் கட்டப்பட்ட கயிற்றில் ஏறினான். அவன் தலையில் ஒரு குடம் இருந்தது. அவனுடைய ஆட்களில் ஒருவன் மத்தளத்தை எடுத்துத் தட்டினான். மூங்கிலின் உச்சியில் பெண்ணின் ஆட்டம்; அதனுடன் சேர்க்கப்பட்டிருந்த கயிற்றுப் பாலத்தில் கழைக் கூத்தாடி கயிற்றைப் பிடியாது மேல்கோக்கி ஏறுவது; கீழே இவர்களை உற்சாகமூட்டக் கொட்டு முழக்கம். இவற்றைக் கண்ட மக்கள் உற்சாகம் கொண்டு கைதட்டிக் குதூலித்தனர்.

இத்தகைய கழைக் கூத்தாட்டம் கண்ட பலருள் ஒரு கவிஞரும் இருந்தார். அவர் கெல்லை ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர். தாம்பிர பரணிக் கரையில் வாழ்ந்தவர். சிவபக்தர். கல்ல கவிதா விலாஸமுடையவர். தமிழ்மொழிப் புலமையுடன், வடமொழி துருக்க பாஷை ஆகியவற்றிலும் வன்மையுடையவர். முருகன் அருளை முற்றும் பெற்றவர். இத்தகைய கவிஞர் கழைக் கூத்தாட்டத்தை கண்கு ரவலித்தார். அவர் கண்ட காட்சி அவர் மனத்தில் பதிந்துவிட்டது. அன்று மாலை வழக்கம்போல் அவர் தியாகப் பெருமான் கோயிலின் பின்புறத்தேயுள்ள சோலையுட் புழுந்தார். சூர்யனின் பொற்கிறீசன் புராதன அச்சோலை; கனிதரும் மரங்களும், மலர்தரும் செடி கொடிகளும் கிடைத்தது. கமுகு மரங்கள் பல கிடைத்த நின்றன. அவற்றின் முத்துப்போன்ற பூக்களும், மரகதம் போன்ற காய்களும், பவழம் போன்ற பழங்களும் வண்பு வாய்த்த வினங்கின. பலாமரங்களில் பலாப் பழங்கள் அதிகமாக இல்லை. பிஞ்சுகளும் காய்களும்ே சிவந்திருந்தன. இவற்றை எல்லாம் கவனித்துக்கொண்டே கவிஞர் ஓரிடத்தில் அமர்ந்தார். ஒரு கமுகின் உச்சியை அவர் கயனங்கள் பார்த்தன. அங்கு ஒரு ஆண் மயில் அமர்ந்திருந்தது. வானத்தில் செல்லும் கார்மேகத்தைக் கண்ட அது தன் தோஷையை விரித்து ஆடியது. கமுகின் அடியை கோக்கினார். அங்கு ஒரு முல்லைக் கொடி தெரிந்தது. அது கமுகைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு மேலே சென்றிருந்தது கமுகின் ஓலை ஒன்றைப் பிடித்து அதையும் சுற்றி வளைத்து வளர்த்த பின்னும் கீழ்கோக்கிப் போய் பக்கவில் இருந்த வாழை மாத்தை எட்டிப் பிடித்து அதையும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது அந்த முல்லைக் கொடி. அது கமுகு மரத்திலிருந்து வாழை மாத்திற்கு ஒரு பாலம் போட்டிருந்ததுபோல் தோன்றிற்று. இதே சமயத்தில்

அங்கே ஒரு குரங்கு வேகமாக ஓடிவந்தது. அது தன் கைகளில் சுற்றாய்ப் பழுத்த பஸ்ப்பழம் ஒன்றை வைத்திருந்தது. அதைத் தூற்றிக்கொண்டு பல மந்திகள் பின் வந்தன. ஓடிவந்த குரங்கு ஒரே நாவில் வாழை மரத்தின் உச்சியைப் பிடித்தது. பலாப்பழத்தைத் தலையில் வைத்து ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு முல்லைக் கொடியில் ஏறத்தொடங்கிற்று. பின் தொடர்ந்துவந்த மந்திகள் கீழேயே நின்றன. என்ன ரமணீயமான காட்சி! கழுமின் உச்சியில் ஒரு மயில் தோகை விரிந்தாடுகிறது. அக்கழுமிவிருந்து வாழையைத் தாவிப் பிடித்திருக்கும் முல்லைக்கொடியில் மந்தி ஏறகிறது தலையில் பலாப்பழத்துடன். கீழே பல மந்திகள் வின்று கைகொட்டிக் குதிகின்றன. இவற்றை எல்லாம் கண்ட கவிஞருக்கு அவர் கண்ட கழைக் கூத்தாட்டம் மறுபடியும் கண்முன் வருகிறது. பெண்ணுக்குப் பதில் மயிலும், கூத்தாடிக்குப் பதில் குரங்கும், மருக்கினர்களுக்குப் பதில் மந்திகளும், மூங்கிற் கழைக்குப் பதில் கழுதும், வடத்திற்குப் பதில் முல்லைக்கொடியம் திருப்பதைக் காண்கிறார். அதை அப்படியே ஒரு பாட்டில் வெளியிடுகிறார் :—

“.....தடமலர்ப் பொதும்பரின்
விழுக்குலை தெரிப்ப விட்புலத்தவர்க்குப்
பழுக்காய் தூக்கும் பச்சினங் கழுமிற்
செடிபடு முல்லைக் கொடிபடர் தேறித்
தலைவிரித் தென்னக் கிளைதொறும் பிணைத்து
மறித்துழீழ் விழுந்த கழாந்துணர்க் கொடிகள்
.....
தாற்றினங் கதவித் தண்டினிற் படரவப்
பைங்குலைக் கழுமிற் படர்சிறை விரித்தொரு
கண்ணெய் கூந்தல் கவிமயி(ல்) கடிப்ப
.....
வாணமொன்று வருங்கைத் திங்கனி
தானெடுத் தேர்துபு தலைமேற் கொண்டு
மந்திகள் தொடர மருண்டு மத்தந்தப்
பைந்துணர்க் கொடியிற் படர்தரு தோற்றம்
வடஞ்சூழ்த்து கிடந்த கெடும்பெருங் கம்பத்(து)
அணங்களு னொருத்தி ஆடின(ன்) கிற்ப்பு
பெரும்பிணை தாங்கி மருங்கினர் கொட்டக்
குடந்தலைக் கொண்டொரு கூன்கழைக் கூத்தன்
வடத்தனி னடக்கும் வண்ணம தேடக்கும்
பூம்பிணை மருதத் திம்புனற் கமலை”

(திருவாரூர் கான்மணி மாலை.)

“குன்மம்” அல்லது குடல் புண்

(காரை-டாக்டர். மோஹன்.)

அபாயம், “ஸோடா உப்பு” அதிஜரக்கிரகை. வாழ்க்கையில் விசாலமான கண்மைகள் பல சிகழ வேண்டும். நாம் என்றும் முனர்த சாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்துருள வேண்டும். சகல பாக்ஷியங்களிலும் கமக்கும் பங்கிருக்க வேண்டும். சகபோக எல்லாபங்களை நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும் காலத்தை தடை செய்யக்கூடிய எவ்வித இன்னலும் நமதிர்த கிம்மதியான வாழ்க்கை லீலைக் கோட்டைக்குள் துழைய கினைக்கக் கூட விட்டுவிடக் கூடாது என்னும் அபார எண்ணங்களுையுடைய ஒருவர்; ஒரு சிறிய அதிலும் அந்த சமய சாதகத்தை உத்தேசித்து தெரிந்தும், தெரியாமையினாலும் விஷத்தை வலிய வேண்டி (ஸோடா உப்பு என்றும் ஒரு வகை காரமான வெடிப்புள்ள உப்புத் தூளை) வாயில் கொட்டிக் கொண்டு (இதற்கோர் அனலோகிதையோ கிடையாது. மனம் கொண்ட மட்டில்) தண்ணீர் குடித்து விடுகிறார்கள். அந்தோ! என்ன அநியாயம். எத்தனை பெரிய மடைமை. எவ்வளவு கால துன்பத்திற்கு புதைக்கும் அஸ்திவாரம். ஏகனே, இக் கொடுமையை கினைத்தாலும் குடல் கடுக்குகின்றதே.

குறையில்லிப் படைத்தாய், கிறைவுற்ற செல்வத்தையும் தந்தாய், மக்களின் வித வித லீலா விகோதங்களை மாறி மாறி கண்ணாடக் கண்டு களித்துக் கொண்டிருக்கும் கீ இவ்வாறான கீண்டகால நிர்ஸகத்தானே இழைத்துக் கொள்ளும் மாயா மதியின்த்தை ஏன் தந்தாயோ? உனது பலவித திருவிளையாடல்களில் இதுவும் ஒன்றாகவா இருக்க வேண்டும்?

எனதருமை வாசக தேயர்களே! மனிதனது வாழ்க்கைக் கழலில் பல சிக்கலான பிரச்சினைகள் சிகழ்ந்து விடுகின்றன. அதிலிருந்து மீளுவதற்கு எவ்வகை வழியுமின்றி தவிக்கும் ஒருவனது அறிவு திடத்திற்கேற்ப குன்றி விடுகிறது. அதனாவன தனது சுய சிதானத்தை இழக்கிறான். துண்டவின்றி உடன் மாணத்திற்கும் துணிந்த விடுகின்றான். ஏதோ ஒருவகை கமன்னை விளையாடல் கருவியில் மோதுண்டு மடித்தும் விடுகின்றான். கமது பார்வைக்கு அவனது சகலவித துன்பங்களும் ஒரே அடியின் ஒழித்து விட்டதாக தோன்றி விடுகின்றன. இவை விதிவசமோ, மதியின்மோ, மண்டை எழுந்தோ, ஜன்ம விளையோ கிழித்து விடுகின்ற தென்று வைத்துக் கொள்வோம்.

ஆனால், ஒருவன் தனது வாழ்க்கை முழுவதையும் பாழ் கரட்ககரக அமைத்துக்கொண்டு திராத தயாடைய துணிந்த விடுவானா? துணிவதெவ்வனம்? ஒரு ஷுண்மேனும் அவ்வாறிருக்க கினைக்கவும் மாட்டா எல்லவா?

இவ்வித உணர்ச்சியின் எல்லையைக் கடத்து சென்ற கீடிய ஜன்மத்தின் முடிவு வரையில் சித்திராவதை படுபவனே வயிற்ற வலிக்கு

"ஸோடா மாவை" மருந்தாகக் கொண்டவன். இவனை எந்த எழுத்தோடு சேர்ப்பீர்கள்? இவனுடன் பெற்றோர், பெண்மகர், பிள்ளை, சற்றம், கண்பன் எவ்வாறு காலம் கழிப்பார்கள்? சற்றே யோசியுங்கள்.

வயிற்று வலி

பொதுவாக வயிற்று வலி, அதன் ஆர்தரீகத்தை உன்னாழித்து அலசிப் பார்த்தால் குடலினுட்கருவிகள் தனித் தனியே பல வகை தவறான காரணங்களால் தாக்கப்பட்டு சுய உணர்ச்சியற்று விடுகின்றன. காணடையில் தாக்குண்ட இடத்திற்கு இதமளிக்கவல்ல சாதக மிள்காமல் போவதனால் அவை தொடர்ந்த துன்பத்தை விளைவிக்குமோர் நோயாக ஆகிவிடுகின்றன. காரணங்கள் சாதாரண அந்தஸ்தை உடையதானாலும் அதனாலேற்படும் தாக்குதல் மிக்க கொடுமையானதும், ஓயாது நுன்பத்தை தாத்தக்கதுமாகி விடுகின்றன. இடங்கள்:—குடல், குழை, சிறகுடல், பெருங்குடல், மணிக்குடல், விசிறிக்குடல், கொழுப்புக்குடல், இரைப்பை முதலியன.

முதலாவது உண்ட ஆகாரணம் ஜீரண மாவதற்கு முன் ஆகாரம் கொள்வதும். எவ்வளவு சாப்பிட்டாலும் உடம்பிற்கு எல்லது தானே என்ற கோக்கத்துடன் சரீர ஸ்வபாவத்திற்கு ஏற்றக் கூடியதும், ஏற்றுக் கொள்ளாததுமான வகை வகைப்பட்ட ஆகாரங்களைத் தட்டுதடக்கவின்றி உண்பதும், அடுத்த கோர்த்திற்கு கொஞ்சம் மதமதப்பு கண்டாலும் கவனியாத ஆகாரம் கொள்வதும் மூன்றும் மேலோக்கு பெரும் மதமதப்புக் காணுமானால் உடனே ஒழிக்க "ஸோடா வாட்டர்" ஒரு கிளாஸ் உட் கொள்வதும் முன், உண்ட ஆகாரங்கள் ஒன்றிற்குப் பாதியாக உடைபட்டு உன்னழுத்தப்படும் அறிஞரியாக உள்ளிருந்து வப்பம் வருவதைக்கண்டு எல்லாம் ஸோடாவின் கியாவரினால் பஸ்மமாகிவிட்ட தென்மெண்ணி அதற்குமேல் விலாப் புடைக்க ஆகாரங்களை அன்னித் திணித்து உட்சென்றவை அசையக்கூட இடமின்றி குடல்கள் புடைத்த திணறலுண்டாகும் பெருமூது துண்டை விரித்துக்கொண்டு படுத்துவிடுவதும் பெரும் பாலோரின் வழக்கமாகி விட்டது.

இவை சில மணி கோர்களுக்குள் நிகழ்ந்த தவறுதல். ஆனால், இதனால் ஏற்படக்கூடிய கோயோ வெகு நாள் கஷ்டத்தைத் தருவதுடன் உயிருக்கும் ஹானியை விளைவித்து விடுகிறது. அது மாதிரியே இதனாலேற்படும் செடுதல்களையும் ஒன்றிரண்டு வரிகளிலோ, 8, 6, பக்கங்களிலோ எழுதி முடித்து விடுவதற்கில்லை. பல வகைக் கணக்கான புத்தகங்கள் தேவைப்படலாம். இருப்பினும் "சுருங்கச் சொல்லி விளக்க வைத்தல்" என்பதற்கேற்ப உடுமான வகையில் சுருக்கமாக விளக்குகிறோம்.

குறிப்பு:—இவ்வரிய கோக்கங்களைத் தாக்கிவரும் நமது குடும்பத்தினை "ஆனந்தபோதினி"யை வாழ்க்கைத் துணையாக்கிக் கொள்வதுடன் தங்களுடைய கண்பர்களையும் இம்மாதிரியான அபாயங்களை விட்டு விலகி வாழ 'ஆனந்தபோதினி'யை துணையாகச் செய்துகொள்ளும்படி போதிப்பீர்களை என்று எம்புகின்றேன். வருடச் சந்தா ரூபாய் 1. ஆனால் 1000 ரூபாக்களின் அதிகாய யாத்திரையை நடுக்கவல்ல ஓர் அரிய சஞ்சீவியாகலாம். எடுத்த ஜன்ம மெதற்கோ அதற்கு சிம்மதியாக வாழ்ந்து உழைக்கலாம்.

முன் பக்கத்தில் சொன்ன முதலாவது காரணத்தில் விளையும் நிமை
கள்:—1-வது, குடல் ஆகாரத்தை கிரமப்படி அரைத்துக்கொள்ள முடியா
மல் நிகைத்த விடுகிறது. 2. அதனால் அவை ஒவ்வொரு நடவையிலும்
1000-நடவை அசையும் சத்தியை இழக்கிறது. 3. அங்கு ஆகாரத்துடன்
சேர்ந்து அறைப்பட வேண்டிய ஒருவகை இயற்கை புளிப்புச் சத்து அதிக
மாக செல்வாகும். 4. காளடைவில் உண்டாகும் முடிந்த சுரக்க ஒய்வும்
வழியுமின்றி பசை பட்டுவிடும். 5. கெடுக்கமாக குடலில் ஆகாரம் அடிச்
சடி அழுத்தவதால் குடலினுள் உண்டான இயற்கை மஞ்சள் கிறமான பசை
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக தேய்ந்து ரணமாகி வெண்மையாக மாறிவிடும். 6.
குடல் தாக்கக்கூடிய அளவுக்குமேல் கனமாகி விடுவதனால் இதன் அஸ்தி
வராக் கருவிகள் தளர்ந்துபோகும். 7. மிகுந்த கனத்தைத் தாக்க இயலா
மல் மூலக் கமலம் அடிக்கடி நிற்த்து மூடிக்கொண்டிருக்கும். 8. இதனால்
கடலை சோய்யை குழைத்தாற்றியதைப் போன்ற குடான இளகிய மலம்
வெளியாகிக் கொண்டிருக்கும். 9. காளடைவில் குடல்கள் அசையக்கூட
சத்தியின்றி அயர்ந்துபோகும். 10. இயற்கையாக சுற்றி வரவேண்டிய
அளவுக்குமேல் அசைவு தருகிறதனால் ஜீரணமாக்குவதற்கு இயலாமல் அஜீர
ணமாகி விடுகிறது. 11. குடலில் சுற்றும் ஆகாரம் தயக்கித் தயக்கி
சுரந்து திடகொன்று விழுவதால் உண்டாகும் சப்தம் அதிகரித்து அடிக்கடி
புளியேப்பமாக வெளியாகிறது. வலி, புரட்டல், எட்டியைப்போல்
வயிற்றை முட்டல், கர்-புர்-கிர்-குர்நென்ற பலவித சப்தங்களுண்டாகும்.
உப்பும், விதவிதமான சங்கடங்களைத் தரும். கிம்மதியைச் குலைக்கும், மூச்
செடுக்கும், திணறலுண்டாகும், வகை வகையான வலிகள் மாறி மாறி யுண்
டாகும். 12. வளர்த்துக்கொண்ட பொதுவாக ஆகாரமுண்பதால் சரீரத்
திற்கு கிடைக்கக்கூடிய 3 வகை அரிய ஜீவ சத்துக்களின் கன்மைகளுக்குப்
பதிலாக 30 வகை அபாய அறிவிப்புகளை விளைவித்து, 300 வகை கெடுதல்
கள் விளைத்து 3000 வகை கோய்களைப் பயிராக்குகின்றன.

(தொடரும்.)

நன்கொடை

சமது ஆனந்தபோதினியின் வளர்ச்சியை முன்னிட்டு, சிலோன்,
சுளிபுரம் - தொப்புரம் அம்மன் கோயில் ம. க. அம்பவாண பிள்ளை
அவர்கள் அனு 12 [நன்கொடையாக அளித்திருக்கிறார். இவ்விதம்
சமது போதினியின் வளர்ச்சியில் ஆர்வங்கொண்டு நன்கொடை
வழங்கிய அவருக்கு இதறவன் எல்லா கலங்களும் கொடுத்து மகிழ்
விக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம்.

இளமை நிலையல்ல

(க. சிதம்பரம் பிள்ளை.)

மனிதன் இவ்வுலகத்தில் இன்பமாய் வாழ்ந்து வருவதற்காக கடவுளால் சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கும் பொருள்கள் அனைகம். ஆனால், அவைகளை மனிதன் பிறத்தது முதல் இறக்கும் வரையில் இன்பமாகவே அனுபவித்த வர முடியுமா?

உலகப் பொருள்களில் கிடைக்கும் இன்பத்தை மனிதன் இறக்கும் வரையில் ஒன்றுபோல் அனுபவித்த விடலாம் என்றாலோ, அதற்கு அவனுடைய வயது வேறு குறுக்கே சிந்தித்த.

பொதுவாக மனிதனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வயது **தூறு**. ஆனால், இந்த தூறு வயதும் ஒன்றுபோல் இருக்கிறதா? ஒவ்வொரு வயதிலும்—ஏன்? ஒவ்வொரு கிரியைத்திலும் மனிதனுடைய உடல் நிலை மாறுபட்டுக் கொண்டே வருகிறது.

இருந்தாலும், மனிதனுடைய பருவ அமைப்பைக் கீழ்வருமாறு ஆண்டுக்கள் வரையறை செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆண்	வயது	பெண்	வயது
பாலன்	5	பேதை	7
மீளி	10	பெதும்பை	11
மறவோன்	14	மங்கை	13
திருவோன்	15	மடந்தை	16
காளை	18	அரிவை	25
விடலை	30	தெரிவை	31
முதியன்	48	பேரிளம்பெண்	40

இனி வேறொரு வகையிலும் கூறுவர்.

பாலன்	5	வாலை	12
பெணவனம்	16	தருணி	16
குமரன்	32	பிரவிடை	30
வார்த்திகம்	42	விருத்தை	40

இதன் மேல் தூறு வயது வரையும் கடைசியாகச் சொல்லப்பட்ட பருவமே.

மனிதனின் பருவங்கள் இத்தனை வகைகளில் கடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதாலும், ஒவ்வொரு பருவத்திலும் அவனுடைய உடல் நிலையும் மனோ நிலையும் வெவ்வேறு விதங்களில் மாறுபட்டுக் கொண்டிருப்பதாலும், மனிதன் இவ்வுலக இன்பத்தை இறக்கும் வரையில் எப்படி ஒன்று போல் அனுபவித்த வர முடியும்?

பொதுவாகக் கவனிக்கு மிடத்து ஆண்கள் 48-ம், பெண்கள் 40-ம் வயதுகள் வரையில் தான் ஒருவாறு உலக இன்பத்தை அனுபவித்து வரத் தக்க காலம் என்று சொல்லாம். ஆனால், அதற்கிடையிலும் வியாதிகள் வேறு கார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன!

ஒருவனுக்கு 35 வயது சென்ற விட்டாலே அவன் இங்வுலக சுகந்தை வெறுத்த விட்டு, மறு உலகச் செல்வமாகிய பேரின்பத்துக்கு வேண்டிய காரியாதிகளில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று ஆன்மீகர் கூறுகின்றனர். அப்படிச் செய்பவன் தான் அறிவாளனும்.

அதிலும் முதுமைப் பருவத்தில் உடலில் போதமான பலம் இல்லாமல் போவதால் எழுத்து நடக்கவும் தடியை ஆதரவாகக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படுமென்று, அதனால் உடல் நிலை சரியாக இருக்கும் இளமைப் பருவத்திலேயே அவ்வுலகச் செல்வத்தை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய செயல்களில் மனதை ஈடுபடுத்த வேண்டுமென்றும் எண்ணி ஒருவன் அவ் வழியில் செல்வானேயானால் அவனை 'சுல்வரிவாளன்' என்று கூறல் வேண்டும்.

"சுலாவரும் என்மெண்ணி சுல்வரி வாளர்

குழவி யிடத்தே துறந்தார்;—புரைநீரா

மன்னு இளமை மகிழ்த்தாரே, கோல்வன்னி

இன்னொரு எழுத்திருப் பார்."

[குழவியிடத்தே=இளமைக் காலத்திலேயே, துறந்தார்=இங்வுலக ஆசையை வெறுத்த விடுக்கினவர், புரை=காமம் வெகுளி மயக்கம் ஆகிய குற்றங்கள், மன்னு=நிலையிலாத, இன்னொரு=தன்பத்தோடு]

இனி, உலக இன்பத்தை வாலிபப் பருவத்தில் மிகுதியாக அனுபவித்து வரலாம் என்றாலும் அவ் விற்பத்தின் தன்மை தான் என்ன?

தெய்வத்தைக்கு வழிபாடுசெய்யும் முறையில் ஒரு சிலர் ஆடுகளைப் பலி வீடுவது வழக்கம். அப்போது கோயில் பூசாரியாவான் பத்திரங்கனையும் பூக்கனையும் கொண்டு சட்டப்பட்ட மாளையை ஒரு கையிலும், மற்றொரு கையில் வேலையும் பிடித்துக்கொண்டு ஆவேசத்துடன் வந்து பலிக்களத்தில் நிற்பான். உடனே தன்னை வெட்டப்படும் என்பதை அவ்வாடு அறிவாது. தனக்கு ஆகாரம் கொடுக்கத்தான் வந்து நிற்கிறான் என்று எண்ணி, அது அம்மாஸியிலுள்ள பத்திரங்களைக் கடித்தத் தின்று மகிழ்ச்சி அடைகிறதாம். அப்படி அது அடைந்த இன்பம் எவ்வளவு நேரம்? அடுத்தபடி அவ் வாட்டுக்கு சேரும் கதி என்ன?

இளமைப் பருவத்தில் அனுபவிக்கும் மனித சுகத்தின் தன்மையும் அவ்வளவின்மே.

"வெறிஅயர் வெங்ககத்து வேங்ககன் பர்ணி

முதுஆர் கதங்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க,

மறிசு(சு) உண்டன்ன மன்னு மகிழ்ச்சி

அறிவுடை யாளர்கண் இல்"

[வெநியம்=ஆவேசம் ஆடுகின்ற, வேல்மான்=பூசாரி, பாணி=கை, முறி=பந்திரம், மறி=ஆடு, குளகு=இரை.]

இதனால் இனமையப் பருவத்தை நம்பி வருப்பதில் பயனில்லை என்பது தெரிந்து விட்டது. நாம் தற்போது இல்லற நிலையில் இருக்கிறோம். அந்த நிலை நாம் அந் நிலையில் செய்ய வேண்டிய தென்ன?

இல்லறத்தில் இருக்கக் கூடியவர்களாகிய ஒவ்வொருவரும் சர்ப்பாந்தி நங்கு யுன்னவர்களுக்கு தன்னால் இயன்ற தருமங்களைச் செய்தவராகக் கட்டமைப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்பதாக தரும் சாஸ்திரங்கக் கூறுகின்றன. அதையும் கையில் எப்பொழுது பொருள் இருக்கிறதோ, அப்பொழுதே அதைத் தவிரை வவக்காமல் செய்யவேண்டுமாம், ஏன்? செல்வமும் நிலையாய் சிற்றக் கூடியதல்ல, அதனால்.

சரி; தருமம் செய்ய வேண்டியது தான். ஆனால் அதற்கு இப்பொழுது அவசரமென்ன? நாம் இப்போது இனம்பிராபமுன்னவர்களாகத் தானே இருக்கிறோம். வயது முதிர்ந்த பிற்காலத்தில் அதைச் செய்வோமே.

அப்படியல்ல. நாம் வயது முதிர்ந்து தான் இறப்போம் என்பது நமக்கு எப்படித் தெரியும்? கொடுங்கூற்று அடிக்கும்போது மரத்திலுள்ள பழங்கள் மட்டுமல்லாமல், உதிரும்பக்குவ மில்லாத காய்களாகக் கூட விழுந்து விடுவதில்லையா? ஆதலால், சமயம் வாய்க்கும்போது தெல்லாம் கல்லறத்தைச் செய்து வருவதே சாலச்சிறந்ததாகும்.

“மற்றறிவாம் கல்வினை, யாம்இளையம், என்னாது
கைத(து)உண்டாம் போழ்தே கரவாது அறம்செய்யின்;
முற்றி இருந்த கனிபொழிய, திவளியால்
நற்காய் உதிர்ந்தனும் உண்டு”

[கைத்து=கையில், கரவாது=ஒளிக்காமல், திவளி=கொடுங்கூற்று]

* சர்ப்பாந்திரங்கள் யார்? நாம் பாடுபட்டுத் தேடிய நிரவியத்தை தருமத்தில் ஏன் செல்விடவேண்டும்? தருமம் செய்வதற்கும் பேரின்பத்துக்கும் சம்பந்தமென்ன! என்பன போன்றவைகளை “மனிதனும் கடமைகளும்” என்னும் துலில் பரக்கக் காணலாம். கிடைக்குமிடம்; “ஆனந்தபோதினி” ஆபீஸ்.

தோழமை

(ஏகை சீவஞானம்.)

தோழமை என்பது சுட்பு, கேண்மை, தொடர்பு எனப் பல பொருள்படும். அச்சுப்பாணது ஒருவரோடொருவர் சுட்புக் கொள்ளுதற்குப் பழகுதலாகிய காரணங்களால் ஏற்படுகிறது; அன்றியும், அது ஒருவருக்கொருவர் பழகாமலே அவர்மாட்டு எழும் ஒத்த உணர்ச்சியாலும் ஏற்படுகிறது.

உலகில் ஒவ்வொருவரும் சுண்பர் இன்றி வாழ்க்கை கடத்ததல் இயலாததாகும் என்பது மிகையாகாது. மேலும், மக்கள் தமது வாழ்க்கையில் தமக்காகத் தேடிச் செய்துகொள்ளும் பொருள்கள் யாவற்றினும், சுட்பை விடச் சிறந்தது பிரிதொன்றில்லை என்னலாம்.

மேலேகாரிடத்துக் காணப்படும் சுட்பொழுக்கம் அன்பினால் பிணைக்கப் பெற்றத் தியாக உணர்ச்சியோடு புறத்தே மிளர்கின்றன. சிறந்த சுட்பொழுக்கத்தை யுடைய அறிஞர்கள், அவர்களுள் ஒருவருக்கு இடுக்கண் கோர்த்த காலையும், சேரும் என்று தோன்றிய விடத்தும் அவருக்காகத் தங்களுடைய உயிரையும் சர்து உதவ முன் வருகின்றனர். அத்தகைய சிறந்த குணங்களைச் கொண்டவனும் இராமபிரானிடத்தே தொடர்பு கொண்டவனுமாகிய குகன் என்பாளை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

தனது சிற்றன்னைவின் ஆணைப்படி சேதையுடனும், தம்பி இவக்குமணனுடனும் வனத்தக்குச் சென்ற இராமபிராணை, வேடர்சோனாகிய குகன் அவரது உயர்த்த குணங்களை உணர்ந்தவனாய், அவர்பால் சுட்புக் கொண்டனன்.

இஃகிவ்வனமாக, பாதன் தன்னுடைய மாமன் இவ்வத்தினின்று, புறப்பட்டு அயோத்தியை யடைத்த, சுடத்தவற்றை யுணர்ந்து, ஆற்றுத்தயருந்ருன். பின் அவன் காடு நீங்கிய இராமபிராணை அழைத்து வந்து, அவரை அரசாள் செய்ய வேண்டுமென்ற உறுதிகொண்டு, வனம் போர்த்தனன். அவ்வண்ணம், தன்னுடைய தாய்மாரோடும் சேனை பரிவாரங்களுடனும், கங்கையின் வடகரையே வந்து தோன்றிய பாதனைக் குகன் பார்த்தனன். குகன் இராமபிரானிடத்துக் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த காதலானும், பாதன், அங்கு தோன்றிய குறிப்பை உணராமையானும், இராமபிரானோடு பொருததே பாதன் படைபுடன் வந்திருக்கிறான் என மாறுபட எண்ணினன். உடனே மிக்க கோபங்கொண்டு, பாதனை எதிர்க்க ஏற்பாடுகள் செய்யலானான்.

"இராமபிரான் என்னிடத்தே தோழமை கொண்டுள்ளார். ஆகையால், அவரை எதிர்க்கவந்த இப் பாதனையும் இவனது சேனையையும் உயிரோடு போக விடேன். இவன் தனது மூத்தோனாகிய இராமபிரானிடத்துப்

பொருதற்குச் செல்ல வேண்டுமானால், என்னையும், என்னுடைய சேனைகளையும் வீழ்த்திய பின்னரன்றோ இக் கங்கையைக் கடக்கவேண்டும்! அங்கு எனம் செல்லுக்கு யான் இவனை விடுவனோ!

“பாவமு(ம்) கின்ற பெரும்பழி யும்படை கன்போடும்
வவமும் என்பவை மண்ணுலகு ஆள்பவர் எண்ணாரோ
ஆவது போகஎன் ஆருயிர் தோழமை தந்தான்மேல்
போவது சேனையும் ஆருயிர் குக்கொடு போயன்றோ.”

“மூத்தோனாகிய இராமபிரான் அரசாள்வதைத் தவிர்த்து நாயினால் கைப் பற்றப்பட்ட காட்டை இப் பாதன், ஆள்வதோடு கில்லாமல் காட்டிலும் அவருக்குத் துன்பம் விளைவிக்கக் கருதிய இச் செயலையாண்டது, மிகவும் பாவமானது, இதனால் பெரிய பழி யேற்படும் என்பதையும் எண்ணினான். உலகத்தை யாளுபவர் இவை யாவற்றையும் எண்ண மாட்டார்களோ!” என்ற பாதனது தன்மையைக் குறித்து எண்ணலாயினான்.

மேலும்,

“அருத்தவம் எந்தனை யான இவன்புலி யாள்வானோ
மருந்தெனின் அன்றுஉயிர் வண்புகழ் கொண்டபின் மாயேனோ
பொருத்திய சேண்மை உகத்தவர் தம்மொடு போகாதே
இருத்தது கன்று கழிக்குவென் என்கடன் இன்றோடே.”

என்பதால், குகன் தன் இன்னுயிர்த்தோழர் இராமபிரானிடத்துக் கொண்ட உயர்ந்த கட்சின் பெருமை விளக்குகிறது. இராமபிரான் கானகத்துச் சென்ற போழ்து நாளும் அவருடன் செல்லாமையைக் குறித்துச் சத்தோஷப்படுகிறான் குகன். அன்றியும் அவ்வாறு தனது கண்பருக்காகச் செயல்படுபோரும் அவ்வளவு செயலையும், தான் கிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை என்று கருதுகிறான். அவற்றை கிறைவேற்றதற்குத் தக்க சந்தர்ப்பம் வாய்ந்ததைக் குறித்துச் சத்தோஷிக்கிறான். “என்னுடைய உயிர் கிடைத் தற்கரிய அயிர்த மல்லவே! எனது கண்பருக்காக உதவாத இந்த உயிர் இருந்து என்ன? அவரைக் காக்கும் பொருட்டு போர் புரிந்து இறந்தாலும் அதனால் பெரும்புகழையே அடைவேன்” என்கிறான் குகன்.

என்னே! இவன் இராமபிரானிடத்துக் கொண்ட கட்பு!

சிறித கண்பர்கள் தம்முடைய தோழர்களுக்கு வேரிடும், இடுக்கண் களைக் களைவதில் எவ்விதத்திலும் பின் வாங்குதல் கூடாது; அவ்வாறு பின்வாங்குதல் இழுக்கு என்றும், அவ்விழுக்குக்கு ஆளானவனை உலகம் பழிக்கும் என்றும்; அவ்விதப் பழிச் சொற்களுக்குத்தான் ஆளாகுதல் கூடாது என்றும் அஞ்சுகிறான், மாசில் மனத்தினனாகிய புனிஞர்கோன்.

“அஞ்சன் வண்ணன் என்ஆருயிர் காயகன் ஆளாமே
வஞ்சனை யாள்அரசு எய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ்சரம் என்பன நியுமிழ்கின்றன செல்லாவோ
உய்க்குதலிவர் போய்விடின் காய்குடன் என்றுளனை ஓதாரோ.”

அங்கு வந்த பாதனை "வஞ்சனையால் அரசு எய்திய மன்னர்" என்கிறான் குகன்; தான் இராமன் மேற்கொண்ட நட்பின் தாபத்தால், மூத்தவன் அரசாளும் முறையை உலக வழங்காகக் கைகேயி பெற்ற வரத்தின் பயனுதப் பரதன் அடைந்த காட்டை 'வஞ்சனையால் எய்திய அரசு' என்று பழிபடக் கூறுகிறான்; அத்தகைய பழிச் சொல்லுக்குத் தானும் ஆளாகலாகாது என்ற எண்ணங்கொண்டு, பரதனை எதிர்க்காது விடின் தன்னை உலகம் 'சாய்க் குகன்' என்று ஏசுவார்களை! என அஞ்சுகிறான்.

"ஆழ செழுந்திரை யாறு கடந்துஇவர் போவாரோ
வேழ செழும் படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாரோ
தோழ மையென்(து) அவர் சொல்லிய சொல்லொரு சொல்லன்றோ
வழமை வேடன் இறந்திலன் என்றுணை யேசாரோ."

"சம்மிருவருக்கும் தோழமை இருக்கட்டும்" என்று சொல்லிய ஒரு சொல்லுக்காகவாவது நான் அவரைக் காக்கவேண்டாமா? இன்றேல் கேண்மையைக் கொன்ற இந்த எளிய தன்மையுடைய வேடன் இறக்காது இன்னும் உயிருடனிருக்கிறான்! என்று என்னைத் துற்றுகிறோ?" என ஆவேசம் வந்தவனைப் போல் ஏதேதோ பேசுகிறான் இராமபிரானது ஒப்பந்ததோழனுடைய குகன்.

* * * *

உயர்ந்த குணங்களை யுடையாரின் கட்டை விளக்க இன்னொரு உதாரணத்தையும் கூறலாம்.

ஒளவையாரைத் தமிழிலகு ஈன்கு அறியும், அவரது தூல்களின் கயங்களையும் அக் தூல்களில் காணும் சீதி முதலியவற்றையும் போற்றிப் புசுநா தார் இல்லை பெண்ணலாம். சிந்த, ஒளவையார் பால் கட்டி பூண்டு ஒழுகிய அரசரும், வன்னல்களும் அக் காலத்தில் அனேகர் இருந்தனர். அவர்களுள் அதிகமான் செழுமானஞ்சி என்பாளுடைய மன்னனும் ஒருவன். ஒருகால் அக் காலம் ஒளவையாருக்கு ஒரு செல்லிக்களியை சந்தனன்.

அதைக் குறித்து ஒளவையார்,

"வலம்படு வாய்வான் வந்தி ஒன்னர்
கனம்படக் கடத்த கழல்தொடித் தடக்கை
ஆர்கலி கதவின் அதியர் கோமான்
போர்அடு திருவிற் பொலந்தார் அஞ்சி
பாப்புரை பிறைதுதற் பொலிந்த சென்னி
தீல் மணியிடந்து ஒருவன் போல
மன்னுக, பெரும! சீயே; தொன்னிலைப்
பெருமலை விடாகத் தருமிசைக் கொண்ட
சிதியிலை செல்லித் தீங்கனி குறியாது

ஆதல் சின்னாகத்து அடக்கிச்

சாதல் சீங்க எமக்குகத் தனையே"

என்ற செய்யுளால் பாராட்டி விருக்கிறார்.

"அதியர்கோமானே ! பெரியமலைகளின் மேல் ஏறி கிருதியாகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இந்த செல்லிக் கனியை, இது பெறுதற்கு எளிதல்ல என்று அறிந்தும், அதைக் கருதாமலும், அதனுள் விளையும் கன்மையை எனக்குக் கூறாமலும், சாதல் சீங்க எனக்கு அளித்தனை ; இவ்வாறு செய்த சின்ன செய்கை முன்னாலில், சீலகண்டன் இறவாமைக்குக் காரணமாகிய அமிர்தத்தைத் தேவர்கட்கு அத்து, இறப்பதற்குக் காரணமாகிய கஞ்சைத் தான் உண்டு யாதொரு தீங்குமின்றி சிலைபெற்று இருப்பதை யொக்கிறது. ஆகையால் அமுதமயமான செல்லிக்கனியை எனக்கு அந்த சீயும் சிலைபெற்று வாழ்வாயாக" என்று வாழ்த்தினார். என்னே ! இவ் விருவர் மாட்டு எழுந்த நட்பு ! நட்பின் பயனுப் இவ் விருவர் உணர்ச்சளும் அன்பினும் பிணைக்கப்பட்டன. ஆகையால் தான், அதிகமான் தன்னையும் ஒளவையாறையும் வெவ்வேறுகக் கருதிலன்.

பிறரிடத்து நட்புக் கொண்டவரின் முதலிலேயே அவரைப் பற்றி என்கு ஆராய்தல் அவசியமாகத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில், எம்மால் நட்புக் கொண்டப்பட்டவர் தீயவராயின், அவருக்கு நேரும் பணை திமை முதலியவைகள் எம்மையும் சார்ந்து அவற்றால் பின்பு வருத்தமடைய நேரிடும்.

"ஆய்த்தோய்த்து கொன்னாதான் கேண்மை கடைமுறை
தான்சார் துயரத் தரும்"

ஆகவே, யாவரிடத்து நட்புக் கொண்டவர் விருப்பினும் முதலில் அவரின் பழக்க வழக்கங்களையும், குணவிசயங்களையும் என்கு ஆராய்ந்து, ஏற்றவர் என்று தெரிந்த பிறகு நட்புக் கொள்ளுதல் சாலச் சிறந்ததாகும். அவ்வாறு ஆராய்ந்து ஒருவருக்கொருவர் தோழமை கொள்ளுதல் அறிவுடையார் செய்கையாகும். அறிவுடையார் நட்பானது காளுக்கு காள் பிறைச் சந்திரன் போல் வளருத் தன்மையுடையது. அவ்வாறு ஆராயாமல் நட்புக் கொள்ளும் சித் தமக்களது செய்கை, பூர்ணச்சந்திரன் காளுக்கு காள் குறையும் தன்மையை ஒத்ததாகும் என்பதை,

"கிறை நீர் நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர் பேதைவர் நட்பு"

என்ற குறள் விளக்குகிறது.

சிலர் தாம் பிறரிடம் நட்புக் கொண்டிருப்பதைப் போல் கடித்துப் பிறகு அவரைப் பின்னும் துற்றுவதை நாம் பார்க்கிறோம். அன்றியும் சிலர் தமக்கு ஆகவேண்டிய காரிய சிமித்தம் பிறரோடு அளவளாவிப் பழகிப் பின்னர் தமது காரியம் கிறைவேறிய பிறகு அவரைப் பிரிந்து, அவர்களுக்கு தீங்கு விளைக்கவும் துணிவின்றனர். அத்தகையோரைக் கொடிய கூற்றுக்குச் சமமாகக் கூறலாம். இதை விளக்க பழமொழியில் வரும் ஒரு செய்யுளைக் கொண்டு உணரலாம்.

"எண்ணுண் மணியே போற் காதலால் கட்டாரும்
எண்ணுத் துணையிற் பிறராகி நிற்பரால்
எண்ணி யுயிர் கொள்வான் என்று திரியினும்
உண்ணும் துணை காக்கும் உற்று.

மனித சமூகத்தில் ஒவ்வொருவரும் சிறந்த தோழர் ஒருவரைப் பெறுதல் அவசியமாகிறது. அத்தகைய நண்பர்கள், சமயத்தில் தங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் துன்பங்களைக் களைவதற்குத் தக்க யோசனை கூறுவதில் சிறந்த மந்திரிகளை ஒப்பாகின்றனர். சிறந்த நண்பனுனவன் சுருடலும் ஒருவிருமாத எண்ணி, தமது நண்பர்களுக்கு நேரும் சுகதுக்கங்களை உடனிருந்து அனுபவிக்கிறான். ஒருவனுடைய ஆடையானது பலர் முன்னிலையில் அவனை யறியாமல் கெட்டு சேர்த்த லிடத்த அலவந்து கைகள், அவனுக்கு நேர விருக்கும் அவமானத்தைக் காக்கும்பொருட்டு அவனை யறியாமல் தாமாதவே அவ் வாடையைச் சேர்த்துப் பிடிக்கின்றன. இதுபோல் உயிர்த் தோழர்களுக்குள் நேரும் இடைஞ்சல்களை தம்மையறியாமலே தீர்த்து வைக்கின்றனர். மேலும், நண்பர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமையைத் திருவள்ளுவர் எவ்வாறு உணர்த்துகிறார் என்று சந்தே கவனிக்கலாம்.

"சுருதற் பொருட்டன்று கட்டல் மிகுதிக்கண்
மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு."

நண்பர்கள் தத்தமக்குள் சிரித்து கேளிக்கையாகக் காலம் போக்குதல் பொருட்டோடு நிற்காமல் அவர்களுக்குள் நேரும் கெடுதியை எடுத்துரைத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு நாம் விளக்க எண்ணி எடுத்துரைக்கும் மொழியை அவர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிடின், அத்துடன் நில்லாமல், அவ் விடுக்களை அது நேரும் முன்பாகவே களைதல் வேண்டும் என்பதை மக்கட்கு அறிவுறுத்த இடித்துக் கூறுகின்றார். இதுவே கட்டின் தன்மை. எனவே, கட்டி என்பது மக்கட் சமூகத்துக்கு ஒரு சிறந்த அணிகலன் என்றும், உயர்ந்த குணங்களுடைய நண்பன் ஒருவனைப் பெறுதல் பெரும் பாக்கியத்தைப் பெறுதலாகும் என்றும் அறிகிறோம். அன்றியும், அக் கட்டி நானும், ஆன்றோரிடத்துத் தலை சிறந்து போற்றற்கரிய முறையில் யினிக்கின்ற தென்றும், மனம் ஒன்றுபட்ட நண்பர்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் அவர்களைத் தொடர்ந்து, அவர்களுக்கிடையே ஒர் ஒப்பற்ற இன்ப வாழ்வை அளித்து உதவுகின்றது என்றும் பெறப்படும்.

ஜ்யோதிஷ பல ரகஸ்யம்

(சி. டி. ஆனந்தம்.)

புத உலகம்—அதன் இயலும் பலனும்

ஐம்பூத சேர்க்கையின் வடிவாக சிருஷ்டியின் கிரமம் இலங்குநின் றது. அதில் இயற்பெருந் தழந் பிழம்பு தூர்யன்; அஃது அது போன்ற எண்ணில் பல் கோடியுள் ஒன்றாகும். அந்த ஒன்றின் ஆதிக்க எல்லை யுள் அடக்குவனவே சிலவுகிற்குப் பலன் சிகழ்த்துவதற்குரியன. அவற்றை ஒன்றாக வரும் புதன் என்னும் கிரகம் சூர்யனில் மிக அருகில் இடம் பெற்றான் தென்று முன்னமே சொல்லி விருக்கிறோம். இது சில வுலகினுக்கு சிகழ்த்தத்தக்க பலன்களை சிச்சயிப்பதற்கு அதன் இயல்பினைக் கண்டு கொள்ளுதல் மூதற் கண் மிகவும் அவசியமாகும்.

இயல்பு என்பது அதில் கலந்துள்ள பூதங்கள் ஐந்தின் சேர்க்கை அள வும்—அவ்விதம் கலந்து ஒரு அண்டமாய்த் தலங்குந் அதன் நிலைபெற்றாக் கும்—இயக்கத்திற்கும் முதற்பெரும் ஆதரவாயுள்ள சூர்யனின் சம்பந்தமும் கொண்டு தான் கூற வேண்டும். அவ் வழி, புதனில் பிருதிவியின் கூறு காற்பத்து இரண்டு பங்கும்—ஐலத்தின் கூறு பதினைந்து பங்கும்—செருப் பின் கூறு பதினான்கு பங்கும்—வாயுவின் கூறு இருபத்து ஒன்று பங்கும் எனக் கண்டிருக்கின்றனர். மண் கூறு பெறும் சூர்ய உஷ்ணம் அதன் தன்மையில் மூப்பது சதமானம் தீக் கூறுக்கும்—வாயுவின் கூறுக்கும் செங் ளும் வகையில் வாயுவின் கூறு மிகுதியாய் விடும். என்றாலும், மண் கூறில் சரிபாதி எப்பொழுதும் சூர்ய ஒளியற்று மிது குளிராக விருக்கு மாதலால், மண் கூறில் பதினைந்து சதமானம் மட்டும் வாயுவின் கூறுக்கு வரும். இந்த மூறையில் சில வேளை ஐம்பத்து ஏழு பங்கு வாயுவின் கூறில் உயர்ந்தும்— சில வேளை காற்பத்து ஒன்பது பங்கிற்குக் குறைந்தும் இருக்கும். இந்த நிலைமை சூர்யனிலிருந்து புதன் இருக்கும் தூரத்தைப் பொறுத்த ஏற்றமும் —தாழ்வும் ஏற்படுகிறது. புதனுக்குத் தன்னைத் தான் சுற்றி வரும் சுழற்சி இல்லை யாதலால், அதனைச் சுற்றி வாயுவின் இயக்கம் (காற்றோட்டம்) இருப்பதற்கில்லை யென்று சொல்லப்படுகிறது. அதனால், அதன் கூறுகள் ஏற்றத் தாழ்வுடன் பாதிக்கப்படக் கூடியதாக விருக்கின்ற தென்கின்றனர். தன்னையே சுற்றிக்கொள்ளும் சுழல் இல்லாமைபின், அதன் உஷ்ணப் பக் கம் மிகு உஷ்ணமாகவும்—குளிர்ப்பக்கம் மிகு குளிராகவும் இருந்த வரு கின்றன. உஷ்ணமோ—குளிரோ இரண்டும் அதனதன் ஆதிக்கத்தில் தாங்குவதற் கரியதாக விருக்கும். அவற்றின் சமனத்திற்கு ஏதுக்கள் அற்ற மிருந்தலால், ஜீவகோடிகள் எதுவும் வாழ்ந்த வருகைத்தென்பது, ஆனால், ஜீவ நிலைக் குரிய உயிர்ச் சக்திகள் மிகுதியாயுள்ளவென்று

காணத் தக்கதாக இருக்கிறது. உயிர்ச் சத்துக்களில் மூன் சத்தம்—பின் சத்தம் சரி சமமாக அமைந்திருந்தலின், உயிர் வர்க்கங்களைத் தோற்றஞ் செய்யவோ—கிலை பெறச் செய்யவோ கூடியதாக வில்லை. இந்த கிலையைத் தான் அலி கிலையென மதிக்கும் நிலம்.

இருளும்—ஒளியும் சம சார்பில் கோர்—எதிர்ப் புறங்களில் எப்போது மிகுந்தலின், இருள்—ஒளி கலந்த வண்ணமாய்—அதாவது சியாமள நிற மென்று இதன் வண்ணத்தைக் கூறலாம். ஒளி பரவிய பக்கம் நிலத்தின் காட்சிக்குத் துணுக்குகையில் அதன் ஒளி அலை வீச்சின் வண்ணம் கண்டு மர கதத்தின் பஞ்சை என்றனர்.

புதன் சூர்யனை நடுவாக்கி அதனைச் சுற்றி ஒடும் கதையில், நிலத்திற்கு வடக்காகக் காட்சிக்குத் துணுக்குதலின், இதரகு வடக்கையின் ஆதிக்கத் தைக் கூறினர். உதயகால நகரத்திரமாகத் தோன்றுகையில், சூர்யனுக்கு மேற்பால் அதன் சுற்றுவீதி அமைத்து, அதுவேளை சூர்யனுக்கும் பூமிக்கும் இடையில் சென்று கொண்டிருக்கும். இது காலம், நிலத்தின் அருகு அதிக மாதல், பொருள் எல்லையின் (Material Plane) தொடர்புக் குரியதாக விருக்கும். சூர்யனுக்குக் கீழ்பால் புதன் ஊருகையில், பூமி யிலிருந்து தூரமாய் நிலத்தினும் சூர்யனுக்கு மிக அருகில் செல்லும் பொழு தும் நிலத்தின் கெருங்கி தொடர்பை அதற்கும் நிகத்திற்கும் இடையில் வரும் சூர்யன் பிரித்துவிடும். அது காலம், காட்சி எல்லையின் அப்பாலாய உணர்வு எல்லையுள் வரும் வாயுவின் ஆதிக்கம் மிகுந்ததாய் அதன் முக்கிய நிலையமான மனமோகன எல்லையின் (Mental Plane) தொடர்புக்குரிய தாக விருக்கும். இவ் வழி பூமியின் அருகாக சூர்யனுக்கு மேற்பால் புதன் பொருள் எல்லையின் நிறப்புசனுக்கும் தூரத்தே சூர்யனுக்குக் கீழ்பால் உணர்வின் விசாசங்களுக்கும் உரியதாக விருக்கும்.

இவ்விதம் இரண்டுவிரித அதிகாரங்களுக்குரியதாய்—ஆனால் அவ் இரண் டும் சம அளவினை யுடையதாக—இரண்டு எல்லையினும் உழைப்பு கலனை பெருக்கிச் செல்லும் ஆற்றல் புதனின் இயலாக அமைசென்ற தெனத் தெரி கின்றது. இதனால், அதனை கணக்கின்—புலவன்—பண்டிதன் என்றது ஜ்யோதிஷ பல பாகம் (Predictive Side of Astrology) எழுச்சிக்குரிய மிகுத்திகன் யாலும் கலை துணுக்கங்களிற் நிற்த்து, அவை ஒவ்வொன்றின் நிகர்த்த உச்சி மட்டும் சென்று கண்ட பெற்றியை இதற்கு முக்கியமாகக் கற்பிக்கலாம். ஆனால், அதன் பயன் தனக்கெனப் பெரிதும் அமைத்து விடாது பிறர் பொருட்டு ஆகும் உழைப்பு மிகுந்த தென்று கொள்ளத்தக்க தாம்.

தன்னைச் சுற்றி வரும் பால் மதிகள் ஏதாமற்ற இந்தப் புதன் நிலவுக லின் காட்சிக்கு உதய—அஸ்தமன எல்லையினில் அந்தப் பொழுதுகளில் வளர்ச்சியும்—தேய்வுமற்ற கலைகளுடன் மெல்லிய பிறை பெய்னத் தோற் றதலின், அறிவு பெருக்கும் கலை முதலாய்—புத்திபாக ஆட்சிக்குடையதாய் மதிக்கலாம். இந்த மதிப்பில் தான் புத்தி காரகன் என்றனர். காட்சியின் அப்பாலாய உணர்வு எல்லையின் நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காட்சி எல்லையில் - தக்க விளக்கங்களாக வரும் ஒலி கிலைக்கும்—அதன் இயல் விளக்கப் பொருதிகள்

என்ன வரும் வரிவடிவகளுக்கும் ஆட்சி முதலாய் இந்தப் புதனைக் கருதலாம். ஏன், மண் முதல் வின் மட்டும் இதன் இயலாக இருப்பது பற்றியாம். இது கொண்டே இதனை வித்தியா காரகன் என்றனர்.

உணர்வு அலைகளின் கோட்டமான (நிலையமான) மன எல்லையின் ஒரு முக்கிய பகுதியே இதன் திசுண்டிய மாதலின், மனமோகன எல்லையின் அதிகாரியான சந்திரனின் வர்க்கமாய்-அவ்வழி அதன் மைத்தன் சசி-மைத்தன் என்பர். இயற்றழற் பிழம்பினிடமிருந்து பெறுகின்ற ஒளி அலைகளை தன்னுள் தீரணஞ் செய்து அதன் பலனை அளவிட்டு வெளி விடுதலின், குறிக்கோளும்-அதன் சித்திக்குரிய வழிகளும் பரிசுத்தம் சிறைத்தனவாய் ஒரு முதல் நிலையின் பெரு விகாசத்தின் அளப்பரிய சந்திரியே இதன் நிலையமாக விருக்கும்.

அண்ட வானின் எல்லை முதலிய விவரங்களை பிண்ட வானின் எல்லை முதலியவற்றும் கண்டு முன்னோர் இதன் ஆதிக்கத்தையும் செயலையும் கூறுவது இங்கு பெரிதும் கவனிக்கத்தக்கது. புத்தி பாக ஆட்சி கொண்டதாய் உடற்கூறில் முது கெலும்பு நாடிகளில் கடுவான சுழிமுனை வீதிகளில் வீணை தண்டின் ஊடு செல்லும் சுழி முனையும்-உன் அக்கங்களில் பித்தாசயம் குடற் பகுதியின் உன் ஆளுகையும் இதற்குக் கூறுவர்.

இத்தகைய புதன் பிரகத்திற்கு ஜ்யோதிஷ பலபாகம் வகுத்து வைத்திருக்கும் விவரம் ஜேழை நருகிறோம்.

சசி-புத்திரன் என்னும் புதன் பிரகம் சூரியனுக்கு மிக அருகில் வாயுவின் கூறு யிருத்ததாய்-பூமிக்கு வடக்கில் ஆதிக்கம் கொண்டு வாழுகின்றது. வண்ணத்த மரகதப் பச்சையாய்-மிகவும் வசிகரல்கொண்டு இரஜோகுண விருத்திகளுடன் புத்தி பாக திசுண்டியங்களில் ஒலி-ஒளி விளக்கங்களுக்கு ஒரு அரணாய் இலங்கும். இவ்வகையில், சுபவாக்கு-வித்யா வனம்-பாண்டித்யம்-ஆராய்ச்சி-இவற்றைத் தன் இயலாகக் கொண்டது. அரசாங்க துணுணர்வு-மதன கலை-கணிதம்-சிற்பம்-தர்க்க சாமர்த்தியம்-வர்த்தக கேர்மை ஆகியவற்றில் புலமை கலம் உடையது. பொருள் எல்லையில் உற்பத்தியிற் பிற்பட்டது. அபிவிருத்தி இதன் மூலதனம். வருங்கால ஆக்கங்களுக்கு அடிகோலுவது இதன் ஜீவநாடி. தனக்கென்று இவ்வாத பிறர்க்கென உழைப்புக் கொள்வது இதன் முக்கிய இயல். கணிதம்-சிற்பம்-தத்து-பிரதிபித்தித்துவம்-பொது ஸேவை-பிரசாரக தர்மம்-சட்ட ஞானம் ஆகிய துறைகள் புதன் என்னும் இந்த பிரகத்திற்கு உரியன.

திரிந்த தமிழ்.

(ஆ. ஜீவரத்தினம் அம்மாள்.)

“யா மறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோலினிதாவ தெம்
குங் கானேம்” என்றருளினார் கவியுலகிற்குப் புத்துயி
ரளித்த பாவாணர் பாரதியார். எம்மொழியினுஞ் சிறந்தது எந்தத் தமிழ்
மொழியே. தமிழ்ச் சொற்களும், தமிழ்ப் பழமொழிகளும், தமிழ் துண்க
ளும் மிக்க பொருட் செறிவுடையன. ஆனால் தமிழ்ச் சொற்களுக்கும்,
தமிழ்ப் பழமொழிகளுக்கும் சில பேச்சு வழக்கில் விபரீதமாகத் திரிந்தும்
பொருள் வேறுபட்டும் தீர்க்கின்றன. அவற்றுட் சிலவற்றை சுண்டும் குறிப்
பாம்.

“கலியாண சந்தடியில் தாலி கட்ட மறந்தான்” என்பது ஒரு பழ
மொழி. ஒரு கலியாணத்தில் மூக்கிய அம்சம் தாலி கட்டல் இவ் வேலை
யைக் கலியாண வீட்டார் மறந்தனர் என்பது பொருந்துமா? இப்படியும்
எம் மூன்றோர்கள் ஒரு பழமொழி கூறியிருப்பார்களா? சாதாரணமாகக்
கலியாண காலத்தில் தாலி கட்டுமுன் புரோகிதர் தாலியை ஒரு தேங்கா
யின்மீது வைத்து அதனைத் தொட்டு வாழ்த்தும்படி சபையினுள்ளோர் ஒவ்
வொருவருக்கும் காட்டுவது மரபு. கலியாண ஆர்வத்தினாலோ அல்லது
மற்ற தொல்லைகளினாலோ புரோகிதர் சபைக்குத் தாலி காட்ட மறந்தார்.
இதனாலே “கலியாண சந்தடியில் தாலி காட்ட மறந்தான்” (புரோகிதன்)
என்ற பழமொழி தோன்றிற்று. இது பொருத்தமானதே. இதில் தாலி
காட்ட என்பது தாலி கட்ட என்று பின்னாளில் திரிந்த வழக்களாயிற்று.

“தனக்குத் தனக்கென்றால்.....? களைவெட்டும்” என்பது இன்னொரு
பழமொழி. இது மற்றவர் காரியமெனின் கவனியாதவனும் தன் காரிய
மெனின் கண்ணுக் கருத்துமாகப் பார்ப்பவனுமான கயகலன் ஒருவனைப்
பற்றிப் பேசக்கூறக் கூறப்படுவதாகும். பெரும்பாலும் வயலில் களைவெடுத்
தும் கலியான் பயிர்கட் கிடையே புல் பூண்டுகளிருந்தால் களைக்கொட்
டைக் கீழே வைத்துவிட்டு அதே கையால்தான் புல் பிடுங்குவான். ஆனால்
அவனை தன் சொந்த நிலத்தில் களைவெடுப்பானானால் ஒரு கை களைவெட்ட
மற்றொரு கையால் புல் பிடுங்குவான். இதனைப் பெரியோர்கள் கயகாரியக்
கருத்தாளர்க்குப் பொருத்தி, “தனக்குத் தனக்கென்றால் பிடுங்கும் களை
வெட்டும்” என உரைத்தனர். அஃதாவது ஒரு கை புல் பிடுங்கும் ஒரு கை
களை வெட்டும் என்பதாம். இப் பழமொழியில் மேலே கேள்விக் குறி இட்
டின் விடத்திருந்த பிடுங்கும் என்ற சொல் பின்னாட்களில் திரிந்து ஏறக்
குறைய அதேபோல் உச்சரிக்கும் ஒரு அனர்த்த வார்த்தையாகிவிட்டது.

இனி, எவ்வையாவது காய் கடித்துவிட்டால் உடனே “செல்லாத காக
வைத்து செறுப்பாடி” என்று வைத்தியம் சொல்லிவிடுகின்றனர்.
இஃதொரு திரிந்த வழக்குச் சொல். இதனை எம்பி காய் கடித்த காயத்
தில் செல்லாத காக ஒன்று வைத்து ஒருவரைச் செறுப்பா டடித்ததையும்
காய் கோரிற் கண்டிருக்கிறேன். என்னே விபரீதம்?—ஆறுகளில் செல்
லக்காக என்ற ஒரு வகை கீர் வாழ்ச்செறு ஐந்து இருக்கிறது. அது இறந்த

சுதந்திர வீரன்

“ரஷித்.”

சுமார் எழுபது வருடங்களுக்கு முன், இப்பொழுது இவ்வளவு பூச் சாண்டி. காட்டும் இத்தாலிதேசம், அடிமை நாடாக இருந்தது என்று சொன்னால் வியப்படையக் காரண மிருக்கிறது. என்றாலும் அது ஆஸ்திரியாவின் சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் சூக்ஷ்மப்பட்டு அடிமைநாடாகப் பல மிழந்து கிடந்தது மாத்திரம் நிறுத்தான். இத்தாலி முழுவதும் சிறுசிறு ராஜ்யங்கள் ; எல்லாம் ஆஸ்திரியாவிற்குப் படிந்து வாழ்ந்து வந்தவை.

இத்தாலியின் விடுதலைக்காக எவ்வளவோ வீரர்கள் உயிரையும் தியாகஞ் செய்து உழைத்தபோதிலும் நான்கு தலைவர்களின் பெயர் மாத்திரம் இத்தாலி தேசச் சரித்திரத்தில் பொன்னால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய பெயர்கள்—கரிபாஸ்டி, கபூர், மாஜினி, விட்டர் எம்மானுவல்.

விட்டர் எம்மானுவல் பிட்மாண்ட் என்ற சிறிய சமஸ்தானத்து மன்னன்; கபூர் அச் சமஸ்தானத்தின் பிரதம மந்திரி.

கபூரின் ஜீவிய சரித்திரம் தியாகம், உழைப்பு, முயற்சி, விடுதலை—இவைகளே நிரம்பியது. இத்தாலியின் ஒற்றைமை, இத்தாலியின் விடுதலை, இத்தாலியின் சாம்ராஜ்யம்—இவைகளே அவருடைய வீர இரத்தத்தில் வலறிப்போன எண்ணங்கள்.

அடிமை தேசத்தின் விடுதலைக்காகப் பிரபுக்களின் கூட்டத்தில் பிறந்த தலைவன் கூட போராடியதுண்டு என்ற உண்மையை கிருபித்தார் கபூர்.

காமில்லோ கபூர் பிரபுக் கூட்டத்தில் பிறந்தவர். பிட்மாண்ட் சமஸ்தானத்தில் அவர் தனதைக்குப் பெரிய உத்தியோகம்.

கபூர் மூதலில் ஒரு சிறிய பள்ளியில் வாசித்து வந்தார். அவருக்குக் கணிதத்தில் மிகவும் பிரேமை யானபடியால், அவர் தந்தை அவரை சேனாவில் என்ஜினீர் பதவியைப் பெற, பயிற்சி அடையும்படி அனுப்பி வைத்தார். கபூர் மிகவும் மனக் கசப்போடு தன் படிப்பைப் படித்த முடிந்து, ராணுவ சம்பந்தமாக கோட்டைகள் பழுது பார்க்கும் வேலையில் போய்ச் சேர்ந்தார்.

தாயின் காய்த்து ஆற்ற மணலில் கிடக்கும், அதனை எடுத்து வந்து காய்ச்சுகடியில் வைத்து சிறு பாலை என்னும் சொடியின் பால் அடித்தால் அப்பால் செல்லாக்காக என்பதனோடு சேர்ந்தவுடன் கொதிக்க ஆரம்பிக்கிறது. அதனால் கடியுண்ட விடத்தில் சதை வெத்த காலமாகி காய்ச்சுகடியின் விஷம் சிறிது சிறிதாக வடித்து விடுகிறது. வைத்திய முறை யறிந்த எம் முன்னோர் அதனை வழக்குச் சொல்லாக்கி “செல்லாக்காக வைத்துச் சிறு பாலை யடி” என்று கூறினர். இதில் சிறுபாலை என்பது சிறுப்பால் எனத் திரிந்து விபரீதமாயிற்று.

குடியற்ற வேலையில் அவர் அதிக காலம் தங்கவில்லை. இரண்டொரு வருடங்களில் தன் வேலையை ராஜ்யமாகச் செய்துவிட்டார்.

பிறகு தன்னை ஒரு சிறிய எஸ்டேட்டை வாங்கிக் கொடுத்து அதை கிர்வாகம் செய்யம்படி கலூரை அனுப்பினார். இதுவும் அவருக்குப் பிடிக்க வில்லை. என்னாலும் பெற்றோரின் சொல்லைத் தட்ட முடியாமல் எம் டேட்டை கிர்வாகம் செய்யச் சென்றார்.

சில வருடங்களில் எஸ்டேட்டை எவ்வளவோ முன்னுக்குக் கொண்டு வந்த போதிலும், அரசியலிலும், தேசிய விடுதலையிலுந்தான் அவர் ஸ்டீயம் கன் பொதித்து கிடந்தன. இதற்காக அவர் பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ஸ்விட் ஸர்லாண்ட் முதலிய அந்நியநாடுகளுக்கும் சென்று தம் ஆறினையும், அனு பவத்தையும் விசாலப் படுத்திக்கொண்டார்.

செக்கிரத்தில் இவருக்கு பிட்மாண்ட் சமஸ்தானத்தின் பார்விமென்ட் சபையில் ஒரு இடம் கிடைத்தது. சிறுசுச் சிறுசு அவருக்கு ஒரு கூட்டத் தாராஸ் பார்விமென்ட் சபையில் ஒரு தலைமைப் பதவியும் கொடுக்கப்பட்ட தது.

சிறிதுகாலம் சென்றபின் கலூர் பிட்மாண்ட் சமஸ்தானத்தின் பிரதம மந்திரியானார். அவர் பிறகு தன்னுடைய பந்து வருட காலத்தில் செய்த உழைப்பையும், ராஜதந்திரத்தையும், தீர்க்காலோசனையைப் பற்றியும் எவ் வளவு வியத்து பேசினாலும் சரியாக வர்ணிக்க முடியாது.

சட்ட வரம்பிற் குட்பட்ட ஹெர்ச்செக்காரர், சீர்திருத்தக்காரர் என்று எல்லோரும் கலூரைக் கருதிய போதிலும், அவர் பெரிய புரட்சிக்காரர். பரம எதிரிகளான இங்கிலாந்தையும், பிரான்ஸையும் இத்தாலியின் விடுதலை ஸ்டீயத்தில் உழைக்கும்படிச் செய்த சாமர்த்தியம் கலூரைச் சார்ந்தது. இத்தாலியின் விடுதலைக்குக் குறுக்கே நின்ற ஆஸ்திரியாவிற்கு மற்ற நாடு களின் அனுதாபம் ஏற்படாமல், அதைத் தனித் துண்டாக கலூர் கிறுத்திக் கொண்டார். சேசநாடுகளின் உதவியுடன் அத்தச் சிறிய சமஸ்தானம் பிட் ஹென்ட் ஆஸ்திரியா சாம்ராஜ்யத்தின் பேரர் புரியக்கூடிய நிலைமைக்கும் அவர் கொண்டுவந்தார். இத்தாலிய ஒற்றுமையை, எவ்வளவோ கஷ்டம் களைச் சமாளித்து, அவர் ஏற்படுத்தினார். அவருடைய இரத்தத்தில் இரத் தமாகக் கலந்திருந்த ஸ்டீயங்களும் கிறு ரூபத்தை அடைந்தன.

கலூரை எல்லோரும் இத்தாலி தேசத்துச் சுதந்திர வீரன் என்று புகழ்ந்துப் பாராட்டுவதில் ஒன்றும் கியப்பில்லை.

நாதன மார்வாடி

(ஏ. ஆர். ராஜகோபாலன்.)

அழைப்பினாலே உடனே புது நினைத்த வீரமார்த்தாண்டன் ஒரு விஷயம் நினைத்தான். அப்பொழுதும், அந்த அழைப்பினால், யாரோ மனிதன் நடமாடும் சப்தம் கேட்டது!

இதிலிருந்து வீரமார்த்தாண்டன் ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டான். அதாவது உள்விருக்கும் மனிதன் அந்த அழைப்பைச் சேர்ந்த அழைப்பிலேயோ, அல்லது பக்கத்து அழைப்பிலேயோ இருக்கவேண்டும்! ஏனெனில் வீரமார்த்தாண்டன் கண்கள் அவ்வழையைச் சுற்றிலும் பார்த்த போதிலும், ஒரு மனிதனையும் காணவில்லை. ஆனால்! அந்த அழைப்பை அடுத்து, ஒரு சிறிய வழி, பக்கத்து அறைக்குச் செல்லுவதைக் கவனித்தான். அதன் வாயிம்புறத்தில் ஒரு கருப்புத் துணி தொங்கவிடப்பட்டு அந்த அழைப்பு மறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அது சமைய வறையாகவோ, அல்லது படுக்கை வறையாகவோ, அல்லது ஏதாவது ஒரு அறையாகவோ இருக்கவேண்டும்!

வீரமார்த்தாண்டன் உடனே அழைப்பினால், (கால் பூட்டை கள்ளாகச் சப்தம் செய்துகொண்டே) ஐயுற்றான். அதன்மூலம் உள்விருக்கும், ஆனை வெளிப்படுத்தலாமென்று நினைத்தான். வீரமார்த்தாண்டன்; நினைத்து வின்போகவில்லை!

சடக்கென்று யாரோ ஒருவன் தன் மூச்சை அடக்கிக்கொண்டு நின்றது கள்ளாகத் தெரிந்தது. அப்பொழுது, பக்கத்து அழைப்பிலிருந்து கருப்புத் துணி மெதுவாக அசைந்தது தெரிந்தது!

இதிலிருந்து பக்கத்து அழைப்பினால் யாரோ மனிதன் இருக்கவேண்டுமென்றும், இச்சப்தத்தைக் கேட்டே, அந்த துணியின் பக்கத்தில் நின்ற கொண்டு இங்கே கவனிக்கிறான் என்றும் வீரமார்த்தாண்டன் தெரிந்து கொண்டான். ஆனால்!

ஏன்! இந்த மனிதன் இன்னும் அங்கேயே இருக்கவேண்டும்! யார் வருகைக்காவது எதிர்பார்த்துக் கொண்டா? அல்லது அந்த வீட்டைப் பரிசோதிப்பதற்காகவா? ஒன்று அந்த மனிதன் முட்டாளாகவாவது இருக்கவேண்டும்!—இவ்வளவு விஷயங்கள் நடந்த பிறகு உடனே அங்கு சிற்பதற்கு! அல்லது எதற்கும் துணிந்த முரட்டு மனிதனாகவாவது இருக்கவேண்டும்!

வீரமார்த்தாண்டனின் கண்கள் மேலே கிடந்த பெண்ணினருகில் சென்றன. அப்பொழுது அப் பெண்மணியின் வலது பக்கத்தில் ஒரு சிறிய வெண்ணைக் காய்தம் கிடந்தது தெரிந்தது.

உடனே வீரமார்த்தாண்டன் அப் பெண்ணின் பக்கத்தில் மண்டியிட்டு உட்கார்த்த வண்ணம், அக் கடிதத்தை எடுத்தான்.

அப்பொழுது அவன் கண்கள், அப் பெண்மணியைப் பார்த்தன. தன்னை பறியாமல் வீரமார்த்தாண்டனின் கண்களிலிருந்து இரு சொட்டு நீர்த்துளிகள் விழுந்தன. அப்பொழுது அவன் மனம் இக் கொலைக்குப் பதில் கொலை வாங்குவதாகச் சபதம் செய்துகொண்டது. பிறகு ஹயி வெடுத்த கடிதத்தைப் பார்த்தான்; அதில்:—

புருஷோத்தமர் !

உன் மனைவியையும், குழந்தையையும் உன் கட்டனுக்குப் பதில் எடுத்துக் கொண்டு வரும்படி ஆட்டகை அனுப்பி யிருக்கிறேன். உன் பணம் வரும் வரையில்—அல்லது நீ தற்கொலை செய்துகொள்ளும் வரையில் அவர்கள் என்னிடம் அடமானமாக இருப்பார்கள் என்பது ஞாபக மிருக்கட்டும். தெரிவிதா !

முசமுடி என்று எழுதி யிருத்தது.

'நீ தற்கொலை செய்துகொள்ளும் வரையில்' என்ற வரி (யிதவும் அழுத்தி) வரையப்பட்டிருந்ததிலிருந்து, வீரமார்த்தாண்டன், அதன் பொருளைத் தெரிந்து கொண்டான்.

அதாவது 'முசமுடி' என்னும், கொடிய கன்வன், புருஷோத்தமனைத் தற்கொலை செய்து கொள்ளும்படி, தூண்டி யிருக்கிறான் !

தவிர, முசமுடியின் கட்டளைப் பிரகாரம், புருஷோத்தமனின் மனைவியையும், குழந்தையையும் எடுத்துப் போகவந்த முரட்டு மனிதர்கள்—அதாவது 'முசமுடி'யின் ஆட்டகை—புருஷோத்தமனின் மனைவி, பலாத்காரம் செய்ததினால், (சாரியம் மிஞ்சி விடுமென்றெண்ணி:—தற்காப்பிற் காக அவளைக் கொன்றுவிட்டார்கள்; குழந்தையையும் எடுத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள் என்பதை வீரமார்த்தாண்டன் தெரிந்து கொண்டான் !

பின், ஏன் அங்கு ஒரு மனிதன் இன்னும் மறைத்து கின்று கொண்டிருக்கிறான் ! ஒருவேளை கீழே கடந்த விஷயங்கள் ஒன்றும் அவனுக்குத் தெரியாதோ ! [அதாவது அந்த ஆன், தன் தோழர்கள், ஒருவருக்கும் தெரியாமல், அந்தக் குழந்தையை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்; ஆகையால் புருஷோத்தமன் வரும் வரையில் காத்திருந்து அதாவது விஷயம் சொல்லிவிட்டுப் போகலாமென்ற காத்திருக்கிறான் போயிருக்கிறதா]ஆனால் ! இக் கடிதத்திலிருந்து வீரமார்த்தாண்டன் ஒரு விஷயம்—அதாவது, கிச்சயமாகத்—தெரிந்து கொண்டான். அதாவது, இது வரையில் கடந்த தற்கொலைகளுக்கெல்லாம் காரணம் 'முசமுடியே' என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான். 'பேஷ் ! வெகு கன்றா யிருக்கிறது !' என்று தனக்குக் சொல்லிக்கொண்டான், வீரமார்த்தாண்டன்.

பிறகு அக் கடிதத்தைப் பந்திரமாக மடித்துத் தன் சட்டைப்பைவி னுள் வைத்துக்கொண்டான் வீரமார்த்தாண்டன். ஏனெனில் பின்னால் ஒரு காரியத்திற்கு அது உபயோகப்படுமென்று தன் மனதினுள் நினைத்தக் கொண்டான்.....அப்பொழுது வீரமார்த்தாண்டன், திடீரென்று திடீக்

கிட்டான்! அவனுடைய கண்கள் இந்த விடத்தில் இருந்தபோதிலும்; அவன் காதுகள் மிகவும் சுறுசுறுப்புடன் வேலை செய்தன. அவ்வறைக்குள் மெதுவாக யாரோ ஒருவன் ஈடாந்து வந்த சப்தம் கேட்டது! அதுவும் பக்கத்தறையிலிருந்து!—ஆம்; ஒரு முாட்டுமனிதன் தன் கையிலிருந்த கத்தியை ஒங்கிக்கொண்டு மெதுவாக, வீரமார்த்தாண்டனை சோக்கி ஈடாந்து வந்து கொண்டிருந்தான். ஏன்! துப்பாக்கிக்காகப் பயந்தான் போதும்!

இதைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்த வீரமார்த்தாண்டன் கவனியாதது போல விருந்தான். ஆனால் எந்த சிமிஷத்திலும் அந்த அபாயத்தை எப்படியாவது தவிர்த்தத் தயாராயிருந்தான்.

இதைக் கவனித்த முாட்டுமனிதன், தான் கவனிக்கப்படவேயில்லை என்ற தைரியத்துடன் மெதுவாக அடிமேலடி வைத்து, அருகே வந்ததும், கத்தியை ஒங்கிக்கொண்டு வீரமார்த்தாண்டன் பேரில் பாய்ந்தான்.

ஆனால், இதை எதிர்பார்த்துத் தயாராயிருந்த வீரமார்த்தாண்டன், சடாலென்று எழுந்து மறுபுறமாக உருண்டு ஒடி, சற்றுதூரம் போனபிறகு எழுந்தான்.

அந்தச் செய்கை—அவ்வளவு வேகமாகச் செய்யப்பட்ட அச் செய்கை—வீரமார்த்தாண்டன் உயிரைக் காப்பாற்றியது.

இவ்வாவிட்டால் அவனும் இத்தனை சேரம், முதுகில் கத்தியால் குத்தப்பட்டு அந்தப் பெண்ணின் பக்கத்தில் இறந்து விழவேண்டி யிருக்கும்!

அம் முாட்டு மனிதன், என்ன ஈடாத்தது என்று கவனிப்பதற்குள், அவன் கையிலிருந்த கத்தியை அவ்வறையின் மூலையை சோக்கிப் பறக்கும் படியாகச் செய்தது, வீரமார்த்தாண்டனின் துப்பாக்கியிலிருந்து வெளிப்பட்ட குண்டு.

அம் முாட்டுமனிதன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு 'அப்பா'வென்று கத்தினான். ஆனால் வீரமார்த்தாண்டன் அதை இலட்சியம் செய்யாமல் மறுபடியும் துப்பாக்கியின் குதிரையை அழுத்த, இம்முறை குண்டு முாட்டு மனிதனின் கடுகெற்றியில் பாய்த்தது.

ஆம்! வீரமார்த்தாண்டன் எப்பொழுதும் திருடர்களைக் கொல்லும் பொழுது அவர்களின் கெற்றியின் கடு மையத்தில் குறிபார்த்துச் சுவறுது வழங்கும்.—அதனால் அவன் அடையாளம்!—எங்கேயாவது யாராவது கடு கெற்றியில் குண்டு பட்டு இறந்து கிடந்தால்—அல்லது கொலை செய்யப் பட்டுக்கிடந்தால்—சத்தேகமில்லாமல் அது வீரமார்த்தாண்டன் வேலையே வாகும்!.....

கெற்றியில் குண்டால் தாக்கப்பட்ட முாட்டுமனிதன் சப்த மில்லாமல் கீழே விழுந்தான். வீரமார்த்தாண்டன் அவனைப் புரட்டிப் பார்த்தும், அவன் அசைவற்றக் கிடந்தான்—அதாவது, இறந்து கிடந்தான்.

அப்பொழுது வீரமார்த்தாண்டன் மனதில் யாது தோன்றியதோ! என்னமோ! அச்சவத்தை உடனே குப்புறப் படுக்க வைத்து, அதன்

தோளின் கீழ் (அறையின் மூலையிலிருந்த கத்தியை எடுத்து) ஒங்கிக் குத்தினான் !

அதாவது திறந்து கிடந்த பெண்ணின் சவத்தின் கால்பக்கத்தில், இந்த முரட்டுமனிதனைப் புரட்டி, குப்புறப் படுக்கப்போட்டு அவன்தோளின் (இப் பெண்பேரிடம் சொருகப்பட்டிருந்ததபோல) மற்றொரு கத்தியால் அழுத்திக் குத்தினான்.

அப்பொழுது அவன் மனதில், வெறி குடி கொண்டிருந்தது; அவன் கண்களில் சந்தோஷம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.—அதாவது, தான் பழிக்குப் பழி வாங்கி விட்டோம் என்பதற்காக மட்டுமில்லை—தன் செய்கையின் மூலம் முகமுடியின் கர்வத்தையும், அகவகாரத்தையும் அடக்க விரைந்தான், வீரமார்த்தாண்டன் ! அப்பொழுது கீழ்த்தளத்தில் சத்தம் உண்டாயிற்று. யாரோ பலர் மாடிக்கு கிடுகிடுவென்று ஏறிவந்த சந்தடி கேட்டது.

வீரமார்த்தாண்டன் விஷயத்தை அறிந்து கொண்டான். அதாவது, தான் சுட்டதினால் உண்டாகிய சப்தம் அக் கும்பலில் சேர்த்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான்.

ஆனால் வீரமார்த்தாண்டன் சத்தும் கவலையில்லாமல் சாவதானமாக எழுந்து தான் இருந்த அறையின் கதவை உட்தாழ்ப்பாள் போட்டு கள்ளு குடிக்கொண்டான். அவன் தப்பும் வழியைப்பற்றிக் கவலைப்படவே வில்லை, தான் முதன்முதலில் அவ்வறைக்கு வந்தபொழுதே அவன் மனதில் அந்த எண்ணம் இருந்தது !

வெளியில், காலைத் தொடர்ந்து, சென்ற போலீஸ்காரன் காலைப் பிடிக்க முடியாமல், எந்த நிமிஷத்திலும் இந்த வீட்டிற்குத் திரும்பி வருவான் என்று எதிர்பார்த்திருந்தான் வீரமார்த்தாண்டன். ஆகையால் அப்படி வந்தால் தப்பித்துக் கொள்ளதற்கான வழியை ஏற்கனவே யோஜனை செய்து வைத்திருந்தான் வீரமார்த்தாண்டன் !

இவ்வாவிட்டால் இவ்வளவு சாவதானமாகக் காரியம் செய்வதற்கு, வீரமார்த்தாண்டனுக்குப் பைத்தியமா, என்ன ?

அதற்குள் தாழ்வாரத்தில் பலர் வந்த சப்தம் கேட்டது. அவர்களின் துருவன் நட நடவென்று சாத்தப் பெற்றிருந்த கதவைத் தட்டினான்; பிறகு 'பாது, உன்னை? மரியாதையாகத் திறக்கிறாயா? இவ்வாவிட்டால் உடைத்துக்கொண்டு வருவோம்,' என்று கத்தினான்.

அப்படிக்கத்தியவன், தான் கீழே முதலில் கண்ட போலீஸ்காரன் தான் என்பதைக் குரலிலிருந்து கண்டு கொண்டான் வீரமார்த்தாண்டன்.

ஆனால் வெளியே இருந்தவர்களுக்குக் கிடைத்த பதில் வீரமார்த்தாண்டனின் சிரிப்புத்தான் !—

ஆம் ! வீரமார்த்தாண்டன், தான் எண்ணிய காரியம் முடிந்தால் அப்படித்தான் சிரிப்பது வழக்கம் !

அச்சிரிப்பு—அஸ்தியமானதாகவும்—வெற்றியுடனும், வெறியுடனும் உடையதாகவும் இருந்தது.

இப்பேர்ப்பட்ட சிரிப்பைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்ட போலீஸ்காரன், கதலின் சாவைத் துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே கோக்கினான்.

உள்ளே இருவர் பிணமாகத் தரையில் விழுந்து கிடந்ததையும், பக்கத்தில் வீரமார்த்தாண்டன் கெடிய உருவம் கையில் துப்பாக்கியுடன் கின்று கொண்டிருந்ததையும் கவனித்த அவன், சற்றும் தாமதிக்காமல், கூட இருந்தவர்களைப் பார்த்து, “உடனே, கதவை உடையுங்கள்; உள்ளே வீரமார்த்தாண்டன் இருக்கிறான். அவனை நாம் பிடித்துக் கொள்ளலாம்; உம்! ஆகட்டும்” என்று கத்திய வண்ணம் கதவை தட தட வென்று தட்ட ஆரம்பித்தான்.

கதலின் கிடைமையிலிருந்து, அது இன்னும் 5 நிமிஷத்தில் உடைத்து விழுந்துவிடும் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட வீரமார்த்தாண்டன் உடனே துப்பாக்கியைச் சுட்டைப் பையில் வைத்துக்கொண்டு, கிடுகிடு வென்று அறையின் வலது மூலையிலிருந்த சாளரத்தை யடைத்து, அதன் வெளிப்புறத்திலிருந்த தண்ணீர்ச் குழாயைப் பிடித்துக்கொண்டு, பக்கத்திலிருந்த சத்தில் இறங்கினான். அது மிகவும் சிறிய சந்தாகையால் அங்கு கல்ல காவரைக் ஒருவருமே யில்லை!

கீழ் இறங்கியவுடனேயே முகமூடியையும், இருப்பு அங்கியையும்; கூட கூடவென்று கழற்றி, முன்போல் சுருட்டித் தன் இடுப்பைச் சுற்றினும் பெக்ட் போல் சுட்டிச் கொண்டான் வீரமார்த்தாண்டன்.

இப்பொழுது அதே இடத்தில் நமது பழைய கண்பஞ்சிய கருணாகரன் கின்று கொண்டிருந்தான்.

கருணாகரன் ஒரு சிறிதும் தன் பொழுதை வீணக்கவில்லை. அச்சத்தை விட்டு ராஜவீதியை கோக்கித் திரும்பினான்.

அவ்வீதியின் முதல் வீட்டில், அதாவது ‘170’ம் செம்பர் வீட்டின் வாசற்படியில் ஒரே குப்பலாக விருந்தது.

ஒவ்வொருவரும் வீரமார்த்தாண்டனைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர், “வீரமார்த்தாண்டன் மாடியில் அந்த அறையினுள் இருக்கிறான். அவன் கட்டாயம் போலீசார் கையில் அகப்பட்டுவிடுவான்” என்று பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது மாடியிலிருந்து ஒரு அதிகமான குரல் வந்தது. “வீரமார்த்தாண்டன் தப்பித்துவிட்டான்; வீரமார்த்தாண்டன் தப்பித்தோடி விட்டான்; அறையை உடைத்துப் பார்த்தும் உள்ளே அவனைக் காணவில்லை,” என்று யாரோ கத்தினார்கள்.

ஜனங்களின் ஆச்சரியம் அளவிட முடியவில்லை.....

அவர்கள் அங்கேயே கின்றுகொண்டு வீரமார்த்தாண்டனைப் பற்றி எம்பனக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

இதைப் பார்த்த கருணாகரன், தன்னை மீறிவந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு, சும்பலைவிட்டு ஒட்டலை சேர்ந்த கடைக்க வாரம்பித்தான்.

அப்பொழுது அவன் மனம் பவவித எண்ணங்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தது. 'முகமூடியின் இருப்பிடம் அசேகமாய் மணிபுரத்திலேயே எங்காவது, ஒரு மூலையில் இருக்கவேண்டுமென்றும், புருஷோத்தமனின் ஆண் குழந்தை முகமூடியின் இருப்பிடத்தில்தான் இருக்கவேண்டுமென்றும் கருணாகரன் பவவாறுக எண்ணினான்.

'இப்பொழுது, முகமூடியின் இருப்பிடத்தை மட்டும் கண்டுபிடித்தான் ராமகாதனின் தற்கொலையின் காரணத்தைக் கூடத் தெரிந்துகொள்ளலாம்' என்றும் எண்ணினான் கருணாகரன்.

ஆம்! இப்பொழுது வீரமார்த்தாண்டனின் தலையில் பெரும் பொறுப்பு விழுந்திருக்கிறது! அசேக காரியங்களை வீரமார்த்தாண்டன் சாதிக்க வேண்டி யிருக்கிறது!

தவிர வீரமார்த்தாண்டன் இன்னொரு விஷயத்தையும் தெரிந்து கொண்டான்.

170-ம் சம்பர் வீட்டில் கொலை செய்யப்பட்டிருந்த பெண்ணின் பக்கத்திலிருந்து கண்டெடுத்த கடிதத்தின் மூலம், புருஷோத்தமனுக்கும், முகமூடிக்கும், ஏதோ ஒருங்கிய சம்பந்தம் இருக்க வேண்டுமென்றும், புருஷோத்தமனைக் கண்டு பேசினால் அச் சம்பந்தத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுவதான், ராமகாதன் தற்கொலை செய்துகொள்வதற்கு முன்னால் அவனுடன் என்ன பேசினான் என்பதையும், தெரிந்துகொள்ளலாமென்றும், கருணாகரன் எண்ணினான்.

'ஆனால்! புருஷோத்தமன் யார் என்பதே இன்னும் தெரியவில்லையே? சற்றுமுன் கடந்த விஷயங்களிலிருந்து புருஷோத்தமன் வீட்டிலில்லையென்றும் எங்கேயோ வேளியில் போயிருக்கிறானென்றும் தெரிகிறது. 'இருக்கட்டும்! கூடிய சீக்கிரம் புருஷோத்தமனைச் சந்திப்பேன்,' என்று தன் மனதிற்குள் நினைத்துக்கொண்டான், கருணாகரன்.

அதற்குள் அவன் பால்கா விலாசை அடைய, உடனே உள்ளே சென்று தன் அறைக்குச் சென்று, சிம்மதியாகத் துங்க வாரம்பித்தான், கருணாகரன்.

(தொடரும்)

ஞானசிந்தாமணி

(காசி - ஸ்ரீ. நீலகண்ட சுவாமிகள்.)

"ஓம். ஆபோவாயிதகும் ஸர்வம், விச்வாபூதாச்சியாபி, ப்ராணவா
ஆபி, பசவ ஆபோ, அன்னமாபி, ஸம்ராடாபோ, விசாடாபி, ஸ்வராடாபி:
சந்தாரகும்ஷியாபி, ஜ்யோதிச்ச்யாபி, யஜுஷ்ச்யாபி, ஸத்யமாபி: ஸர்வா
தேவதா ஆபி, பூர்புஷஸ்ஸுவராபி: ஓம்," என்று மந்திராபிமந்திரிதமான
உதகத்தினால் சாசாணமுக பிரகாசனஞ் செய்த பின் ஸர்வஞ்ஞாய
கம: என்று மந்திர முச்சரித்துப், பூஜாக் கிரகம் புருத்த, ஓம் ஹ்ரோம்பி.
ருதுவியாதமனே கம: கிவிர்த்தி கவாயை கம: என்று மந்திரத்தினால்
ஸ்தாக சத்தியை ஆசரித்துத் திரியம்பகமென்னும் மந்திரோத்தாரணத்தி
னால் பூர்வோத்திர முகனாகிச் சாசகத்திருந்து ஓம் ஹ்ரோம், சசாகாய
கம: என்று மந்திரத்தால் தக்ஷணகா மந்திராயாசாயிகாங்குஷ்டங்களால்
ஸ்ரீமத் விபூதியை ஆதாரத் திருத்தெடுத்துக் கொண்டு, வாமகா அங்குஷ்
டாதி அங்குலிகளில் யகாராதி சகாராதமான பஞ்சாக்ஷரங்களை யுச்சரித்து
விபூதியை விட்டுப் பின் "புராத்யஜ்ஜகத் ஸர்வம், த்ரிபுண்டாரத்ம ஸதா
கிவ:, ஐசவரிய ப்ராப்தி பீஜாயதக்ஷம ஸ்ரீபன்மகே கம:, என்று மந்திரத்
தினால் பஜிதத்துக்கு, கமஸ்கரித்துத், தக்ஷணகாத்நால் மூடி வலது தொடை
யின் மேலிட்டு ஓம் கமசிவாய என்னும் மூல மந்திரத்தால் பதினொரு தரம்
அபிமந்திரித்து, அன்றி அக்ஷிரிதி பன்ம—வாயிரிதி பன்ம—ஜலமிதி பன்ம—
ஸ்தலமிதி பன்ம—வ்யோமேதி பன்ம—ஸர்வம் ஹம்வா இதம் பன்ம, மக்யதா
நிசக்ஷுகும்ஷி பன்மாகி, என்னும் மந்திரத்தினாலானும் மந்திரித்து,
மாஸந்தொகேத கயெமாக-ஆயஷி-மாஸேகேஷு-மாஸே அகவேஷு
ரீரிஷ:—வீரார்மனோருத்ரபாயிதொவதி - ஹவிஷ்மம் தொமஸஸாவிதே
மதே," என்னும் மந்திரத்தினு லெடுத்து, ஓம் ஹ்ரோம், யம் சசாகாயகம:
என்று கிரசிலும், ஓம் ஹ்ரோம், வாம் தத்புருஷாய கம: என்று முகத்தி
னும், ஓம் ஹ்ரோம், வீரீம் அகோராயகம: என்று இருதயத்தினும், ஓம்
ஹ்ரீம், மம் வாமதேவாயகம: என்று குய்யத்தினும், ஓம் ஹ்ரீம் கம் சத்
திரோ ஜாதாயகம: என்று பாதத்தினும், சர்வாக்ஷத்தினும் சம்புரோகித்
துப் பின் ஆசமாஞ் செய்து, பின்னும் விபூதியை எடுத்து மூல மந்திரத்தால்
பதினொரு தரம் மந்திரித்து, அத்தப் பன்மத்தினால் ஓம் ஹ்ரோம் சசாகாய
கம: என்று கிரசில் [ரு] தரம் தொட்டு, ஓம் ஹ்ரோம்: தத்புருஷாயகம:
என்று [சு] தரம் முகத்தில் தொட்டு, ஓம் ஹ்ரோம் அகோராயகம: என்று [வ]
தரம் இருதயத்தைத் தொட்டு, ஓம் ஹ்ரீம் வாமதேவாய கம: என்று (கஉ)
தரம் குய்யத்தைத் தொட்டு, ஓம் ஹ்ரீம் சத்திரோசாதாயகம: என்று (அ)
தரம் பாதத்தில் தொட்டுச் சர்வாக்ஷமும் உத்தானஞ் செய்து,

பின்னும் பஜிதத்தை எடுத்து ஜலமிசிரஞ் செய்த பூர்வோத்தமாக,
மூர்த்தி கிவலாடாதி ஸ்தானங்களில், "த்ரியாயுஷம் ஜமதக்ஷே: கல்யபல்ய
த்ரியாயுஷம்: அகஸ்த்லல்ய த்ரியாயுஷம். யதைவாகாாம்: திரியாயுஷம்,
க்ஷயல்ய ஸ்துதிரியாயுஷம்," என்னும் திரியாயுஷ மந்திரங்களையும், "திரி
யம்பகம் யஜாமஹே, ஸுகந்தீம் புஷ்டி வர்த்தனம்; உர்வாகுசமிவபந்த

காச் மிருத்யோச் மிருக்யியமா மிருதாத் என்னும் திரியம்பக மந்திரத்
தைச் செபித்துத் திரிபுண்டர நாரணஞ் செய்து, பின் லும் ஈசாக: ஸர்வ
வித்யாகாம், சசித்யேகம்; மூர்த்தினீ, லும். ஈசுவரஸ்ஸர்வ பூதநாம் அக்ஷ
நாயகம்: பூர்வமூர்த்திஜீ லும். பிரம்மாதிபதி பிரம்மஞ்ஜிபதி பிரம்மே
ஷாயகம்: தக்ஷணமூர்த்திஜீ. லும் சிவோகம் அஸ்துமீசயேகம்:

வாமமூர்த்தினீ லும் ஸதாசிவோம் சூலிகேகம்:- பச்சிமமூர்த்தினீ.
லும். தத்புருஷாயவித்மஹே சார்தயேகம்:- பூர்வவத்திரே. லும். மஹாதே
வாயதீமஹி வித்யாயகம்:-தக்ஷணவத்திரே. லும் தர்க்கோருத்ர பிரதிஷ்டாய
கம்:-வாமவத்திரே லும் ப்ரதோதயாத். கிவர்த்தினியைகம்:-பச்சிமவத்திரே
லும் ஈசானாய வக்தராயகம்:-மூர்த்துவவத்திரே லும் அகோரோப்யோதமணே
கம்:-இருதயம். லும் தத்ததோரோப்ய:-மோஹாயகம்:-கண்டே லும் கோர
அக்ஷயாயகம்:-தக்ஷணம்ஸே லும் கோரதரோப்ய: ககிஷ்டாயகம்:-
வாமம்ஸே லும் ஸர்வத: ஸர்வம்ருத்யவே கம்:-காபென லும் ஸர்வேப்யோ
மாயாயகம்:- ஐடரே. லும் கமஸ்தே அஸ்து ருத்ர:-அபயாஜயெகம்:
புருஷ்டே. லும் ரூபோப்யோசிவெப்ய: ஜ்வராயகம்:- லக்ஷஸே லும் வாம
தேவாயகமோ ஈக்ஷாயகம்: குஹ்யே. லும் ஜ்யேஷ்டாயகமோ ஈக்ஷாயகம்:
விங்கே. லும் ருத்ராயகமோ ரத்யாயகம்: தக்ஷணோரென லும் காலாயகம்:
பலாயகம்: வாமோரென லும் கல: காலாயகம்: தக்ஷிணஜாதீ லும் விகா
னாயகம்: ஸம்பயித்யேகம்: வாமஜாதீ லும் பவத்ரியாயகம்: தக்ஷிணஜம்
யகம். லும் விகாணாயகமோ புத்ரையகம்: வாமஜம்காயாம், பலகார்யாயகம்:-
தக்ஷணஸ்பி.

லும் ப்ரம்மதாயகம்: தாத்ரேகம்: வாமஸ்பி லும் ஸர்வபூதாத்மணே
மோக்ராயின்யே கம்: கட்யாம். லும் மோகின்யேகம்: தக்ஷிணபாரிசே,
லும் உன்மராயகம்: தமோமோகாய கம்:- வாமபாரிசே, லும் ஸத்யோஜாதம்
பிரபத்யாயி விர்த்தினியைகம்:- தக்ஷிணபாதே லும் ஸத்யோஜாதாடவை கம்:-
ஹித்யைகம்:-வாமபாதே. லும் பவேபீதினையகம்:-தக்ஷிணகரே. லும் அப
வர்க்கதாய கம்:- அஸ்து கம்:- ஸாமகரே. ஜயந்த ஸர்வக்தரானே, லும் பஜன்
வாமம்காத்யாய கம்:- சிரக. லும் பவஸ்வதாயகம்:-தக்ஷணவாகு லும் உர்தப
வாயகம்:-துவத்யை கம்:- வாமவாகு இப்படிச் சலாகியாசம் விஸ்தரித்து,

பின், லும் ஹ்ராம் ஸர்வஞ் சத்திதாமனே ஹ்ருதயாய கம்:- லும்
ஹ்ரீம் த்ரி ஸப்த சத்திதாமனே சிவஸேஸ்வரஹ:- லும் ஹ்ரும் அகாதிபோத
சத்திதாமனே சிகாயவஷட் லும் ஹ்ராம் ஸ்வதந்திர சத்திதாமனே கல
சாயஹும், லும் ஹ்ரோம் அஹுப்த சத்திதாமனே கேத்ரத்யாய வெவஷட்,
லும் ஹ்ரம் அகந்த சத்திதாமனே அஸ்த்ராயபட், ஂன்று ஷடங்கியாசஞ்
செய்து.

லும் ஹ்ரோம் ஈசாயகம்: ஂன்று சிவசிலும், லும் ஹ்ரோம் தத்புருஷாய
கம்: ஂன்று முகத்திலும், லும் ஹ்ரும் அகோராயகம்: ஂன்று இதயத்திலும்,
லும் ஹ்ரீம் வாமதேவாயகம்; ஂன்று ருய்யத்திலும்,

லும் ஹ்ரம் சத்தியேஜாதாய கம்: ஂன்று பாதத்திலும், பஞ்சப்ரம்
கியாசஞ் செய்து, பின் மூர்த்தினீ கலாடம், கண்டம், இதயம் காபி, கனின்
காமமாக யகாதி காரார்த்தமான பஞ்சாக்ஷ கியாசஞ் செய்து.

“ ஜனத்தபோதினி ” பஞ்சாங்கம்.

விஷு—ஸ்ரீ தைமீ—கலியுகாதி 5043, சாலிவாகனம் 1864
பசலி 1351, கொல்லமாண்டு 1117, ஹிஜரா 13606,
இங்கிலீஷ் 1942—ஸ்ரீ ஜனவரிமீ—1942—ஸ்ரீ பிப்ரவரிமீ

தேதி	ஜனவரிமீ	வாரம்.	திதி.	சுக்ரத்திரம்	யோகம்.	விசேஷங்கள்.
1	14	புத	து14-33	சே36-20	சி36-20ம	பொங்கல் பண்டிகை, சங்கராந்தி பண்டிகை
2	15	வியா	தி16-23 சுது56-28	மூல30-8	சித்60	மாட்டுப் பொங்கல், மாசு விவராதிரி, கரிசான்
3	16	வெ	●51-8	பூரா24-13	பி24-13சி	சீவந்திரி அமாவாசை
4	17	சனி	பிர44-28	உத்18-58	சித்60	மாசுசுத்தம்
5	18	ஞா	துதி39-38	திரு14-45	அ14-45ம	கந்திராதிசனம், கந்திராதுக்க
6	19	திங்	திசி36-8	அவி12-35	சித்60	சுப முகூர்த்தம் செய்ய
7	20	செவ்	சுது34-23	சுத11-30	மா60	மாசுசுதார்த்தி விசேஷம், திவசுதார்த்தி, கந்தசுதார்த்தி
8	21	புத	பஞ்34-40	பூரா12-23	அ12-23சி	மதனபஞ்சமி, வசந்த பஞ்ச
9	22	வியா	சுஷ்36-15	உத்15-40	சித்60	சுப முகூர்த்தம் [சமி]
10	23	வெங்	சுப்41-15	ரே20-25	அவி60	ரதசப்தமி, மஹாசப்தமி
11	24	சனி	அஷ்46-40	அசு26-45	சித்60	வியாதிபயஸ்தர் குவிரிக்க
12	25	ஞா	சுவ53-0	பா33-53	சித்60	மூலிகை உபயோகிக்க
13	26	திங்	தச59-23	*சு41-18	ம41-18அ	தை கிருத்திகை
14	27	செவ்	சுகா60	சுரா46-35	அ48-35சி	திருதினஸ்பிருக்
15	28	புத	சுகா5-20	அரு55-15	சித்60	ஸ்மாந்த வசந்தி, பிஷுமதுவாதசி
16	29	வியா	புவ10-45	திரு60	மா60	வைஷ்ணவ வசந்தி
17	30	வெங்	தி15-0	திரு1-0	சித்60	விவாகம் சர்வமுகூர்த்தம்
18	31	சனி	சு018-3	புசு5-30	சித்60	தைப்பூசம், பெளர்ணமி
19	1	ஞா	ப019-58	புசு9-3	சித்60	மருத்துண்ண வரணமேத
20	2	திங்	பிர20-55	சுப்11-35	சி11-35ம	
21	3	செவ்	துதி20-48	மசு13-3	சித்60	
22	4	புத	திசி19-38	பூரா13-30	அவி60	
23	5	வியா	சுத17-43	உத்13-13	ம13-13சி	
24	6	வெங்	பஞ்14-53	அஸ்12-3	ம12-3சி	
25	7	சனி	சுஷ்11-15	சித்10-8	ம10-8அ	
26	8	ஞா	சுப்7-1	சுவா7-36	சி7-36ம	
27	9	திங்	அ1-57	விதக4-50	ம4-50சித்	
28	10	செவ்	சுவ50-23	சுது0-20	சி0-20ம	
29	11	புத	சுகா44-5	மூல51-4	ம51-40அ	சர்வ, மத்வ வசந்தி

செ	சனி	குரு
கே	11-கும்ப-புத	
சூரி	55-மகா-வ-பு	ராசு
பு-ச		

